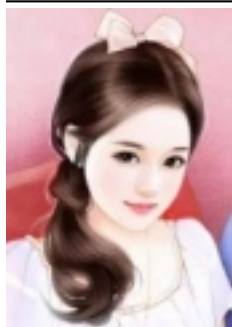

Chỉ Muốn Có Em

Contents

Chỉ Muốn Có Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	54
9. Chương 9	60
10. Chương 10	66

Chỉ Muốn Có Em

Giới thiệu

Chắc có lẽ anh không thích những cô gái dâng đến cửa, cô đối xử với anh rất mờ nhạt nhưng anh lại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chỉ-muon-co-em>

1. Chương 1

Dưới ánh đèn mờ ảo xen lẫn bầu không khí vẫn đục, “Rừng Na Uy” lúc này mới chính thức bắt đầu nóng dần lên.

Mỗi đêm thứ sáu, hầu hết toàn bộ người ở thành phố Đà Bắc đều chen lấn nhau để được vào Pub khá nổi tiếng này. Nhìn vào sân chơi ở bên trong, hơn 80% đều là người nước ngoài, có lẽ chính ông chủ cũng là có liên quan đến người nước ngoài, nơi đây dường như đã trở thành nơi tụ hội người nước ngoài nổi tiếng nhất tại thành phố Đà Bắc.

Con gái Đài Loan tập trung đến nơi này vui chơi, đều khó tránh khỏi ý định muốn tìm kiếm tình một đêm hoặc câu được anh chàng nước ngoài đẹp trai nào đó.

Cô không có dã tâm lớn như vậy, chỉ là bất ngờ được mời đến để mở mang kiến thức về văn hóa hộp đêm ở Đài Loan.

Nghe nói hôm nay là sinh nhật bạn trai người nước ngoài của đồng nghiệp cùng công ty với Nhã Văn, bởi vì cả phòng thư ký ai cũng được mời, thân là thư ký phụ trách về tiếng Nhật đương nhiên cô cũng phải đi theo rồi.

“Di Hi, xuống đây nhảy chung với mọi người đi!” Nhảy nhót một hồi, một nữ đồng nghiệp đổ đầy mồ hôi đi đến cạnh cô, ực mạnh một hớp rượu giải khát, tiện thể nhiệt tình mời mọc.

Cô cười lắc đầu, “Tôi không biết nhảy, cô cứ tự nhiên mà chơi vui vẻ đi.” Có đôi khi cảm thấy mình thật giả dối, lúc nào cũng chỉ nói những lời nói xã giao, nhưng bởi vì thực sự cũng chẳng biết phải nói gì, không thể làm gì khác nên đành nói như vậy.

Thói quen xấu ấy cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, có thể là sau khi đi Nhật du học trở về. Sống bảy năm tại một quốc gia nói chuyện chỉ toàn những lời lẽ khách sáo quá mức như thế, lời nói hơi nặng một chút cũng không được, khách sáo thì phải có chút dối trá, nhưng ở trong hoàn cảnh dối trá như vậy lại thấy lòng yên ổn. Người Đài Loan thực sự quá mức nhiệt tình, nhiệt tình đến mức không phân biệt được đâu là sinh hoạt riêng tư và đâu là xã giao.

Ánh đèn chột lóe chột tắt rọi vào mắt cô khiến chúng hoa cả lên, nơi vui chơi này thật sự không phải là chỗ để giao thiệp với người bình thường. Từ ánh đèn, âm lượng nhạc đến không khí đều làm con người ta hoa mắt chóng mặt, chẳng trách được Pub lại trở thành nơi vui chơi thường xuyên xảy ra tình một đêm nhất.

Lối vào vang tiếng chào hỏi sôi nổi cũng đồng thời hấp dẫn ánh mắt của cô, ánh đèn mờ mờ làm cô không thể không nhử mắt lại để nhìn tới, chỉ có thể mang máng thấy được một người đàn ông cao lớn được nhân viên phục vụ sắp hàng hai bên chào đón, bầu không khí có vẻ càng náo nhiệt hẳn lên sau khi người đàn ông đó xuất hiện.

Ánh mắt cô hơi mờ mông lung, không biết đó có phải là do bị điều khiển bởi men rượu hay không. Bình thường cô không hề uống rượu, hôm nay mới uống lần đầu, cảm giác cũng tạm tạm, chua chua ngọt ngọt giống như đang uống nước trái cây, cho nên mất đi tính cảnh giác. Cũng không có ai nói cho cô biết, cocktail tác dụng chậm nhưng cực kỳ mạnh.

“Di Hi, bạn trai của Nhã Văn đến kìa, cùng đến xem tướng mạo anh ta thế nào đi!” Hai cô bạn đồng nghiệp kéo cô - kẻ đang ngẩn ngơ, cố gắng chen vào đám đông, nhưng kết quả rõ ràng là chỉ có thể bị dồn ép thành bánh quy kẹp nhân.

Chất cồn bắt đầu lên men, đứng giữa đám người chen lấn nhau khiến Di Hi càng cảm thấy trời đất quay cuồng. Cô nhận thấy mình đã say rồi, mơ mơ màng màng đi theo tiếng hát chúc mừng sinh nhật bằng hai ngôn ngữ. Tiếng nhạc điên cuồng vang lên rơi vào bầu không khí cuồng hoan.

Di Hi lảo đảo trở lại chỗ ngồi, cố gắng giữ cho đầu óc mình tỉnh táo nhưng sao mí mắt cứ díp lại.

“Di Hi, cô làm sao thế?” Những đồng nghiệp nhảy nhót một lúc rồi trở lại chỗ ngồi có phần lo lắng khi nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của cô, cùng với dáng vẻ buồn ngủ đáng yêu đó, không nén được mà mỉm cười. “Cô mệt à?”

Di Hi dụi dụi đôi mắt hạnh, cố mở to đôi mắt cứ muốn díp lại, “Tú Kỳ, hình như tôi bị say rồi.” Dáng vẻ ngà ngà say của cô thật đáng yêu.

“Ha ha, tôi đi rửa mặt với cô nhé! Nếu vẫn không thấy khá hơn thì tôi đưa cô về trước.” Thư ký Tú Kỳ cười nhẹ đề nghị.

“Không, không cần, tôi đi một mình cũng được rồi.” Ngượng ngùng ngăn cản Tú Kỳ, cô cố kiềm chế lại cơn choáng váng mỉm cười nói.

“Có được không vậy? Đừng có cố chống chọi đó, nếu như có tên nào muốn ép cô đi cùng hắn ta, cô nhất định phải kêu to lên đấy.” Chuyện này rất thường hay xảy ra, những người tới Pub đa số đều chỉ muốn chơi

bởi mua vui nhất là đàn ông nước ngoài. Trong mắt bọn họ, phụ nữ Đài Loan là con mồi ngon lành, hơn nữa còn nhân lúc say rượu dụ dỗ con người ta, nào có bất chấp đối phương có bằng lòng không.

“Cái gì?” Diệp Di Hi nghe mà hoảng hốt nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh gạt đầu ghi nhớ kỹ ở trong lòng. Cô thật sự không thích hợp tới những nơi thế này. Đầu đau, tai đau, cổ họng cũng đau nữa, vừa nóng nực lại choáng váng, chất cồn còn khiến con người trở nên lâng lâng.

Lần mò theo vách tường, cố gắng tránh né với người khác mà đi đến toilet, vốc nước lạnh hắt lên gương mặt đỏ au thế nhưng hơi nóng trên mặt vẫn không giảm. Đôi mắt mông lung bởi vì men say mà trở nên vô cùng quyến rũ có lẽ ngay chính cô cũng không hay biết. Mắt của cô vừa to vừa tròn, đôi mắt hai mí sâu thẳm và hàng mi dài rậm đã đủ quyến rũ rồi, mà khóe mắt cô còn hơi xéch lên, nhìn nghiêng đôi mắt lại càng quyến rũ xinh đẹp.

Buồn ngủ quá... Những ngón tay nhỏ nhắn che miệng lại rồi ngáp dài, mình thật sự không chịu được nữa rồi, buồn ngủ quá.

Có lẽ về nhà vẫn tốt hơn, như vậy sẽ không gây phiền hà gì cho người khác, mới đến chơi vẫn chưa đến một tiếng! Nghĩ lại mình đúng thật là vô dụng, mọi người vẫn đang hăng hái bừng bừng còn mình thì đã mất hết cả tinh thần rồi.

Vật vã lần mò một lúc lâu mới tìm được chỗ ngồi cũ, thư ký Tú Kỳ ngồi lại đợi cô khẳng khẳng ép cô phải đón xe về nhà, phải cam đoan cả buổi Tú Kỳ mới bằng lòng thả người.

Cô lại xin lỗi Tú Kỳ và những đồng nghiệp khác, sau đó dựa vào ấn tượng mà lần mò tìm cửa đi ra cửa. Nhưng cảm nhận về phương hướng của cô cực kỳ kém, đi một hồi đã bị lạc đường trong không gian Pub mờ ảo. Càng đi càng không còn sức nữa, lại không cam lòng mà tựa đầu lên vách tường. Bức tường lạnh lạnh man mát làm giảm bớt đi nhiệt độ trên mặt cô. Nhưng khi cô vực dậy tinh thần để tiếp tục tìm kiếm cửa ra thì bức tường kia lại động đây...

Di Hi không hề chuẩn bị tâm lý mà lao thẳng về phía “bức tường” di động, còn chưa kịp hoảng hốt đã đụng phải một bức tường bền vững chắc chắn khác. Trên trán bỗng bị đau nhói khiến hai vành mắt cô không nén được đỏ ửng lên.

Đau quá... Sao lại như thế? Sao vách tường mà cũng biết chuyển động? Là do mình quá say hay đã xảy ra hiện tượng thần kỳ gì?

Đôi mắt to đỏ hồng khó hiểu ngược lên, cần cổ càng ngược càng cao để nhìn cho rõ con quái vật khổng lồ trước mắt... Ồ không phải, là một người đàn ông cao lớn.

Sao lại có người bất lịch sự như thế chứ? Đụng vào mình mà còn không chịu xin lỗi nữa... Cô mím môi lẩm bầm nói.

Người đàn ông nọ theo phản xạ vươn tay ra kéo lại cô gái hoàn toàn không nhận ra rằng mình đang từ từ ngã về phía sau, đáy lòng bỗng xôn xao nho nhỏ. Bởi vì khi cô nhìn anh bằng đôi mắt to tròn kia, ánh mắt đó trong khoảnh khắc ấy thật quyến rũ lạ lùng. Đứng nhìn từ ngoài vào, sự mông lung trong mắt đã bị hoảng sợ dọa cho bay mất, nhưng lại xinh đẹp đến mức khiến người ta không thể kiềm chế nổi mà nhìn ngơ ngẩn.

“Đau quá...” Cô ôm trán nói với vẻ tủi thân.

“What can I help?” Anh bỗng nổi lên lòng tốt quan tâm hỏi. Chắc hẳn cô ấy không phải là người quen sống về đêm, dáng vẻ rưng rưng nước mắt giờ phút này của cô càng lộ ra vẻ ngây thơ đáng yêu, có thể bị mấy tên dê xồm ăn sạch sành sanh bất cứ lúc nào mà không hay. Không biết tại sao, ý nghĩ này khiến trong lòng anh thấy thật khó chịu, chân mày không khỏi chau lại.

Gì đây? Lại còn nói tiếng Anh ư? Đây là Đài Loan mà! Cô bực mình định lên tiếng sửa lại, bỗng đâu trời đất như quay cuồng đổ ập tới, cái đầu nhỏ tự động gục vào trong ngực anh.

Buồn ngủ quá... Há miệng ngáp một hơi nho nhỏ, cô rất hài lòng như đã tìm được nơi dựa dẫm.

Người đàn ông nọ nở nụ cười nhẹ, không nói năng gì nữa mà khom người bế cô lên, đưa cô rời khỏi cánh cửa viết rõ ràng hàng chữ “Nhà vệ sinh nam”.

Gió đêm lành lạnh len lõi thổi vào trên người cô, thổi tan đi sự nóng nực của cô, nhưng chất cồn không ngừng lên men trong cơ thể lại khiến cô khẽ khàng nở nụ cười duyên dáng.

Người đàn ông ấy cũng không tự chủ được đã mỉm cười theo cô, bỗng nhiên trong lòng thoáng động tình.

Ý nghĩ bất thành linh ấy xuất hiện ở trong đầu khiến chính anh cũng phải sợ hết hồn, nhưng nó lại rất mãnh liệt đến không thể nghi ngờ.

Trên người cô có một loại phong cách rất đối lập nhau, dịu dàng nhưng lại gợi cảm, rõ ràng đã hấp dẫn anh. Từ khi anh trưởng thành cho tới nay, người bầu bạn bên cạnh cũng không ít, nhưng chưa bao giờ thật sự động lòng với ai. Nhưng đêm nay anh lại thấy lòng mình thấp thỏm, lại còn đang há to miệng mà thở gấp, khát khao muốn có được cô gái này...

Nếu như người trong cuộc đã không có gì phản đối thì anh cũng nên thuận theo chuyện như lẽ đương nhiên cứ thế mà lái xe đưa cô về thẳng nơi ở của mình thôi. Về mặt tình cảm, từ trước đến nay anh chưa bao giờ che giấu cảm xúc của mình, luôn thẳng thắn mà buông thả, hiếm khi mới động lòng như lúc này, anh không thể vuột mất cơ hội này được.

Vừa mới bế cô lên giường, không ngờ cô lại tự động tỉnh dậy. Đôi mắt hơi hé mở nhưng thần trí có vẻ vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Nhìn anh như có lời muốn nói nhưng cuối cùng cũng không chống nổi cơn buồn ngủ ập tới, mơ mơ màng màng chớp chớp đôi mắt to vài lần cuối cùng cũng bỏ cuộc.

Vốn tưởng rằng cô sẽ ngủ tiếp, nhưng cô lại từ từ lần mò bò xuống khỏi giường, vô cùng chuẩn xác tìm đường đi đến phòng tắm. Đến khi anh sững sốt đi tới chỗ cạnh cửa thì đã nghe thấy tiếng nước vang lên từ bên trong.

Nếu như phòng tắm của chính chủ đã bị người khách xinh đẹp chiếm cứ, anh chỉ có thể vào phòng khác tắm rửa. Vốn nghĩ rằng mình tắm rất lâu lắm rồi, không ngờ khi anh quay về phòng cửa phòng tắm kia vẫn như cũ khép chặt. Vì vậy anh lại cực kỳ nhẫn nại mà ngồi ở trong phòng đợi cô gái nhỏ đã ở bên trong phòng tắm của mình hơn nửa tiếng đồng hồ. Thật ra anh không phải là người kiên nhẫn như vậy, nhất là trong tình huống đang căng thẳng như hiện này. Điều này khiến anh cảm thấy thực là quái lạ.

Cô gái nhỏ khoan thai mở cửa phòng tắm ra, thứ duy nhất đôi mắt to mông lung nhìn thấy chính là chiếc giường siêu rộng. Đầu óc cô giờ phút này đã hoàn toàn mất đi năng lực hoạt động, không hề phát hiện ra mình đang ở một vùng đất xa lạ.

Mái tóc dài ẩm ướt xỏa tung ra sau lưng, trên người vền vện chỉ quấn một chiếc khăn tắm vừa đủ phủ qua hông, lê từng bước chân đi tới chiếc giường, ngã người nằm xuống giường mà hoàn toàn không nhìn thấy còn có một người khác đang ngồi ở mép giường.

Đôi mắt xanh lục của Elliott thăm lại, đôi chân dài đặt xuống đất nhích tới bế cô gái đang nằm bẹp ở cuối giường lên đặt ở giữa giường bắt đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Cô bị quấy rầy không thể ngủ yên, bất mãn vênh môi mở mắt ra, khi trông thấy một người đàn ông đang nằm đè ở trên người mình thì lộ vẻ ngờ vực, nhưng chưa kịp lên tiếng đã bị người đó bịt kín miệng.

Anh không hề kiêng kỵ mà đưa lưỡi mình vào trong miệng cô, trêu chọc quần lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô. Trăn trở quấy nhiễu, nâng niu liếm láp môi cô, bỗng anh bất ngờ phát hiện ra trong miệng cô có mùi rất giống với mùi của mình... Thì ra cô bé này trong lúc mơ hồ đã coi đây như nhà mình mà dùng kem đánh răng lẫn bàn chải răng của anh. Anh không kiềm được mà bật cười nhưng môi vẫn kề sát không hề rời khỏi bờ môi cô.

Điểm hấp dẫn của phụ nữ Phương Đông chính là làn da mềm mại mà phụ nữ Âu Mỹ không thể có được. Mặc dù không phải ai cũng có làn da trắng như tuyết, nhưng khi chạm vào lại lưu luyến không thể rời tay. Mà cô lại được trời cao ưu ái cho làn da không chỉ nõn nà như ngọc mà còn mềm mại trơn mịn trắng muốt như tuyết. Điều hiếm có nữa là cô còn sở hữu được dáng người rất hoàn mỹ, đủ khiến cho đàn ông khắp thiên đều phải vì cơ thể gợi cảm mềm mại này mà điên cuồng chao đảo.

Kết thúc nụ hôn miên man cô khẽ thở dốc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng mang theo nụ cười ngẩn ngơ.

“Anh hôn tôi ư...” Trong lời nói không hề có sự oán trách mà ngược lại còn rất là vui vẻ. Nếu không phải biết cô bị say rượu, anh sẽ cho rằng cô gái này đang cố tình quyến rũ mình!

“Thích không?” Tuy rằng mang đậm chất giọng phương Tây, nhưng anh nói tiếng Trung lại vô cùng lưu loát.

Cô mơ màng nghĩ ngợi một lát rồi cười khúc khích gật gật đầu.

Phản ứng đáng yêu đó của cô khiến anh phải bật cười, nhưng vẫn không thể lần át được dục niệm muốn đoạt lấy cô.

“Bé cưng, có thể cho tôi không?” Không thể tin được trong giọng nói mình lại mang theo vẻ cầu khẩn, rất sợ cô sẽ nhẫn tâm chối từ. Dù anh có thể cưỡng chế và cũng chắc chắn rằng cuối cùng thì cô cũng sẽ đắm chìm trong cuộc hoan ái mà anh mang đến, nhưng lại không thể không cần đến sự đồng ý của cô.

Di Hi không hiểu người đàn ông nọ đang yêu cầu điều gì, thế nhưng đôi mắt màu xanh lục tha thiết ấy lại khiến cô không thể khước từ. Vì vậy cô đành tùy tiện gật đầu...

Khi đã có được sự đồng ý của cô, sao anh có thể kiềm chế được nữa chứ.

Anh dốc hết sự nhiệt tình dịu dàng của bản thân để dỗ dành trấn an cô. Hai người bất chấp triển miên tựa như không còn biết đến ngày mai.

Cô đã quên mất rốt cuộc mình làm sao để về nhà, khi tỉnh lại đã là chiều của ngày hôm sau. Cô thần nhiên ngủ trong căn phòng mình thuê, nhớ mang máng mình có xảy ra tình một đêm với một người đàn ông...

Trời ạ! Sao mình có thể làm ra loại chuyện ngu xuẩn như thế chứ?

Xong đời rồi! Ngay cả đối phương có dáng vẻ ra sao mình cũng không nhớ nổi, chỉ nhớ rõ một điều là khi đó anh ta mãi liên tục đòi hỏi... Làm mình tưởng chừng như muốn chết đi cho rồi!

“Di Hi, cô lại thăng hoa tới đâu rồi?” Huệ Phương vừa đi vào phòng thư ký thì phát hiện mặt cô bạn đồng nghiệp của mình đang đỏ rần lên lại còn đang mất hồn.

“Oa! Sao mặt cô lại đỏ dữ vậy?”

“À, tôi... là do nóng quá thôi!” Cô ngượng nghịu đổ tội cho thời tiết trời mùa hè. Cô không thích sự oi bức của mùa hè mà chỉ yêu thích mùa đông rét lạnh. Trời lạnh khiến cho con người ta có lý do để ở gần bên nhau, tiếng rằng mãi đến bây giờ cô vẫn chưa tìm được người để mình có thể dựa dẫm vào... Ngược lại còn đi làm ba cái chuyện tình một đêm kia!

“Bảo Tiểu Vương bật điều hòa lên!” Huệ Phương ló đầu ra ngoài nhờ Tiểu Vương đi qua mở giúp dùm.

“Cám ơn cô, Huệ Phương!” Cô khê khàng cười cười, bây giờ cô thà rằng nóng chết chứ cũng không muốn nhớ lại những hành động phóng đảng kia của mình. Cô thậm chí còn nhớ tiếng thở dốc của mình khi nằm dưới người đàn ông đó. Ôi trời ơi!

“Có phải cô đang gặp chuyện phiền gì hay không?”

“Không, không có gì đâu!” Lòng Di Hi chợt căng thẳng, rất sợ bị nhận ra mình đã không còn toàn vẹn. Mặt mở thật to cười gượng phủ nhận, “Hôm thứ sáu đó... Mọi người chơi như thế nào?”

“Cả nhóm chơi thực sự vui lắm! Những người đàn ông nước ngoài đó đều rất đẹp trai, tiếc rằng phần lớn đều chỉ muốn vui chơi, nếu không kết thân với một anh chàng đẹp trai nào đó biết đâu sẽ mở mày mở mặt với người ta nhỉ!” Huệ Phương không thể giấu được mà nói ra giấc mộng không thể thành hiện thực của mình.

Con gái ở cái xứ Đài Loan này may mắn như Nhã Văn cũng không nhiều, bởi vì ánh mắt xem xét phụ nữ Phương Đông của đàn ông Âu Mỹ thực sự rất kỳ lạ đến nỗi không ai không biết điều đó.

Thật lòng mà nói, trong mắt người Đài Loan, Nhã Văn không hề có chỗ nào được gọi là xinh đẹp cả. Cô ấy không mập nhưng lại khá đầy đặn, làn da ngăm đen, dáng người thì nhỏ nhắn. Nhưng bù lại cô có một

đôi mắt phượng, mũi không cao còn miệng thì quá rộng. Nghe nói người đẹp Đông Phương trong mắt của người Âu Mĩ chính là kiểu người như thế. (kg fai nge đồn đầu mà thực sự đúng là thế đó các bạn, đa số dân Tây họ thích con gái Châu Á kiểu nhỏ người, da ngăm đen nhưng ăn mặc thì chơi rất nổi, đặc biệt là hơi dơ dơ nữa hehe)

Trời cao thật công bằng, mặc dù Huệ Phương nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng trong mắt người nước ngoài lại giống như trẻ con, nhất định không có duyên với người nước ngoài. Nhưng cô vẫn thấy rất thắc mắc, trong mắt người nước ngoài thì Nhã Văn chính là mẫu người đẹp, vậy còn những người ở trong mắt người Đài Loan được cho là xinh đẹp lung linh được người người ngưỡng mộ rồi cuộc là kiểu người thế nào trong cái nhìn của người nước ngoài?

“Haiz, người nước ngoài chưa chắc đã tốt, quan trọng nhất vẫn là người đối tốt với cô.” Di Hi cười an ủi. Cô chưa bao giờ nghĩ tới việc giao thiệp với các quý ông Âu Mĩ. Bởi vì cô thật sự cảm thấy tự ti với tiếng Anh của bản thân, hơn nữa tình cảm và hôn nhân của người nước ngoài xem chừng quá tùy tiện, cô không thể chấp nhận được.

“Nói không sai. Nhưng, cô có thấy bạn trai của Nhã Văn không? Trời ạ! Tôi chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai như vậy. Vừa cao to, vừa biết quan tâm, cứ y như hoàng tử đó! Cô không thấy đáng về đặc ý khoe khoang của Nhã Văn, hạnh phúc đến độ khiến người ta muốn cắn cô ấy một phát.” Huệ Phương nghĩ đến cảnh tượng đêm đó, không kiềm được mà nở nụ cười mê mẩn.

“Tôi không được gặp, đẹp trai như vậy thật sao?” Ai cũng thích ngắm trai đẹp, Di Hi cũng không ngoại lệ. Nhưng bình thường cô chỉ dám đứng từ xa nhìn mà không dám tiếp cận, tính cách quá mức bị động đến nỗi bạn bè đặt biệt danh cho cô là “Diệp Di Hi nhát như cây.”

“Đẹp trai lắm! Cứ như món quà rơi từ trên trời xuống đó.” Huệ Phương không kiềm lòng được mà dùng từ ngữ phổ biến từ thời nào thời nào.

Di Hi che miệng cười khẽ, “Thần kỳ vậy sao? Tiếc là tôi không được gặp.”

“Đúng vậy, thật đáng tiếc! Nhưng không sao, lần này bạn trai của Nhã Văn sẽ ở lại Đài Loan tương đối lâu, mọi người hẹn cuối tuần này đi thác loạn một trận nữa. Bởi vì tuần trước anh ta có chuyện phải đi trước, nên tuần này không thể không đền bù.”

“Hai người quen nhau bao lâu rồi?” Yêu xa, thật vất vả! Phụ nữ lại không có gì bảo đảm, cô thật sự không hiểu tại sao Nhã Văn có thể dũng cảm màu đầu tư vào tình yêu này. Nghe nói cô ấy từng yêu đương người nước ngoài được hơn tám tháng rồi bị đá. Không phải mọi người đều nói một khi bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng sao? Nhã Văn thật dũng cảm, không sợ trời không sợ đất mà thử lại lần nữa.

“Mới hơn hai tháng. Tuần này đi tiếp nhé! Có cơ hội nhìn trai đẹp, bỏ mắt thế còn gì!” Huệ Phương khuyến khích.

Di Hi xin miễn cho kẻ bắt tài mà xua tay, cười từ chối, “Mọi người cứ đi chơi đi! Tôi không hợp với những nơi như vậy lắm.”

“Rất ổn, với cả tôi cũng không quen với mùi thuốc lá.” Tệ nhất chính là mới tới lần đầu đã dấn thân vào hàng ngũ tình một đêm rồi, sao cô dám đi tiếp chứ?

“Thôi không ép cô nữa, nói thật là chúng tôi cũng thấy cô không hợp với chỗ đó. Cô hiền lành như vậy, đến những nơi như thế thật sự không hợp. Vậy đi! Nếu Nhã Văn có hình thì bảo cô ấy mang tới cho cô xem, xong rồi hâm mộ cũng chưa muộn.” Huệ Phương rất có nghĩa khí mà chia ngọt sẻ bùi.

Cô cười cảm ơn, không bao lâu sau Nhã Văn vui vẻ đến công ty. Bây giờ cả công ty đều biết bạn trai cô đẹp trai đến mức nào, nên cô lại càng nở mày nở mặt. Trước khi ông chủ đến, cô khẳng khái chia sẻ với toàn bộ phái nữ trong công ty về tình yêu ngọt ngào với bạn trai nước ngoài của mình, thiếu chút nữa mỗ lớp “Làm thế nào để cua được bạn trai nước ngoài chất lượng cao”.

Di Hi không có hứng hóng hớt. Thứ nhất bởi vì cô thật sự không hứng thú với chuyện yêu đương người nước ngoài, thứ hai vẫn còn buồn rầu vì hành động tùy tiện của mình. Mặc dù cô mơ mơ màng màng, nhưng cũng biết rõ mình không từ chối người ta. Nếu như không phải cô nằm mơ, cô nghĩ hình như anh ta còn hỏi mình có đồng ý hay không nữa.

Haiz... Thật sự muốn mắt trí nhớ luôn.

Cô là người có tư tưởng bảo thủ, không ủng hộ hành vi tình dục trước hôn nhân. Nhưng cô không chỉ có tình dục trước hôn nhân, mà còn trải qua tình một đêm với một người đàn ông không biết đáng về ra sao, càng nghĩ càng đau.

Nuốt nỗi đau thương, ép mình phải tập trung vào công việc. Chuyện cũng xảy ra rồi, dù nghĩ thế nào cũng không thể vãn hồi được. Cô lại có tính dễ tâm vào chuyện vụn vặt, nếu như không quên đi e rằng càng nghĩ càng thấy ảm ức.

Thời gian bận rộn luôn trôi qua nhanh chóng, thứ hai lại càng bận rộn, cô không ngừng liên lạc với nhà máy bên phía Nhật Bản, bề bộn một lúc đã đến bữa trưa.

Tiếng chuông 12 giờ vừa vang lên, điện thoại trên bàn người nào đó cũng vang lên, là Từ Nhã Văn.

Đang photo, cô thấy Nhã Văn đột nhiên nở nụ cười ngẩn ngơ. Quả nhiên tình yêu làm cho phụ nữ đẹp hơn, giờ phút này cô cảm thấy Nhã Văn cực đẹp.

“Honey, where are you?” Giọng nói nũng nịu giận dỗi này khiến cô không thể tưởng tượng nổi. Nhã Văn luôn phóng khoáng, tác phong cương quyết lại có thể nói chuyện bằng giọng buồn nôn thế này.

“Di Hi, hôn cô lại bay đâu rồi.” Huệ Phương đi tới bên cô, vỗ vỗ người có mắc bệnh tâm hồn treo ngược là cô đây, chỉ chỉ đồng hồ.”Đi ăn cơm thôi!”

“Ừ... Tôi photo nốt đồng hồ này là xong rồi.” Cô hoàn hồn trở lại, chuyên tâm photo những báo cáo mà buổi chiều cần dùng.

“Tôi chờ cô ở ngoài cửa!”

Buổi trưa hàng ngày luôn là lúc các đồng nghiệp nữ bàn tán đủ thứ chuyện. Mặc dù tỷ lệ nam nữ trong công ty mất cân đối nghiêm trọng, nhưng lại không có chuyện cãi vã tranh chấp, mà các cô lại cực kỳ hòa thuận. Vả lại tranh cãi cũng chỉ từ đàn ông mà ra, cũng là nguyên nhân khiến boss đau đầu.

Lúc tới cửa, mọi người đã tụ tập đông đủ, chỉ chờ có mỗi mình cô. Vừa tiếp xúc với ánh mặt trời chói mắt bên ngoài, cô nhíu mày dần lại cảm giác muốn hắt hơi.

Có người tình mắt phát hiện Nhã Văn ở 50 mét phía trước, kéo theo một người đàn ông cao hơn cô ta rất nhiều. Những sợi tóc vàng tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, có vẻ cực kỳ mềm mại, nhưng lại khiến Di Hi ngẩn đầu nhìn theo bản năng choáng váng một hồi.

“Thảo nào cô ấy vừa nhận điện thoại lại vui mừng như vậy, thì ra bạn trai hẹn cô ấy đi ăn cơm.”

Trước kia cứ đến trưa Nhã Văn lại vội vã chạy về nhà viết mail, chỉ có thể đọc thư, nghe giọng mà không thấy người mà không cô đơn sao?

Coi như bạn trai thỉnh thoảng tới Đài Loan làm việc, cùng ăn cơm với cô, xem vài bộ phim, như vậy có thể đền bù quãng thời gian chờ đợi dài đằng đặc sao?

“Di Hi, cô lại ngẩn người rồi.” Tú Kỳ không biết phải làm sao. Hành vi này rất gay go, cô chưa từng ai bệnh nặng hơn Di Hi.

Cô vội quay đầu lại cười với Tú Kỳ, “Hôm nay có ăn cơm không?”

Đột trước Tú Kỳ tình thất tình, bởi vì bạn trai không muốn nhắc tới chuyện kết hôn, mà Tú Kỳ đã tới tuổi phải lấy chồng. Vì không thể kết hôn mà tan đàn xẻ nghé, đau lòng mất bao lâu, cả ngày không thiết ăn uống, tối cũng ngủ không yên, cực kỳ tiêu cực. Đạo gần đây mới khá khẩm hơn chút.

“Ăn.” Về mặt Tú Kỳ cũng tươi tắn hơn, dường như đã vượt qua đau thương, len lén ghé vào tai cô thì thầm: “Tôi vừa quen bạn trai mới.”

Di Hi kinh ngạc nhìn cô, nhanh như vậy!

“Đối xử với tôi rất tốt!” Tú Kỳ thần bí lại không giấu được vẻ vui mừng đáng yêu, khiến cô không khỏi bật cười.

“Không có chuyện gì nữa chứ?” Ý là chuyện với bạn trai cũ.

Tú Kỳ đảo mắt suy nghĩ, lắc đầu ngao ngán, “Không biết, hình như Tiểu Hồ Tử có vẻ hối hận.” Tiểu Hồ Tử là biệt danh cô đặt cho bạn trai cũ.

Còn có phần lưu luyến, Di Hi không thích, nhưng cô cũng không thể đánh chính tình cảm của người khác.

“Không để bản thân tổn thương nữa là được.” Cô nghe Tú Kỳ nói, cảm thấy Tiểu Hồ Tử là kiểu đàn ông bốc đồng. Bởi vì Tú Kỳ hơn tuổi anh ta sao?

“Ừ.” Tú Kỳ gật đầu, sóng vai cùng đi, hỏi: “Di Hi, cô có muốn quen bạn trai không?”

Cô gật đầu không ngần ngại.

“Nhã Văn nói cô ấy còn có mấy người bạn rất tốt, muốn giới thiệu cho cô, có được không?”

Cô lắc đầu nguây nguậy.

“Sao vậy?”

“Tiếng Anh của tôi không tốt lắm.” Cô không tốt nghiệp khoa tiếng Anh giống Tú Kỳ, bảo cô nói Hello cũng thấy ngượng mồm.

“Nhân dịp luyện tiếng Anh cũng được mà.” Tú Kỳ nói rất khẳng khái.

“Ày da, không được đâu.”

“Cứ thử xem! Có lẽ cô cũng thay đổi cách nhìn, tôi sẽ xem trước rồi nói cho cô biết.”

Cô chỉ có thể cười khổ, nếu quen với bạn trai mà còn phải đi mò từ điển thì không phải quá vất vả sao?

2. Chương 2

Ngày chủ nhật, xử lý xong công việc cuối cùng đã hơn 10 giờ, trong phòng làm việc chỉ còn lại trợ lý giám đốc, kế toán và cô. Vừa thu dọn bàn xong chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi thì điện thoại lại vang lên.

Thì ra là tổng giám đốc lo lắng nên gọi điện tìm Tú Kỳ, bởi vì bất chợt có vị khách người Mỹ cần tiếp đón, vốn hẹn lịch thứ hai nhưng lại chuyển sang hôm nay. Tú Kỳ là thư ký tiếng Anh cần đi theo phiên dịch, nhưng gọi điện thoại mà không có ai nghe máy. Mà người nhà cô cũng nói sau khi tan sở cũng không về nhà.

“Di Hi, cô có biết làm sao để liên lạc với Tú Kỳ không?” Giọng nói của tổng giám đốc rất gấp gáp.

Cô vốn đã quên nhưng cấp trên hỏi như vậy, làm cô nhớ tới bữa tiệc hôm thứ hai mà Huệ Phương nói, vì vậy đồng ý với ông chủ đi tìm Tú Kỳ.

Cô gọi mấy cuộc điện thoại cho những đồng nghiệp có thể sẽ ở cùng với Tú Kỳ, nhưng không thể liên lạc được. Vội vã quẹt thẻ nhân viên rồi bắt một chiếc taxi chạy thẳng tới “Rừng Na Uy”. Cô nghĩ có lẽ Pub quá ồn ào nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Đứng ngoài cửa, hít sâu một hơi rồi cô mới bước vào nơi hỗn loạn, đôi mắt mở to trong không gian mờ ảo, chỉ mong sao sớm tìm thấy Tú Kỳ. Hơn 10 phút sau cuối cùng cô cũng tìm ra Tú Kỳ thì người cũng đã ướt mồ hôi.

“Tú, Tú Kỳ.” Cô chen lấn giữa đám người.

“Di Hi! Sao cô lại tới đây?” Tú Kỳ vui mừng nhìn cô, cho rằng rốt cuộc cô cũng thông suốt rồi.

“Tổng, tổng giám đốc đang tìm cô đấy.” Cô cố gắng hét to lên.

“Tìm tôi?” Tú Kỳ tròn to mắt, “Có chuyện gì thế?”

“Có khách hàng đến bất ngờ, muốn cô về tiếp khách.”

Tú Kỳ vừa nghe thấy thì lập tức kéo cô chạy về chỗ ngồi, cầm ví da, lấy điện thoại di động ra xem. Quả nhiên có mấy chục cuộc gọi nhỡ và cả tin nhắn của ông chủ.

“Tiêu rồi! Tôi đi trước đây. Di Hi, nói với mọi người một tiếng hộ tôi nhé.” Tú Kỳ nói xong, vội vàng chạy mất.

“Thật đáng ghét, ông chủ đúng là thất thường. Chán quá đi!” Huệ Phương càu nhàu.

“Huệ Phương?” Bây giờ Di Hi mới để ý đến cô, “Sao cô không ra nhảy đi?”

“Thật ra tôi cũng chẳng biết nhảy nhót gì đâu, nhưng mọi người đều nhảy nên tôi hóng hớt thôi.” Huệ Phương không thích cô đơn. “Ngồi xuống nghỉ một lát! Xem cô thở hổn hển kìa, uống một ly đi!” Huệ Phương tiện tay rót ly rượu cho cô.

“Tôi... Tôi không biết uống rượu.” Lần trước uống rượu đã phạm phải sai lầm lớn như vậy, cô không thể sa vào nữa. Sai lầm lần đầu là ngây ngô, sai lầm lần hai là ngu ngốc.

Vì vậy Huệ Phương gọi cho cô một ly cocktail không cồn.

“Đã đến rồi thì ở lại chơi một lát rồi hẵng về! Bạn trai của Nhã Văn cũng tới đó!”

Di Hi không tiện từ chối nên đành phải ngồi thêm một lát. Nếu cô không đụng vào rượu thì cũng không sao.

Nhìn mọi người đang đưa nhảy nhót theo những kiểu cách nhau, cô cảm thấy cũng không khó chịu lắm mà còn có phần thích thú. Cô không thể học được những động tác nhảy tự nhiên vô cùng sức quyến rũ đó. Thật sự yêu thích và ngưỡng mộ.

“Nhìn xem! Anh chàng cao to đứng chỗ quầy bar kia là bạn trai Nhã Văn đó.”

Di Hi cố chịu đựng cơn khó chịu do ánh sáng chớp nháy, quay đầu nhìn quanh.

Bên quầy bar có rất nhiều đàn ông, người được cho là to cao đó rốt cuộc là ai?

Cố gắng nhìn cho rõ, cuối cùng cô bị hấp dẫn bởi một bóng dáng ở góc khuất nhất.

Anh ta ngồi bên quầy bar, đưa lưng về phía cô, nói chuyện với bartender có vẻ rất quen thuộc, trong tay là ly rượu được bổ thêm đá.

“Ông anh, đang tìm người à?” Trong Pub huyền ảo, thấp giọng nói chuyện với nhau đã trở thành thói quen, vừa nghe rõ ràng lại khiến người bên cạnh không thể nghe ra.

“Ai đâu?” Elliott không hề để ý, đôi mắt như điều hâu đã liếc nhìn khắp nơi trong ánh sáng mờ mờ.

“Ai đâu? Ma nữ cướp mất hồn phách của anh đó?” Jill cười nhẹ, còn giả bộ như thật!

Elliott lườm ông chủ không hề giống ông chủ chút nào kia, cười gượng rồi nói: “Ông chủ, tôi có quen biết anh không? Bây giờ tôi mới biết anh có tính giả bộ thân quen với người khác. Không tốt chút nào đâu!”

“Ồ!Ồ! Còn dám chê tôi nhiều chuyện.” Rồi chế nhạo nói, “Nếu đã muốn gặp thì đi tìm cô ấy đi! Cũng không phải không biết cô ấy ở đâu.” Giả bộ dè dặt gì chứ, có phải là đàn bà con gái đâu.

Uống một hơi cạn sạch ly rượu, Elliott không rảnh đáp lại lời anh ta, đôi mắt sắc bén liếc nhìn một lượt, nhưng vẫn không thể tìm ra giai nhân trong mộng nên chẳng còn hứng chơi bởi.

“Tôi đi đây.” Anh hờ hững để lại một câu rồi xoay người rời khỏi.

Đẩy cửa, anh lập tức thở dài một hơi, lần đầu cảm thấy thất bại như vậy. Cô bé đó thật sự không để ý đến mình sao? Thản nhiên như vậy sao?

Nếu không phải bởi vì hôm sau mình phải đáp máy bay trở về Anh thì mình cũng không vội vàng đưa cô ấy về nhà như vậy.

Mới nghĩ đến đây, đột nhiên có một bóng dáng nhỏ xinh khẽ khàng thoảng qua trước mắt anh, chiếc váy tung bay khiến cô xinh đẹp như một thần tiên.

Mà cô lại không đếm xỉa đến sự tồn tại của anh!

Dù cô cố ý hay là vô tình, anh vẫn không thể chịu đựng được sự coi thường của cô. Sải bước đuổi theo, anh ôm lấy vòng eo thon nhỏ, nghiêng người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đó.

Di Hi bỗng bị hôn đến mức trời đất quay cuồng, hoa mắt chóng mặt, hoàn toàn xụi lơ trong nụ hôn càn rỡ nóng bỏng của người đàn ông đó, nhưng lại... Không hề cảm thấy xa lạ?

Elliott có phần hả hê nhìn cô gái gục trên ngực mình thở gấp, lần này xem cô còn có thể giả bộ không quen biết anh không? Mắt anh tràn đầy vẻ vui sướng vì đã làm được.

Nếu cô muốn lấy lui làm tiền để hấp dẫn anh, vậy thì cô đã thành công rồi. Thực ra cô không cần làm vậy anh cũng mê mẩn cô rồi.

Sau khi thở dốc, dần dần tỉnh táo lại, cuối cùng Di Hi cũng có sức để đứng thẳng dậy. Vội vàng lùi lại đằng sau, đang định lên tiếng trách cứ thì lại phát hiện ra khuôn mặt Tây phương đó thì lại cứng họng.

Bây... Bây giờ phải làm sao đây? Mắng anh ta tiếng bằng Trung thì liệu anh ta có hiểu không? Đành phải tàn nhẫn trừng mắt nhìn anh ta tỏ vẻ cảnh cáo, nhưng cô lại không biết đối với anh ta ánh mắt này kiểu diễn quyền rũ đến mức nào. Kiếp trước chắc cô cầm tinh con rắn, chỉ cần trừng như vậy mà anh đã bị thuần phục rồi...

Di Hi nhớ tới cảnh cáo của Tú Kỳ, cho rằng anh ta là kẻ tìm kiếm tình một đêm, thấy anh ta không sẵn tới nữa nên cô tưởng rằng ánh mắt trách cứ của mình có hiệu quả nên xoay người đi về phía dưới đường định đón xe về nhà.

Elliott ngẩn ra vì hành động của cô. Đi ư? Cô ta lại còn muốn bỏ đi như vậy? Anh giận điên lên, cô bé này coi anh là thứ gì chứ? Lại dám qua lại trước mặt mình tự nhiên như vậy?

Anh đã dần lẩm rồi, đến lúc này thì không thể nhịn thêm được nữa. Anh đuổi tay ra, khom người vác cô gái nhỏ nhắn đang hoảng sợ kêu la lên vai, đi tới bãi đậu xe nhét cô gái đang la hét ầm ĩ vào trong xe, khóa cửa lại.

Anh ta hành động liên tiếp khiến cho cô không kịp phản ứng, hàng ngàn câu tiếng Anh đồng thời thoáng qua trong đầu cô, lại nhưng lại không tìm được câu nào để ngăn anh ta lại. Trời ạ! Không gặp được ai mà lại gặp phải một tên Tây, chữ bằng tiếng Trung có được không? Nếu anh ta không biết tiếng Trung thì sao?

Á! Điện thoại, mình có thể gọi điện cầu cứu! Bàn tay nhỏ bé lặng lẽ cho vào trong túi xách, lại bị con người tinh ranh kia đoán ra, đoạt lấy chiếc túi cô ôm ở trước ngực làm lá chắn.

“Ồi...” Cô bất lực nhìn chiếc túi da mình bị cướp đi, không biết phải làm thế nào.

Mình quá nhẹ dạ rồi! Cứ cho rằng chỉ cần rời khỏi Pub thì không sao nữa, không ngờ vừa thả lỏng đã bị anh ta vác đi.

Phải...Phải làm thế nào đây? Làm thế nào để nói với anh ta rằng đã tìm nhầm người nhỉ? Mình không phải là hạng người mà anh ta nghĩ là...Đối tượng tình một đêm đó.

“ (*)...” Xong rồi! Mình bị điên rồi hay sao, sao lại có thể nói tiếng Nhật với người nước ngoài chứ! (*Ano: Người Nhật thường dùng cách này để mở lời, thể hiện sự ngập ngừng, gây sự chú ý... Giống à, ờm của tiếng Việt)

Suốt đoạn đường cô cân nhắc cách biểu đạt suy nghĩ của mình, không ngờ đảo mắt đã tới nơi, vốn định nhân lúc anh ta mở cửa cho cô thì chạy trốn, nhưng anh ta vừa mở cửa thì cũng nhào người sang như thể dự liệu được cô định làm gì mà bế xốc cô lên.

Ồ ~ ~ không, không thể nào! Anh ta thật sự... Thật sự muốn cùng mình...

Sau khi cô bị ôm vào căn nhà rộng rãi xa hoa, rồi vào gian phòng lộng lẫy, rốt cuộc cô không chịu được nữa mà kêu dừng lại, không thêm lo lắng đối phương có hiểu không, cô không thể bị ăn sạch bởi vì không thể giao tiếp được!!!

“Anh, anh thả tôi xuống!” Cô kêu lên đầm mạnh lên bờ ngực rắn chắc của anh ta.

Anh ta nghe lời mà buông cô xuống, chỉ vào phòng tắm rồi nói: “Đi tắm đi.” Anh không thích mùi thuốc lá trên người cô.

Cô kinh ngạc mà trợn tròn hai mắt, anh ta biết nói tiếng Trung? Vậy...Vậy mà mình phải nhẫn nhịn suốt, rốt cuộc là sao đây?

“Anh... Anh... Sao anh có thể như vậy...” Cô uất ức trách móc.

Những lời này anh phải hỏi cô mới đúng chứ! Sao cô có thể như vậy? Giả bộ không quen biết, giả bộ đến mức chân thật như vậy, cô ấy có thể nguy trang đến mức này sao?

“Đi tắm đi!” Anh không muốn nhiều lời với cô. Anh đã nhịn một tuần rồi, bây giờ chỉ muốn gần gũi với cô.

Di Hi nhúu chặt mày, chẳng hiểu sao lại bị bắt đến đây, câu đầu tiên anh ta nói không phải là hỏi địa chỉ nhà hay số điện thoại, mà bảo mình đi tắm? Cho nên mới nói...Không phải anh ta định bắt người vợ vét tài sản đấy chứ?

“Nếu em không ngại chúng ta ân ái với cơ thể bốc mùi thuốc lá và mùi rượu thì ok, dành chiều em vậy!” Anh cởi phăng quần áo chỉ chừa lại một cái quần lót với bằng tốc độ sét đánh, vươn tay ra làm bộ muốn cởi đồ cho cô, khiến cô la hét ầm ĩ.

“Anh... Anh... Anh tìm nhầm người rồi! Tôi không phải là loại người mà anh nghĩ đâu!” Cô xấu hổ mà nóng lòng giải thích.

“Loại người như tôi nghĩ? Em cho rằng tôi là loại người nào?” Phản ứng và lời nói của cô khiến anh cảm thấy kỳ lạ, dù sao họ cũng đã thân mật với nhau, cô không thể phản ứng kịch liệt đến mức này.

“Là... Là loại người tìm kiếm tình một đêm đó...” Còn giả bộ! Bắt mình đến tận đây rồi còn gì.

“Tình-Một-Đêm?” Vẻ mặt của anh trở nên vô cùng nguy hiểm, gần từng chữ một hỏi. Chẳng lẽ cô bé này... “Tôi là ai?”

Cô sợ hãi nhìn anh, không hiểu tại sao anh ta bỗng khó chịu như vậy, “Làm sao tôi biết được...”

“Em-Không-Biết-Tôi?” Anh nheo mắt lại, dồn cô vào góc tường, cúi người để mặt cách cô 3cm. “Nhìn rõ xem, em thật sự không biết tôi là ai sao?”

Anh ta kẻ sát như vậy, cô thấy rõ thế nào được? Sắp mù mắt rồi! Nhưng cô chắc chắn mình chưa từng gặp anh ta!

Thấy cô gật đầu khẳng định, cơn tức trong lòng càng dâng trào... Minh là người đàn ông đầu tiên của cô ta mà cô lại bảo không biết mình?

Dù là tình một đêm đi nữa thì cô cũng không thể không nhìn rõ người đàn ông đầu tiên của mình được!

Được lắm! Lần này, anh sẽ làm cho cô cả đời khó quên.

“Đi tắm đi!” Anh lại ra lệnh một lần nữa.

“Nhưng tôi không phải là...” Sai lầm lần đầu ngây ngô, sai lầm lần hai là ngu ngốc. Ngây ngô đã đủ rồi, cô không muốn trở nên ngu ngốc.

“Chính là em!” Là cô gái mà khiến anh ngày nhớ đêm mong đó.

“Hay là không có kinh nghiệm?” Anh cợt nhả nhìn chăm chăm vào cô, nhưng bỗng khiến cô khó chịu.

“Dĩ, dĩ nhiên là không phải vậy!” Cô tức giận khi bị xem thường. “Tôi vô cùng có kinh nghiệm!”

“À... Lần đầu?” Ánh mắt cực kỳ sáng tỏ.

“Còn, còn lâu đi.” Ánh mắt khinh miệt kia không ngừng chọc ngáy vào kinh nghiệm tình dục của cô, dù gì mình cũng là người từng trải kia mà!

Biết rõ người cô đang nói chính là mình, thế nhưng anh lại cảm thấy ghen ghét. Bởi vì cô hoàn toàn không biết là anh, lại còn đứng trước mặt anh nói hùng hồn như vậy.

“Không thích?”

“Không... Không phải...” Sao cô lại thảo luận chuyện đó với anh ta vậy!

“Vậy thì sao?”

“Tôi, tôi không muốn có tình một đêm.” Lần thứ nhất đã quá đáng lắm rồi, đến giờ cô vẫn còn canh cánh trong lòng!

“Vậy em muốn thế nào?” Anh cúi đầu khẽ cắn làn môi hồng mềm mại của cô, giọng nói trầm ấm vây quanh cô khiến cô không thể kháng cự.

“Tôi... Tôi...” Cô không thể suy nghĩ, nhìn thẳng vào anh, cảm nhận cơ thể anh... Không phải bởi vì cô từng có kinh nghiệm mà không hiểu sao cô không hề cảm thấy xa lạ với hơi thở nam tính của anh.

Không biết ai bắt đầu trước, hai người khóa môi nhau đi thẳng tới phòng tắm. Khi đến cửa phòng tắm thì cả hai đã không còn mảnh vải che thân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng đỏ ửng lên, hơi thở khẽ khàng phả lên bờ ngực rắn chắc của anh. Cô bỗng nhớ lại cảm xúc mãnh liệt đêm đó mà trong lòng dấy lên một ngọn đuốc. Cô không thể chống cự... Cũng không muốn... Không muốn...

Con cừu non ngây thơ cuối cùng vẫn bị lừa vào miệng cọp, sau màn tắm uyên ương nóng bỏng, lại tiếp tục lên giường giao chiến. Một lần rồi lại một lần, ngâm nga trầm bổng, tươi đẹp vô ngần...

Sai lầm lần đầu là ngây ngô, sai lầm lần hai là ngu ngốc.

Diệp Di Hi, mày thật ngây thơ, mày thật ngu ngốc! Mày là đồ ngớ ngẩn! Mày thật ngu ngốc! Mày là đầu heo!

“Sao vậy?” Sau khi tỉnh dậy, Elliott xoay người lại hỏi cô gái vùi đầu vào trong chăn không chịu ra.

Cô không nói lời nào, trùm kín chiếc chăn mỏng không chịu lộ mặt ra, vừa bực vừa hận bản thân. Cô không thể ngờ rằng mình lại tùy tiện như vậy, dễ dàng theo đàn ông lên giường như vậy. Nhất định anh ta sẽ nghĩ mình là loại phụ nữ lỗ mãng...

Cảm giác này thật đáng ghét! Xưa nay nghe nói đàn ông Âu Mỹ rất thích tìm kiếm tình một đêm ở Đài Loan, bởi vì dụ dỗ phụ nữ Đài Loan rất dễ dàng. Cô vừa nghĩ tới mình cũng trở thành một phần trong số đó thì bực mình muốn khóc.

Elliott sững sờ, đôi mắt xanh nhìn chằm chằm vào thân thể mềm mại khẽ run rẩy trong chăn, bất chợt không biết phải phản ứng thế nào. Cô ấy đang khóc à? Tại sao vậy?

Thân thể mềm mại của cô run rẩy dữ dội hơn, tiếng khóc nức nở nghẹn ngào cũng bật ra, Elliott bắt đầu luống cuống tay chân.

“Này... Em... Sao vậy?” Ba mươi năm nay, lần đầu tiên trong đời lên giường với phụ nữ xong mà đối phương lại khóc. Mà hình như cô ấy cũng không vui lắm...

Anh là đàn ông đích thực mang dòng dõi Anh quốc chính thống, hiểu biết những lễ nghi mà đàn ông phải có, cho nên anh nên yên lặng đợi cô khóc xong rồi dịu dàng an ủi, nhưng anh không chịu nổi việc cô không nói gì mà cứ rơi nước mắt! Anh muốn biết! Muốn biết rốt cuộc vì sao cô lại đau lòng? Chẳng lẽ trong lúc vô tình mình đã làm cô bị đau?

“Baby à...” Anh khỏe mạnh, đương nhiên cô không thể nào đấu lại được, tấm chăn bị anh kéo xuống, thấy cô khóc đến ướt cả chiếc gối.

“Anh tránh ra...” Cô bực mình cất giọng đuổi người, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trong tay không để cho anh nhìn. Thật chẳng ra sao cả!

“Tôi không tránh, tôi muốn biết tại sao em khóc?” Anh xoay vai cô lại, để cô nằm ngửa ra, kéo ra bàn tay trắng nõn bụm trên mặt, áp người lên bắt cô nói.

Cô không tránh nổi ánh mắt của anh ta, xấu hổ mà mở to mắt nhìn thẳng vào anh, kiêu ngạo cất lời, “Ai cần anh lo, tôi muốn khóc thì sao? Thì sao?” Lời nói vô cùng khiêu khích.

Haiz... Rõ ràng đôi mắt tràn đầy uất ức, vẫn còn cố ý làm bộ như chẳng hề để ý, cũng bởi vì biết cô không phải là người kiêu căng, nên thấy cô làm vậy chỉ khiến anh càng thêm đau lòng.

“Được, vậy em khóc đi, khóc xong rồi nói cho tôi biết tại sao. Nhưng đừng khóc lâu quá, mắt sẽ sưng đấy.”

Di Hi nghe vậy càng khóc dữ hơn. Cô thật có lỗi với ba! Có lỗi với mẹ! Ba mẹ ở trên trời nếu biết mình sống như vậy nhất định sẽ rất thất vọng về mình.

“Tôi... Tôi muốn về nhà.”

“Không cho phép em về nhà, em phải ở lại đây.” Từ trước đến giờ anh phải là người không dễ thỏa mãn. Đã nhẫn nhịn một tuần vì cô, anh không định thả cô đi dễ dàng như vậy được.

“Còn... Còn lâu đi...” Cô hoảng sợ trợn to đôi mắt đẹp. Chẳng lẽ anh ta thật sự coi mình là phụ nữ làng chơi?

“Không được, bởi vì nơi này ngoài tôi ra, không có ai có thể đưa em về nhà, trừ phi em muốn đi bộ cả đêm để về nhà.” Anh bình thản gối đầu lên tay, nói lời uy hiếp.

“Vậy, vậy anh đưa tôi về đi...” Cô hoang mang nhìn anh. Không phải cô bằng lòng tới, do cô bị anh bắt tới mà! Anh có trách nhiệm và nghĩa vụ đưa cô về!

“Nếu em ngoan ngoãn thì tối chủ nhật tôi sẽ đưa em về.” Anh lại cúi xuống hôn cô, nói điều kiện trao đổi.

Cô bỗng dưng đánh rơi mất não, không hiểu “Ng ngoan ngoãn” của anh ta là có ý gì. Cho đến khi bàn tay suông sã của anh ta cho vào chăn, chạm lên nơi đầy đặn thì cô mới hiểu rõ ám chỉ của anh ta...

“Anh! Anh anh...” Cô đỏ mặt chặn lại bàn tay của anh ta, nhưng không thể ngăn cản được đầu ngón tay anh lướt trên người mình. “Anh định làm gì thế?” Cô hoảng hốt nên giọng nói cũng gấp gáp.

“Làm chuyện mà chúng ta vừa làm.” Vừa trả lời, thân thể cao lớn của anh liền áp lên cô, tiếp tục những luật động miệt mài.

“Anh... Anh đi tìm, tìm người khác... A...” Cô gái cố gắng không để cho dục niệm áp đảo lý trí, nhưng càng về sau vẫn không chịu được mà bật lên tiếng rên rỉ yêu kiều theo động tác của anh ta.

Ai biết lời nói này lại khiến cho anh chàng thêm tức giận, biến lửa giận thành lửa dục mà phát tiết với cô gái lỡ lời kia, để cho cô biết thế nào là trừng trị.

Cho đến anh thỏa mãn dục niệm, cô gái đã gục trước ngực anh ngủ.

Elliott phát hiện ra hình như cô rất mệt mỏi. Mỗi lần làm tình xong cô đều ngủ luôn. Là do thể chất ư? Thảo nào tuần trước hai người ân ái với nhau hai ngày mà cô lại không thể nhận ra anh là ai.

Nhưng như vậy cũng tốt, anh không thể chịu nổi phần lớn phụ nữ đã từng ngủ cùng. Họ quán lấy anh nói yêu, chẳng phải đều chỉ quan tâm tới châu báu trang sức thôi sao... Anh luôn hào phóng với bạn gái, nhưng không khỏi chán nản với lòng tham không đáy của họ.

Giống cô thế này thì dễ thương hơn nhiều, ngoan ngoãn dựa vào anh ngủ, như thể mèo con nhận được cưng chiều vô tận, khiến anh đột nhiên có ảo giác, nếu cô cũng quán lấy anh nói yêu như những phụ nữ khác thì anh cũng không thấy chán ghét.

“Ông anh, tâm trạng tốt thế?” Jill thấy Elliott mặt mày hớn hởi thì mở miệng trêu anh.

Elliott tốt bụng không muốn chấp nhậ với anh ta. “Cho tôi một ly sữa tươi với một ly trà trường đào băng.”

“Sữa tươi?!” Jill Túc cười trợn mắt.

Elliott chỉ chỉ ra sau, Jill nhìn theo hướng tay của anh, lập tức biết được nguyên nhân tại sao mà tâm trạng của anh ta thay đổi 180 độ.

“Thiên sứ của anh đó hả?” Jill quan sát rồi đánh giá: “Có vẻ ngây thơ, không phải mẫu người của anh.”

“Đừng nói nhảm nữa, cậu tiếp khách như vậy đó hả? Khách chọn đồ uống còn phải nghe cậu nói nữa sao?”

“Thật ra anh định làm gì với cô bạn gái người Đài Loan đó? Tên là gì nhỉ... A! Avon?” Jill vội vàng nói.

“Tôi chưa từng hứa hẹn với cô ấy.” Hiển nhiên Elliot không muốn tiếp tục đề tài này nữa. Anh biết Avon đã dần dần thật lòng với mình, thời gian này anh bận rộn tìm kiếm thiên sứ động lòng người của mình nên quên mất nói rõ với cô ta.

“Cũng nhờ loại người như anh nên danh tiếng người nước ngoài ở người Đài Loan mới có thể kém như vậy. Thảo nào mọi người đều nói người nước ngoài tới Đài Loan để lừa gạt phụ nữ. Anh không biết phụ nữ Đài Loan vẫn có quan niệm rất truyền thống sao?”

Elliott trừng mắt lườm anh ta, “Tôi sẽ nói rõ với cô ấy, cậu chanh chua lắm mồm như vậy từ lúc nào vậy hả?”

“Ồ!Ồ! Mới có tồn chút thời gian của anh thôi, sao mà cáu như vậy chứ? Anh sợ thiên sứ của anh bị kẻ xấu lừa đi mất à... A đó! Hình như không kịp rồi.” Jill nhìn chăm chăm về phía sau lưng anh mà kêu trời.

Elliott quay người lại, cảnh tượng đó khiến anh hận không thể nhào tới xé nát tên nắm tay cô kia, vội vã len qua đám người, chụp lấy tay tên đàn ông tóc xù kia.

Người đàn ông tóc xù đến bắt chuyện bị đau không thể không buông tay, cảm tức giương mắt nhìn kẻ cao hơn mình không chỉ nửa cái đầu trước mắt, hơi run sợ nhưng ngay lập tức không chịu yếu thế mà cảm giận trừng mắt nhìn lại.

“Anh là cái thá gì chứ?!” Ai ai ở đây cũng vậy, phụ nữ Đài Loan đến nơi người nước ngoài hay lui tới này không phải để tìm những đàn ông ngoại quốc giống gã sao?

“Tôi là chồng cô ấy.” Thấy cô núp sau lưng anh khóc nức nở, tim anh cũng thắt lại. Chắc hẳn cô ấy sợ lắm.

Là chủ quán rượu nên cũng phải ra tay giải quyết vấn đề, Jill âm thầm huýt sáo.

Người đàn ông lý trí quá mức này lại có thể lên tiếng thừa nhận anh là chồng của cô gái này! E rằng lần này Elliott gặp hạn thật rồi.

Tên tóc nâu vừa nghe vậy, tự biết mình đuối lý, “Làm sao tôi biết được... Kết hôn rồi sao còn chạy tới những nơi này?” Lén dò xét cô gái núp sau lưng anh ta, bàn tay ngọc bắm chặt trên người anh ta, lệ thuộc đến mức không cần nói cũng biết. Làn da mềm mại nõn nà như vậy, chỉ nắm tay thôi đã cảm thấy tuyệt diệu đến thế, nếu như ôm vào lòng chẳng phải...

“Ý của anh là người đã kết hôn không có tư cách đến những nơi thế này?” Elliott nheo mắt, bằng nét mặt đối phương cũng có thể đoán được gã đang nghĩ chuyện xấu xa gì, khiến anh gần như không kiềm chế được mà muốn vung nắm đấm.

Jill hiểu Elliott đã nhẫn nại đã đến cùng cực, vội vàng ra mặt hoà giải. Kịch có hay hay đi nữa anh cũng không muốn quán rượu của mình bị đập nát.

May là âm nhạc khá lớn nên vụ xô xao này không gây sự chú ý quá lớn. Được Jill ám chỉ, Elliott ôm lấy cô gái khóc lóc thảm thiết sau lưng rồi đi bằng cánh cửa gần nhất.

Ngồi vào trong xe, cô gái vẫn khóc lóc tủi thân, nước mắt của cô càng khiến anh đau lòng bức bối.

“Sao em không gọi tôi?” Anh bực mình vò đầu.

“Có mà... Nhưng anh không để ý đến tôi, chỉ mãi nói chuyện với người khác...” Nghĩ đến tình hình lúc đó, nước mắt của cô rơi càng thê thảm.

“Tôi...” Anh thậm đã chí quên mất âm nhạc trong Pub quá lớn. “Vậy em có thể cầu cứu người bên cạnh mà!”

“Không ai để ý tới tôi thì sao cầu chứ... Đám người nước ngoài các anh đều rất lạnh lùng, không ai để ý đến tôi cả... Hu hu...” Lúc ấy cô thật rất sợ.

“Em dám vợ tôi vào đồng đó hả!” Anh nói với giọng hết sức không vui.

Cô hiếm khi không sợ chết mà nói thẳng, “Đúng vậy còn gì, các người đều giống nhau hết. Tú Kỳ nói với tôi, người nước ngoài các anh chỉ giỏi dụ dỗ con gái người ta lên giường, không thèm để ý đến sự phản đối của người ta. Anh cũng giống vậy, người kia cũng giống vậy, các người đều xấu xa!” Nước mắt nước mũi đã tèm nhem trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Em!” Anh rất giận việc cô đánh đồng anh với tên xấu xa đó. Anh cũng không có thói quen ép người ở hộp đêm, hôm qua do anh quá hưng phấn... Anh cho rằng cô vẫn còn nhớ mình.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, tôi cũng không cố ý mà.” Anh nói xong cũng thấy hơi chột dạ. Nói thế nào đi nữa, tóm lại cô khóc thế này không phải do anh, anh cũng cảm thấy người sai là mình.

Cô sụt sùi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, đôi mắt to còn rưng rưng nước mắt, đáng vẻ đó đáng thương biết bao nhiêu.

“Tôi đói rồi.” Người đàn ông này thật xấu xa, cả ngày chưa cho cô ăn gì đồ, còn nói đàn ông nước ngoài dụ dỗ biết quan tâm, cô không bao giờ tin chuyện hoang đường người khác nói nữa.

“Cô bé đáng thương.” Anh cất lời thương tiếc từ trong tâm khảm.

“Anh, anh đừng nói những lời tôi nghe không hiểu nữa.” Cô dẫu môi, có phần sợ hãi. Cô ghét tiếng Anh, rất rất ghét.

“Tại sao?” Anh cố ý.

Cô hơi giận, “Anh nói tiếng Trung đi!”

Cô sợ tiếng Anh từ hồi còn ở trong nước. Chủ nhiệm của lớp cô vừa hay lại là cô giáo dạy tiếng Anh, mỗi lần học hết bài đều kiểm tra, còn mang “bàn tay nhỏ bé đáng yêu” theo sát bên người, sai một chữ đánh một phát, sai lỗi một ngữ pháp đánh năm phát, cô phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng vậy qua ba năm. Vật vả mãi mới tốt nghiệp, cô dứt khoát kiên quyết sang Nhật du học, cho rằng từ đây cách xa tiếng Anh, không ngờ địa ngục nhân gian chân chính mới bắt đầu. Người Nhật phát âm tiếng Anh nặng đến tột đỉnh, riêng vị giảng viên tiếng Anh nổi tiếng được xưng là “Át chủ bài” trong trường, chỉ cần một cái ánh mắt, một câu nói cũng đủ sợ hãi đến mức rơi lệ. Ba năm học môn tiếng Anh không giống người này, cô phải vượt qua trong tình trạng run rẩy như lá rách trong gió. Cho nên đừng nói tiếng Anh với cô, cô sẽ gặp ác mộng mất.

Đáng vẻ tức giận đáng yêu của cô lại khiến anh vui vẻ, tiếng cười trầm thấp quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp, khiến cô không thể không phát hiện ra anh đang đùa cợt.

“Anh cười cái gì?” Ngay cả giọng nói tức giận của cô cũng không kiên quyết, dịu dàng ngoan ngoãn, ngoại trừ đôi mắt to kia vẫn nhìn anh đầy tức tối.

“Không có gì. Muốn ăn gì?” Anh cố thể vô ý khiến cô không vui.

“Đã trễ như vậy.” Chắc chủ quán cũng đóng cửa rồi!

“Không biết em đây có chịu nề mặt ném thử tài nấu nướng của tôi không?” Anh tiến tới khê hôn lên làn môi hồng của cô, không bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của cô. Cô bé này quá xem thường anh rồi!

“Anh biết nấu ăn sao?!” Làm cô sợ hết hồn, không khỏi xấu hổ. Ngay cả chiên trứng cô cũng không biết! Cho nên từ trước đến giờ toàn ăn ở ngoài, hôm nào cũng phải đau đầu tính chuyện ăn gì ở đâu.

“Đúng vậy! Có muốn chọn món không?”

Nhìn vẻ mặt hài lòng kia, cô nhất thời cảm thấy tôn nghiêm phái nữ của mình bị đả kích, nhỏ mọn khê lâu bầu, “Có thể ăn được không đây?”

Cô nhanh chóng bị trừng phạt bởi vì lời buột miệng của mình.

Cô biết như vậy là không được. Cô không có tư cách cũng không chơi nổi trò chơi tình ái này, cô không cần tình yêu oanh oanh liệt liệt, chỉ hy vọng khi cô đơn độc sẽ có người bên cạnh, nhưng anh ta không phải loại người như vậy, anh tới lui thất thường, hành tung kín đáo, nhưng cô lại để bản thân đắm chìm...

3. Chương 3

Elliott vừa rời đi, cô cũng nhận thấy hào quang bên mình cũng bị mang đi mất, lại trở về Di Hi vừa tầm thường vừa buồn rầu đó. Khi anh xoay người rời đi, dường như cô kích động muốn mở miệng giữ anh lại. Nhưng cô lại không có dũng khí lên tiếng, bởi vì cho dù cô muốn thì anh cũng không thể ở lại!

Cũng chỉ là tình một đêm mà thôi...

Đàn ông nước ngoài quả nhiên không hợp với mình. Tại sao họ có thể đi thản nhiên mà không hề quyến luyến như vậy? Mặc dù cô cũng biết tình một đêm sẽ trở nên như vậy nhưng vẫn không thể không buồn bã.

“Làm sao thế? Hình như cô không có tinh thần lắm.” Tú Kỳ lo lắng hỏi.

Di Hi cười cười, không trả lời.

“Di Hi, tôi rất tò mò! Người dịu dàng ít nói như cô thì ngày nghỉ làm gì nhỉ?” Tú Kỳ vừa trang điểm vừa hỏi.

Di Hi ngẩn người, đột nhiên không nghĩ ra ngày nghỉ rốt cuộc mình làm gì.

“À... Tôi nằm bẹp ở nhà, đọc sách, xem ti vi, đại loại là như vậy.”

Cô đơn thuần đến mức khiến Tú Kỳ phải tắc lưỡi: “Cô không thấy chán à?”

“Chán lắm chứ.” Cô cũng thừa nhận, nhưng cô thật sự không biết mình có thể làm gì, có thể đi đâu. Thành thật mà nói cô không có bạn. Bạn bè hỏi cô còn ở trong nước cũng mất liên lạc từ ngày cô đi Nhật đọc sách, vài người bạn thân ít ỏi thì cũng đi làm, thời gian lệch với cô; bạn học thời cấp ba với đại học thì lại càng không cần phải nói. Ở Nhật Bản xa xôi thì thoả gọi điện thoại liên lạc đã khó khăn rồi, cho nên cô chỉ có thể trốn trong nhà, không biết đi đâu.

Cô sợ cô đơn, mặc dù luôn tự thôi miên mình, từ nói với chính mình rằng cô tuyệt đối không cô đơn, nhưng nội tâm thì không thể phủ nhận, cô phải quen với nỗi cô độc này.

Rõ ràng cô không phải loại người chơi bời, rất khó kết thân với người khác, phải tốn thời gian gấp mấy lần người bình thường mới có thể quen thuộc với hoàn cảnh và người lạ, cho nên mặc dù cô không hài lòng với công việc này cho lắm nhưng cũng muốn phải rời xa những đồng nghiệp này nên miễn cưỡng ở lại.

“Như vậy, nếu bọn tôi có hoạt động thì sẽ rủ cô đi cùng!” Tú Kỳ vô cùng hăng hái, “Cô có bạn trai không?”

Di Hi lúng túng lắc đầu, cô sợ nhất người khác hỏi mình vấn đề này, hai mươi ba tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn trai, trong mắt phần lớn mọi người thì không bình thường cho lắm.

“Làm sao có thể?!” Tú Kỳ không thể tin được mà khẽ kêu lên.

“Chuyện gì vậy?” Huệ Phương vừa mới trở về tò mò hỏi.

“Di Hi nói cô ấy không có bạn trai!”

“Đúng vậy!” Việc này cô đã biết từ lâu.

“Trời ạ! Cô có thiếu bạn trai không?” Tú Kỳ phát huy trọn vẹn cá tính nhiệt tình của chòm sao Sư Tử, lập tức lấy điện thoại di động ra giúp cô làm mai.

Di Hi lúng túng không biết làm sao cho phải, tình hình như vậy cô nói phải cũng không đúng, mà không phải cũng không đúng.

“Haiz! Nếu có đàn ông tốt cô giới thiệu với cô ấy nhé! Cô ấy ngượng ngịu như vậy, tôi thấy tiếp tục như vậy, e chừng sẽ sống độc thân cả đời mất.” Huệ Phương nói mà không nề hà.

Tú Kỳ vừa gạt đầu, vừa tìm hình trong điện thoại, thuận miệng hỏi: “Di Hi, vậy trước kia cô đã quen người bạn trai nào chưa?”

“Không có.” Huệ Phương trả lời thay cô.

“Đùa đấy hả? Đàn ông khắp thiên hạ bị mù hết rồi à? Lại có thể bỏ qua con cừu nhỏ này.” Biểu cảm của Tú Kỳ luôn cường điệu, chọc Di Hi cười không ngớt.

“À... Chắc là do tôi quá tầm thường.” Cô tự giễu.

“Làm sao có thể? Tôi cho bạn xem hình của cô, mấy đứa khen cô không ngớt, còn nói cô là cực phẩm, bảo tôi phải tránh xa cô ra, tránh cho người khác ngộ nhận tôi là nha hoàn của cô đó.” Tú Kỳ nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng ghi hận đám bạn quá thành thật kia.

Mặt Di Hi ửng đỏ, cô không biết cách hưởng ứng khéo léo với lời khen của người khác.

“Wow! Sao cô lại đỏ mặt?” Hai tay Tú Kỳ áp lên mặt, khe hô lên. Không kiềm lòng được mà ôm cô vào trong lòng, nói với vẻ say mê: “Nếu tôi là đàn ông, tôi nhất định cưới cô về làm bà xã, đáng yêu chết đi được!”

“Này này! Cô gái, hãy kiềm chế chút, đừng làm cừu non của chúng ta sợ hãi, coi chừng cô ấy coi cô là biến thái đó.”

Tú Kỳ không cam lòng buông tay ra, cầm lấy điện thoại ấn ấn tiếp, không lâu sau tìm được một anh chàng có vẻ khá khảm, ngay lập tức giơ điện thoại trước mặt Di Hi: “Xem này! Di Hi, cô thấy anh chàng này thế nào?”

Di Hi nhìn bức ảnh, thành thật gạt đầu nói: “Cũng được.”

“Ừ, là một chàng trai tốt đó! Đẹp trai lại còn chung tình, hơn nữa anh ta cũng không có ham mê bất lương, rất nhiều thiếu nữ muốn tranh giành. Có được không? Giới thiệu cho cô nhé.”

“Như vậy có vẻ không hay lắm!” Di Hi sợ hết hồn, cô sẽ làm hỏng chuyện mất. Cô không biết cách giao tiếp với nam giới... Ừm, người đàn ông nước ngoài kia coi như ngoại lệ.

“Không hay gì chứ? Trai xinh gái đẹp, wow quá hợp còn gì!” Tú Kỳ đắm chìm trong cảnh tượng hoàn mỹ, không nhận ra Di Hi đang bối rối.

“Nè, cô đừng lạnh chanh như vậy, sẽ làm Di Hi sợ đấy.” Huệ Phương cắt đứt ý nguyện của cô.

“Vậy ư?” Tú Kỳ bĩu môi. “Được rồi! Vậy sau này cô phải năng đi chơi với tôi đấy!”

Di Hi cười gạt đầu. Cô thật sự cảm thấy đồng nghiệp trong công ty đều rất dễ thương, rất tốt bụng, cũng vì cô không rủ bỏ được tình nghĩa này mới không đành lòng rời đi!

Tú Kỳ nghiêng đầu suy nghĩ, bỗng thốt một câu kinh ngạc: “Nói như vậy, cô không có kinh nghiệm tình dục sao?”

Lửa đỏ từ chân Di Hi bốc lên đầu, nhất thời cả người đỏ ửng.

“Tú Kỳ!” Huệ Phương không chịu được tính cách to gan của Tú Kỳ, tức giận quát lên.

“Có sao đâu, chúng ta đều là phụ nữ với nhau mà! Chúng ta thân là đàn chị, thì phải dạy cho cô ấy ít chuyện chứ, như vậy sau này mới không lỡ!” Tú Kỳ nói hùng hồn không sợ gì, rất có nghĩa khí mà vô ngược. “Có phải không? Di Hi, chắc cô cũng tò mò về chuyện này lắm phải không? Có vấn đề gì cô cứ hỏi, tôi biết gì nhất định nói nấy.”

“Tôi có...” Cô cất giọng yếu ớt như muỗi sợ hãi tự thú.

Hai miệng đang cãi vã bỗng dưng yên lặng, hai đôi mắt đồng thời trừng to với bóng bạch hợp vô cùng thuần khiết trong lòng các cô, tin tưởng trò bốc phét tự thú sẽ vô tội.

Tú Kỳ vươn ngón út ra ngoáy ngoáy lỗ tai, đáng vẻ như thể vừa mới ù tai không nghe rõ. “Cô vừa nói gì?”

“Tôi... có.” Với tính cách thành thật, cô không thể nói dối được.

“Thật ư?”

Di Hi cúi gầm xuống, gật đầu.

“Hả... Sao... Sao lại như vậy?”

Sợ kinh nghiệm lần đầu của mình sẽ làm các cô sợ, con cừ non đành phải bỏ qua lần đầu, kể qua loa về quá trình bị bắt vào thứ sáu tuần trước. Sau khi nói xong cô cũng cảm thấy xấu hổ không thôi.

“Trời ơi! Tôi là tội nhân!” Tú Kỳ không chịu nổi đả kích mà ôm đầu.

“Không, không liên quan đến cô!” Thật ra thì... Thật ra thì do lập trường của mình cũng không đủ kiên định

“Thế... Cảm giác thế nào?”

“Tú Kỳ!” Huệ Phương bực mình quát lên.

“Được rồi được rồi! Đứng đắn chút, anh ta có dùng biện pháp phòng tránh không?”

“Cái đó, tôi không biết...” Con cừ non vô tội hết sức lo sợ, có thể thấy được bây giờ mới nghĩ đến vấn đề này.

“Hả?” Tú Kỳ trợn mắt.

Con cừ non hoảng hốt đến độ sắp khóc.

“Đừng lo lắng, cô nói là một người nước ngoài à?”

Con cừ non gật đầu.

“Người nước nào?”

“Tôi, tôi không biết... Anh ta nói tiếng Anh.”

“Em gái à, bây giờ có rất nhiều nước nói tiếng Anh. Nhưng mà chắc không sao đâu! Quan niệm của người nước ngoài tốt hơn chúng ta, họ còn sợ bệnh hơn chúng ta nữa! Cho nên chắc có thôi!” Tú Kỳ vỗ vai cô an ủi.

Nghe Tú Kỳ an ủi, Di Hi hơi yên tâm hơn chút, không sao, không sao hết cả.

“Di Hi.” Tú Kỳ đột nhiên nghiêm túc hẳn lên. “Phụ nữ Đài Loan chúng ta tương đối đặt nặng vấn đề trinh tiết, hơn nữa rất nhiều phụ nữ khăng khăng một mực với lần đầu tiên, nhưng người kia... chắc chỉ là loại trăng hoa, chẳng qua tới tìm vui, cô đừng để hấn trong lòng nhé, có biết không?”

Di Hi sững sờ, cảm thấy nổi lòng của mình bị chọc thủng, vô cùng thê lương.

“Đàn ông nước ngoài là tình nhân rất tuyệt, nhưng họ không chân thành với chúng ta, lúc đó anh ta có thể dịu dàng với cô, tuy nhiên một giây sau cũng có thể không hề lưu tình mà xoay người rời đi, hơn nữa loại đàn ông chuyên trục ăn đêm này lại càng như vậy. Cô nhìn Nhã Văn đi, không biết đã tổn thương bao lần rồi nhưng vẫn mù quáng. Cô có thể lấy cô ấy làm gương, cô không thể cũng chìm vào vực sâu đó!”

Lời Tú Kỳ vừa nói khiến cô vô cùng khủng hoảng. Cô cũng biết tiếng tăm phong lưu của đàn ông nước ngoài ở Đài Loan, nhưng cô lại không thể thuyết phục bản thân quên anh đi... Rõ ràng anh ta cũng không phải là người đầu tiên của cô!

“Tôi thấy sau này tốt nhất cô đừng đặt chân tới những nơi như vậy nữa.” Lời dằn dò của Huệ Phương vờn quanh tai cô, cô cũng khuyên răn mình tuyệt đối không thể đến nữa.

Sai lầm lần đầu là ngốc, sai lầm lần hai là đần, mới hai lần cô đã khiến trái tim mình thất lạc rồi, cô đâu có nhiều trái tim để đánh mất như vậy?

Không muốn làm gì, không muốn suy nghĩ... Ngần ngơ trải qua một tuần rồi lại một tuần, ngay cả cười cũng giả dối, cô chán thấy mình như vậy.

Mặc dù trước kia cô cũng không vui vẻ, nhưng ít nhất có thể mỉm cười thật lòng với người khác, nhưng tại sao bây giờ ngay cả cười cũng trở nên có lệ dối trá như vậy?

Lăn qua lăn lại trên giường không ngủ được, bịt mắt đếm cừ, một con cừ, hai con cừ, ba con cừ... Đếm đến mức mắt chua xót, gối ướt đầm...

Cô không muốn nhớ tới anh ta, hoàn toàn không dám nhớ tới anh ta nhưng tại sao anh ta vẫn không buông tha cho cô?

Cô nghĩ, chắc hẳn mình quá cô đơn cho nên chỉ cần có người đối xử dịu dàng đã tham lam mà muốn nắm chặt không buông, bởi vì... Lâu lắm rồi không có ai đối xử với cô dịu dàng như vậy.

Bây giờ anh ta ở đâu? Có phải đang ôm cô gái khác trong lòng mà dịu dàng triền miên? Anh ta đẹp trai lại quyến rũ như vậy, nhất định có nhiều phụ nữ theo đuổi! Đàn ông ưu tú sao có thể coi trọng con cừ non u sầu này? Nói không chừng trong nước anh ta đã cưới vợ sinh con rồi.

Vậy mà sao còn tới trêu chọc mình? Đáng ghét đáng ghét đáng ghét, mình ghét anh ta, thậm chí mình còn không biết tên anh ta, mà anh ta cũng không chủ động nói mình biết! Thậm chí không thèm hỏi tên mình.

Không một ai biết cô rất hay khóc, bởi vì cô toàn lén lút khóc một mình. Vẻ ngang bướng không phù hợp với vẻ bề ngoài cũng chỉ thể hiện ở vài mặt. Từ khi cô hiểu chuyện chưa từng khóc trước mặt người khác, ngay cả khi cha mẹ qua đời cũng vậy. Nhưng cô lại khóc trước mặt anh ta hai lần.

Hai ngày ngắn ngủi mà tận hai lần! Cô cũng không biết tại sao, nhưng lại cảm thấy bị anh ta ức hiếp, cảm thấy uất tức nên mới khóc. Bây giờ nhớ lại, mình khóc trước mặt anh ta không phải vì muốn được anh ta trù mến sao?

Đồ phụ nữ thật vô dụng. Diệp Di Hi, mày là kẻ vô dụng nhất!

“Bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp!”

Tiếng chuông vang lên không ngớt, cô nắm lấy cái điện thoại bên giường rồi nhấn nút nghe theo bản năng.

“A lô, xin chào... A lô?” Không có tiếng, cô nghi ngờ nhìn lại màn hình điện thoại mới biết là không phải tiếng điện thoại. Cũng phải thôi, làm gì có ai gọi điện cho cô chứ, đêm chủ nhật mọi người đều đi thác loạn, không ai nghĩ tới cô cả... Nghĩ tới đây cô lại muốn khóc rồi.

Tiếng chuông lại vang lên, lần này dường như sốt ruột mà kéo dài liên tục.

Cô tìm kiếm một lúc lâu phát hiện thì ra là tiếng chuông điện. Chuông cửa nhà cô có lẽ tám trăm năm mới kêu một lần, cho nên ngay cả cô cũng không nhận ra nổi.

Hiện cô vô cùng nhếch nhác, mặt đầy nước mắt nước mũi, dĩ nhiên không thể gặp người bằng dáng vẻ này được, vội vàng nhảy xuống giường chạy vào phòng tắm rửa mặt, lúc ngẩng đầu lên quả nhiên thấy trong gương mắt và mũi đỏ ửng... Làm sao bây giờ? Cứ nói cảm mạo là được!

Người đứng ngoài cửa càng lúc càng sốt ruột, không chỉ nhấn chuông điên cuồng mà còn đập cửa.

Cô là loại người mà càng bị giục thì càng bối rối, vội vàng ra tiếp khách, hoàn toàn quên mất hỏi đối phương là ai, ba chân bốn cẳng mở khóa, đến khi mở cửa ra còn chưa thấy người mới thắc mắc: Ai đây nhỉ?

Cửa vừa mới mở cửa cô đã bị ôm ghì vào lồng ngực ấm áp như lông gấu, cảm giác này không quá quen thuộc nhưng lại như đã quen biết...

“Hi, baby!”

Còn chưa kịp phản ứng thì môi cô đã bị bịt kín, sau một đợt dây dưa đến khó chịu, người nào đó không mời đã xông vào nhà ôm cô gái kéo ngã xuống ghế sofa.

Cô gái bị hôn đến mức hỗn loạn, sóng mắt mơ màng không tự chủ mà liếc nhìn người đàn ông vô cùng kiêu kỳ, “Anh...”

“Anh nhớ em quá.” Elliot thật sự muốn triền miên với cô ngay tại chỗ này, nhưng bây giờ không được. Anh không muốn thân thể ngát hương của cô dính mùi mồ hôi bụi bẩn của mình.

Không ngờ lại là anh ta!

Sau khi ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hôn vài lần, anh đứng dậy bắt đầu cởi quần áo, “Cho anh mượn phòng tắm.”

Sau khi cửa phòng tắm đóng sầm lại, đầu óc của cô mới vận hành trở lại. Anh ta! Anh ta cho rằng mình là ai? Tại sao anh ta có thể muốn đến lúc nào thì đến? Người đàn ông đáng ghét này!

Không đến mười phút, anh đã nhẹ nhàng khoan khoái đi ra khỏi phòng tắm, trên người chỉ vịn vịn cuốn một chiếc khăn tắm.

“Dùng sữa tắm của em khiến anh có cảm giác như thể biến thành phụ nữ ấy!” Anh nói rất cường điệu, có thể do đã quen với mùi hương nhẹ nhàng thuộc về cô gái này, nhưng khi dùng lại cảm thấy không hợp. Nhưng cũng không sao, dù sao sau khi triển miên cũng nhiễm hương thơm thuộc về cô mà.

“Anh đi đi!” Câu đầu tiên cô gái dịu dàng nói với anh lại là lời đuổi người.

“Em yêu...” Anh không hiểu ra sao cả.

“Anh đi đi! Đi đi!” Cô đứng dậy khỏi ghế sofa, chạy đến trước mặt đẩy anh.

“Em yêu à, nè... Bé cưng...” Anh cúi người xuống, hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay, lúc này mới phát hiện hốc mắt cô sưng đỏ.

“Đừng đụng vào tôi, anh đi mau đi!” Cô muốn giãy khỏi vòng tay anh, thế nhưng sức lực không bằng, không cam lòng nước mắt lại không báo động mà bộc phát.

“Ôi... Đừng khóc... Đừng khóc, bé cưng... Nào... Đừng khóc nữa...” Anh hôn lấy nước mắt cô, dỗ dành cô, cưng chiều cô, anh đến đây không phải vì muốn nhìn thấy nước mắt của cô.

“Đừng gọi tôi là em yêu, tôi không phải là em yêu của anh... Anh tránh ra...” Mặc dù giọng nói đáng yêu không mang chút quyết đoán, nhưng cô thật sự rất khó chịu. Bất kỳ ai cũng có thể làm em yêu của anh ta, cô không muốn bị anh lừa gạt như những cô gái khác, bị sự dịu dàng của anh lừa gạt, bị lời ngon tiếng ngọt của anh lừa gạt. Cô không muốn.

“Đương nhiên em là cục cưng của anh rồi, anh thương em nhất mà. Chẳng lẽ em không biết sao?” Cảm thấy cô không giãy nữa, anh kéo cô vào lồng ngực rộng lớn của mình. Dường như tâm trạng cô không ổn định lắm, nhưng anh không để tâm chuyện cô giả tính tình trẻ con với anh, nổi giận với anh. Nếu sau khi nổi giận tâm trạng của cô khá hơn chút thì anh tuyệt đối không để ý. Anh sẽ dùng hết sức mình để bao dung cô.

Cô vốn là người dễ mềm lòng, anh nói vài câu dỗ dành cô đã tin tưởng, không thể thốt lên những lời khó nghe mà chỉ có thể tựa lên ngực anh khóc hu hu.

Phụ nữ thật ngốc nghếch!

“Có thể nói cho anh biết tại sao em không vui không?”

Cô rầu rĩ mà không nói lời nào.

Anh không đến cô sẽ nhớ, anh đến thì cô lại không muốn anh đến. Nếu nói cho anh biết cô không vui là vì anh, e rằng anh sẽ có áp lực, e rằng sau này anh cũng không dám tìm cô nữa. Cảm giác này khiến cô thật đau khổ.

“Không sao, em không muốn nói thì đừng nói.” Anh ôm cô đứng đưa sang trái sang phải như thể đang khiêu vũ, “Có nhớ anh không?” Tốt nhất cô nên nhớ, nếu không anh sẽ... rất rất khó chịu.

Không có lúc nào là không nhớ, anh hại cô lắm rồi. Trong công ty cô phải tìm mọi cách để che giấu nỗi buồn và sự bất lực của mình, vừa không dám để hội Tú Kỳ biết, mọi người nhất định sẽ cười cô ngốc mất.

“Anh đi đâu thế?” Giọng nói như oán phụ chôn thâm cung.

“Anh về nước Anh, không phải lần trước anh nói với em anh phải trở về nước Anh hai ba tuần rồi sao?”

“Vậy hả?” Dù sao gạt người cũng không mất tiền, xem anh ta nói gì.

“Sao lại nhìn anh ngờ vực như vậy? Em không tin anh thì anh đau lòng lắm đó!” Anh nói nửa thật nửa giả.

Cô ngẩng đầu nhìn anh một lát rồi lại dựa vào ngực anh, “Thì ra là người Anh.”

Anh bỗng sững người. Chờ... Chờ chút, cô bé này cũng quá thờ ơ với chuyện của anh rồi! Hai người đã thân mật như vậy mà bây giờ cô lại nói “Thì ra là người Anh”?

Nhẫn nhẹn! Mình là đại trượng phu, chuyện nhỏ không nhẫn chuyện lớn khó thành.

Cô bé này thoạt nhìn rất nhát gan, lại còn đang ở trong trạng thái tâm trạng không ổn định, không thể bị kích động. Nếu làm cô sợ, không cẩn thận cô lại khóc cho xem, mình cũng không muốn như vậy.

“Nè... Anh có thể nói cho tôi biết anh tên là gì không?” Mặc dù biết mình không có tư cách hỏi quá nhiều, nhưng cô cũng không muốn đến cuối cùng vẫn không biết tên anh!

“Elliott!” Nhịn!

Cô lẩm nhẩm đọc lại mấy lần, quyết định bỏ cuộc, “Khó đọc quá đi... Tên tôi là Diệp Di Hi.”

Anh nheo mắt lại, có định sau khi đứng nghiêm nghĩ rồi đến màn giới thiệu bản thân hả? Cô ấy nghĩ rằng mình tệ đến mức không biết tên cô ấy hay sao?

“Anh biết.” Giọng điệu hơi cao.

Cô ngạc nhiên nhìn anh. “Làm sao mà anh biết được?”

“Anh tự biết.” Không muốn khiêu chiến sức chịu đựng của anh.

“Anh về nước làm gì thế?” Mặc dù không nên hỏi nhưng vẫn muốn hiểu anh thêm chút.

“Làm việc.” Giọng nói có chút bực mình.

“Anh... Anh đừng khó chịu, em không định làm gì đâu, em chỉ tò mò thôi. Em không hỏi nữa.” Nhận thấy anh rất khó chịu, cô đâm ra lo sợ. Cô không cố ý hỏi han quá nhiều chuyện, cũng không định thám thính chi tiết của anh để về sau quần chặt lấy, nếu anh không thích cô hỏi vậy cô không hỏi là được.

Sợ bầu không khí bị mình làm bế tắc, cô vội vàng nói tránh đi: “Anh... Làm sao anh biết em ở nhà vậy?” Rõ ràng cô đã tắt hết đèn rồi.

“Em còn đi đâu được nữa?” Anh tức giận nói. Cô bé ngoan ngoãn này hai lần trước cũng coi như chui nhầm vào đầm rộng hang hổ, may là bị anh ăn được. Nếu không anh hoàn toàn không dám tưởng tượng đến cảnh có người khác đưa cô đi.

Anh nói như vậy làm cô cảm thấy rất buồn. Anh nói không sai, một người nhàm chán như cô có thể làm gì chứ? Cô không có bạn, tính cách cũng không hoạt bát, thậm chí còn không biết cách nói chuyện với mọi người, ai rủ cô đi chơi chứ...

“Đúng vậy... Em thật sự không có chỗ nào để đi...” Cho nên có phải anh thấy cô đáng thương, vội tới giải sầu với cô? Mặc dù cô đã sống trong thế giới một mình mấy năm nay, nhưng cô cũng không phải hoàn toàn không hiểu. Việc anh làm có nghĩa là thương hại? Có phải không? Ngay cả cô cũng cảm thấy xót xa ỉn ỉn chứ đừng nói gì đến anh.

Chỉnh đốn lại tâm trạng, cô ép mình phải cười với anh.

“Vậy còn anh? Sao anh lại tới đây?” Thoạt nhìn đã thấy anh là người có cuộc sống phong phú, làm sao có thể bằng lòng hi sinh tới chủ nhật tới tìm cô chứ?

“Em nói xem?” Cô ấy còn dám hỏi mình thế ư? Anh vừa xuống máy bay đã chạy thẳng đến chỗ cô. Cô cho rằng nhờ ai mà anh phải đẩy nhanh công việc cần giải quyết trong ba tuần xuống còn hai tuần chứ?

Anh là cao thủ trong việc khiến người khác đau lòng, chỉ cần hai ba câu đã khiến cô tổn thương. Anh hỏi ngược lại khiến cô không biết phải đáp lại ra sao. Có thể nói thẳng không? Nói thẳng câu trả lời khiến người khác cũng như chính bản thân mình đau lòng.

“Em không biết...” Cô làm bộ không thèm để ý mà cười.

“Đừng cười thế, xấu lắm!” Anh vươn tay vuốt ve nụ cười gượng của cô, cô đang che giấu điều gì?

Cô vội cúi đầu xuống, cố nuốt lại nỗi nghẹn ngào sắp sửa bật ra khỏi cổ họng. Cô cũng không muốn cười giả dối như vậy, cô cũng cảm thấy như vậy rất xấu, nhưng gần đây cô đã có thói quen này. Bởi vì... Bởi vì nếu không cười thì cô sẽ bật khóc mất.

Nước mắt của cô rơi xuống mu bàn chân của anh, cảm giác ẩm ướt khiến anh phát hiện ra anh lại thành công chọc cô khóc.

“Sao lại khóc rồi? Trả lời câu hỏi của anh khó như vậy sao?”

Cô lắc đầu. “Em sợ... sợ anh sẽ khó chịu.”

“Không sao, anh không sợ.”

“Nhưng, nhưng, em càng sợ mình sẽ khó chịu.”

“Câu trả lời gì khiến cả hai ta đều cảm thấy khó chịu chứ? Nói cho anh biết đi, tại sao anh lại đến đây?”

“Bởi vì...Anh, anh muốn lên giường với em...” Không nghĩ ra lý do nào khác, ngoài thương hại, thật ra cũng bởi vì cô dễ dàng lên giường không phải sao? Cô không từ chối anh, cho nên anh cũng coi cô là loại phụ nữ tùy tiện.

Elliott không phải không thừa nhận, lúc đầu anh cũng đến vì muốn ân ái với cô, nhưng anh là đàn ông mà! Mặc dù anh không thể có lỗi với ý nghĩ của mình, nhưng...

Anh không nói không rằng mà buông cô ra, đi tới trước cửa lấy hành lý của mình, tìm quần áo bắt đầu mặc.

Anh muốn đi, điều này làm cô khóc càng thương tâm hơn.

Đôi mắt to mờ màng của cô lên nhìn nhất cử nhất động của anh. Quả nhiên anh ấy đã tức giận, bởi vì cô đã khiến anh tức giận. Cô tự làm mình lâm vào khốn cảnh, cô không muốn anh rời đi. Nhưng nếu cô mở miệng giữ anh lại, có phải như vậy sẽ tỏ vẻ cô không ngần ngại làm bạn tình của anh không? Cô không muốn như vậy, cô không muốn chỉ làm bạn tình của anh.

Sau khi mặc đồ xong, anh không đi ra cửa mà xoay người lại đi về phía cô, ôm chặt cô vào lòng.

“Anh không định đi sao?” Cô khóc lóc rồi hỏi như một cô bé, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

“Ai định đi chứ? Bé cưng à, anh nói là anh muốn đi bao giờ.”

Cô ngược đôi mắt sưng vù lên nhìn anh, nhỏ giọng lên án: “Anh mặc quần áo...”

“Mặc đồ không có nghĩa là anh muốn đi, anh chỉ ăn mặc chỉnh tề mà thôi, bởi vì anh sợ em nghĩ linh tinh về anh!” Anh nói hài hước, cuối cùng vẫn không nỡ để cô khóc. Mặc dù bị cô hiểu lầm anh không biết phải cảm nhận thế nào, nhưng so với nước mắt của cô thì không gì đáng giá cả. Nghiêm khắc mà nói, làm cho cô hiểu lầm như vậy là lỗi của anh, anh không nên khiến cô có cảm giác anh tới vì muốn lên giường này. Anh cảm thấy rất có lỗi, bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ từ từ chứng minh anh không chỉ muốn thân thể của cô.

Cô tưởng thật nhìn quần áo của anh, gạt đầu.

Anh bị cô chọc cười, ôm lấy thân thể mảnh khảnh của cô, dùng mũi cọ cọ vào cô. “Bảo bối, em đáng yêu quá!”

Cô không hiểu sao tâm trạng của anh lại thay đổi như nước sông so với mặt biển vậy, mới lúc trước rõ ràng sắc mặt còn xanh mét như muốn chém người, nhưng bây giờ lại cười hì hì bảo cô dễ thương. Không hiểu ra sao nữa.

“Anh còn giận em không?” Có ít người giận quá hóa cười, cô lo anh là một người trong số đó.

“Ừ... Còn một chút.”

“Nhưng... Anh đang cười mà.” Cô hơi sợ mà lùi về sau.

“Bởi vì em rất đáng yêu!” Anh nói xong, hôn chụt lên môi cô, “Em chưa ăn cơm phải không?”

Cô vốn định gạt đầu, nhưng gạt rồi lại lắc, cô nhớ ra mình vừa ăn một cái bánh bao.

“Như vậy là có hay không, ngôn ngữ của các em thật khó hiểu.” Có lúc gật đầu mà cũng không phải là gật, có lúc lắc đầu nhưng cũng không phải là lắc. Thật phức tạp.

“Em ăn rồi.”

“Ăn gì?”

“Bánh bao.”

“Như vậy cũng không phải là bữa chính, cũng chỉ ăn nhẹ mà thôi.” Anh sửa lại quan niệm sai lầm này của cô. Ở quốc gia của anh, bữa tối rất quan trọng, có khi ăn một bữa cũng mất hai giờ, mà cô lại học con chuột nhỏ gặm bánh bao trừ bữa, “Chúng ta đi ăn cơm nhé?”

“Em không đói...” Cừu non nũng nịu gục trong lòng anh. Nhớ nhung hai tuần, bây giờ mình đang ở trong lòng anh, có cảm giác không chân thật. Cô phải nhớ cảm xúc dịu dàng này.

Cuối cùng đã biết tại sao phụ nữ lại thích yêu đương như vậy, thì ra cảm giác được cưng chiều lại ngọt ngào đến thế, khiến cô không nỡ buông tay.

“Nhưng anh đói, em ăn cơm cùng anh nhé?” Mặc dù thật ra anh muốn ăn cô hơn... Anh phải mau chóng đưa cô ra khỏi căn phòng này. Cô chỉ mặc áo ba lỗ mỏng tang với chiếc quần short bó sát người, thậm chí cô còn không mặc áo ngực! Nếu đợi thêm chắc sớm muộn gì anh cũng không kìm lòng được mà xông lên. Vừa mới bị cô hiểu lầm, anh cũng không muốn khiến cô thất vọng cho rằng giữa hai người ngoài tình dục không còn gì khác. Huống chi cô quá gầy, xương rất nhỏ nhắn, khiến người ta dễ dàng nhầm rằng cô là vị thành niên, không chịu khó vỗ béo sao được chứ.

“Được rồi...” Cô không bao giờ từ chối được anh, huống chi mình thích anh như vậy, “Em đi thay đồ đã.”

Anh cản cô đi tìm quần áo, lấy một cái hộp từ trong hành lý của mình ra đưa cho cô.

“Thay đi.” Anh khẽ thúc giục.

Cô ngoan ngoãn đi thay bộ váy cả người hở vai màu hồng nhạt, cổ chữ V không quá thấp, để lộ xương đòn vai xinh đẹp và bờ vai duyên dáng. Làn váy dài đến gối gọn sóng, tung bay theo gió.

Anh thỏa mãn nhếch miệng lên, tiến lên ôm cô.

“Em đẹp quá, bé yêu à.” Thoạt nhìn giống như công chúa, ưu nhã nhưng không mất vẻ phong tình.

“Phải, phải mặc thế này à?” Rõ ràng đây là váy dạ hội ngắn, mình có đi dự tiệc đâu.

“Như vậy rất đẹp, thế giới này không có cô gái nào, không có công chúa nào có thể sánh bằng em.” Hơn nữa còn là công chúa của anh.

Mặc dù lời anh nói thật giả không rõ nhưng hai má cô vẫn đỏ ửng vì được khen.

Cinderella trong cổ tích chắc hẳn cũng có tâm trạng như vậy.

4. Chương 4

Elliott không chỉ đưa cô đi ăn cơm, mà còn đưa cô đến câu lạc bộ anh thường ghé qua. Đó là nơi tụ hội của khách ngoại lai, hầu hết là người có quốc tịch nước ngoài, hơn nữa cũng ăn mặc hết sức trang trọng. Bây giờ rốt cuộc cô cũng hiểu tại sao anh lại kiên trì muốn cô mặc bộ váy này rồi. Mọi thứ ở nơi này đều khiến Di Hi cảm thấy hoa mắt, bên tai truyền đến thứ ngôn ngữ mà cô không hiểu. May mà Elliott ở bên cô từ đầu đến cuối.

Điều gay go chính là khi hai người xuất hiện, hầu như tất cả mọi người đều nhìn về phía họ. Điều này khiến cô suýt nữa té xỉu, cũng nhận ra bản thân căng thẳng đến mức không cười nổi.

Có vẻ anh là người đi đến đâu cũng gây chú ý, nhưng hết lần này đến lần khác cô sợ nhất trở thành tiêu điểm bị nhìn chăm chăm. Cô rất dễ mất bình tĩnh, căng thẳng sẽ khiến cô phạm lỗi, cô không muốn làm trò cười khiến anh bị mất mặt

Elliott cúi đầu cười khích lệ cô, nắm chặt bàn tay mềm mại như cây cỏ mà không hề buông ra một khắc nào. Điều này cho cô thêm dũng khí, nhưng dường như vẫn không đủ, cô vẫn luôn run rẩy!

Di Hi ngược đôi mắt như nai con nhìn anh cầu cứu, như thể đang hỏi anh: Phải thế này sao?

Anh mỉm cười cho đáp án khẳng định.

Cô vừa thất vọng vừa ủy khuất trề môi ra. Anh thật xấu xa, chẳng nói cho cô biết gì cả, khiến cô có cảm giác như mình xông vào cái động đen tối trong thế giới lấp lánh, không thể không xót xa cho bản thân.

Anh kéo cô ra trước mặt anh, yêu thương kéo bàn tay nhỏ bé lên khê hôn. Cô bé đáng thương!

“Bảo bối, nếu em cứ nhăn nhó thế này, mọi người sẽ cho rằng anh bắt nạt em đấy! Em cũng biết, em đáng yêu như vậy, không chừng mọi người còn cho rằng anh dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên đó.” Anh tỏ vẻ vô cùng lo sợ.

“Em có nhỏ như vậy đâu.” Cô kháng nghị

“Đúng vậy! Em chỉ lớn hơn tuổi của em một chút mà thôi.” Anh an ủi.

Cô sợ hết hồn, ý của anh tức là cô già lắm phải không?

“Em... trông già lắm hả?” Cô bị làm cho sợ đến mức mặt tái mét, trước kia cô cũng không quá để ý đến vẻ bề ngoài với độ tuổi. Nhưng nghe anh nói vậy cũng sốc quá đi mất.

“Đúng vậy! Trông em như gái mười tám tuổi.” Vẻ mặt anh rất nghiêm trọng.

Cô bĩu môi, anh ta lại chọc ghẹo mình phải không?

“Em đã 23 tuổi rồi.”

“Cái gì?” Anh tỏ vẻ khiếp sợ. “Không phải em mới mười lăm sao?”

“Anh đáng ghét!” Cô phì cười.

“Nhìn xem, bảo bối của anh cười lên đẹp đến mức không ai sánh bằng.”

Cô dần dần cũng hiểu ra tại sao Nhã Văn biết rõ đàn ông nước ngoài không dối đãi thật tình nhưng vẫn yêu như thiêu thân lao đầu vào lửa. Bởi vì họ ăn nói ngọt hơn cả mật, họ không hề keo kiệt lời khen, thường khen ngợi nên bạn lại càng muốn nhiều hơn.

“Một nụ hôn đổi lấy suy nghĩ của em nhé?” Anh khê hôn lên môi cô, gọi về suy nghĩ đã bay xa của cô.

Cô khê ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên. “Còn lâu đi! Em không bán rẻ như vậy đâu.”

“Dám nói nụ hôn của anh không đáng tiền hử?” Anh bắt mắt nheo mắt lại.

“Em có nói vậy đâu.”

“Vậy anh dùng mười nụ hôn để đổi!” Anh trả thù vùi đầu vào cấn cổ thơm mát của cô khê gặm, nói như thể hi sinh bản thân.

“Hi hi... Đừng mà.” Cô bị cấn thấy ngứa ngáy, vừa cười vừa trốn nhưng không thể trốn thoát được hai cánh tay như gọng kìm của anh.

Hai người đùa vui hồn nhiên, không toàn không để ý đến những ánh mắt tò mò, khiếp sợ, thú vị... của mọi người xung quanh. Dù loại ánh mắt mang những sắc thái khác nhau đều nhìn chăm chăm vào hai người.

“Đi nào! Anh dẫn em đi làm quen vài người bạn.” Anh dùng sống mũi cao thẳng ma sát cấn cổ trắng nõn của cô, giọng nói quyến rũ.

“A! Nhưng, nhưng...” Cô không muốn! Nhưng không tránh ra được cánh tay đặt bên hông của anh, chỉ có thể ngoan ngoãn để anh kéo đi gặp người.

“Đừng lo, hầu hết mọi người đều nói tiếng Trung, em quen ngay thôi.” Thấy vẻ lo lắng của cô, anh trấn an.

Cô không hiểu được không phải vì muốn cô thoải mái nên mới nói như vậy, nhưng cô nhanh chóng phát hiện mọi người giống với anh. Elliott nói bằng tiếng Trung với mọi người, mới đầu họ cũng tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng mau chóng nói tiếng Trung rồi rít. Hơn nữa, cô nghĩ bởi vì Elliott nên họ đều hết sức thân mật với cô.

Trong hoàn cảnh này, cô cũng dần dần thả lỏng. Thật ra sau khi trò chuyện với người nước ngoài một thời gian, cô phát hiện ra nói chuyện với người Âu Mỹ còn dễ hơn người phương Đông. Tính cách của người Âu Mỹ thẳng thắn, không kiêu lời khen, dù phê bình cũng thẳng thắn. Họ khen ngợi cô hết lời, nhưng chắc rằng phần lớn do nể mặt Elliott.

Có khi họ dùng những ngôn ngữ khác nhau nói chuyện với Elliott, nhưng anh luôn trả lời mấy câu ngắn gọn rồi lập tức nói tiếng Trung, dường như anh không muốn cô cảm giác bị tách biệt. Ngôn ngữ cơ thể và biểu hiện thái độ của anh cũng khiến cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào, hơn nữa còn cố tình ọi người biết cô là bạn gái của anh. Anh không phủ nhận làm cô cảm thấy vui vẻ không thôi, ít nhất thân phận này không đến nỗi khiến cô lúng túng.

Cô không hề hay biết mà nhận lấy chén rượu rum mà một người nước ngoài vừa đưa tới, vị chua chua ngọt ngọt khiến cô không hề cảnh giác. Mà Elliott hình như cũng không có ý định ngăn cô lại, con cừu non ngoan ngoãn đôi khi cũng cần thư giãn, đã có anh bảo vệ sự an toàn cho cô rồi.

Sau đó, hai người như thể một đôi uyên ương mới chớm yêu, né tránh ánh mắt của mọi người mà lén lút đi tới đình viện thăm lạnh mà tâm tình.

Khi anh hỏi ước mơ của cô, cô để lộ ánh mắt mơ màng, hàng mi thanh tú khẽ chau lại suy nghĩ hồi lâu, nỉ non với giọng hơi buồn bã hơi tủi thân: “Em không có ước mơ...”

“Không sao, vậy em có thể bắt đầu nghĩ tới từ bây giờ!” Anh khích lệ. Nhận thấy cô sống rất mơ hồ, không hề có mục tiêu. Mặc dù cô có vẻ độc lập kiên cường, nhưng anh lại thấy rằng cô quá đuối đuối. Bởi vì cô có thể mất đi sự trong trắng khi bước chân đến Pub, cũng có thể ăn tối bằng một cái bánh bao, hơn nữa có thể không hỏi han gì đã mở cửa cho người lạ... Cách hành xử mơ hồ lại ngây ngô của cô khiến anh phải toát mồ hôi lạnh. Anh không cho rằng mình là đáng cứu thế, nhưng anh không thể yên lòng với thiên sứ xinh đẹp ngây ngô khiến anh nóng ruột nóng gan này.

Từ trước đến giờ anh đều tránh xa phiền toái, bạn gái của anh cũng là những cô gái hiểu rõ cuộc sống, độc lập tự chủ, trầm tĩnh tự tin, hoàn toàn có thể chăm sóc bản thân. Phần lớn các bạn gái trước của anh đều không quá phiền toái, nhưng anh lại chỉ quan tâm đến cô.

Anh không thể không thừa nhận cho tới bây giờ, cô là cô gái mà anh cảm thấy hấp dẫn nhất, dĩ nhiên anh cũng không đảm bảo sau này không có cô gái nào làm anh mê muội hơn, nhưng cô là người đã phá tiền lệ của anh.

Dĩ nhiên, nếu bạn hỏi cô ấy, Di Hi hoàn toàn có thể biện hộ cho sự độc lập của mình. Đúng vậy, cô sống một mình, có công việc ổn định, không để mình chết đói hoặc chết rét, hoặc bởi vì sơ sẩy mà mang đến nguy hiểm cho bản thân. Nhưng cô không phải là dạng người có nội tâm độc lập, có đôi mắt mơ màng như trẻ thơ. Khi cô nhìn bạn bằng đôi mắt to xinh đẹp đó, cứ như đang hỏi bạn: Tôi phải làm thế nào đây? Tương lai tôi nên đi theo hướng nào?

Mấy tháng trước, anh sẽ lặng lẽ mà nói: Nếu không biết mục tiêu của cô ở đây, tôi phải chỉ đường cho cô thế nào? Nhưng bây giờ đã loạn rồi, anh gần như muốn nói cho cô biết, hãy đi theo anh! Hãy để anh được làm ngọn đèn sáng dẫn lối cho em. Nhưng lý trí nói cho anh biết, không thể dễ dàng hứa hẹn như vậy, một khi hứa hẹn thì phải có trách nhiệm.

Cuối cùng, anh vẫn giống như phần lớn những người đàn ông khác, sợ bị trói buộc quá nhanh. Nhưng ánh mắt tin tưởng của cô như bàn chông đâm vào anh, anh chưa muốn xác định. Tuy vậy, nếu có một ngày anh quyết định sống cả đời với một người phụ nữ, anh nghĩ lòng anh sẽ không còn người thứ hai.

Di Hi chưa từng nghĩ mình có thể sống vui vẻ như vậy.

Hầu như chủ nhật nào Elliott cũng tới tìm cô, bình thường mỗi ngày họ sẽ gọi điện ba lần, lần nào cũng do Elliott chủ động gọi cho cô. Có lẽ biết cô vốn xấu hổ, đợi cô gọi điện thà rằng anh gọi luôn cho rằng.

Đến ngày nghỉ, anh lại đưa cô đi khắp nơi du ngoạn, làm những việc mà tình nhân hay làm như ăn cơm, xem phim, dắt tay nhau dạo phố, thậm chí cùng nhau ngủ... Nhưng không làm tình, đôi khi cùng nằm trên giường cô, anh hôn cô, ôm cô, rồi quần quít ngủ bên nhau như hai con mèo.

Sau khi ở bên anh, tầm nhìn của cô bỗng rộng mở hẳn lên.

Trước kia cô có rất ít cơ hội ra ngoài, bây giờ anh luôn đưa cô cùng lên núi xuống biển, đi khắp đảo Đào Loan. Anh còn hiểu biết hơn người Đài Loan chính gốc như cô nữa.

Cô rất thỏa mãn với cuộc sống như vậy. Mặc dù hai người chỉ ôm nhau rồi cùng nói chuyện, cũng có thể cảm nhận được thế giới nhỏ bé này cũng có chỗ dành  nh.

Vì anh, cô thậm chí còn ra sức học tiếng Anh mà cô thù hận cả đời, cũng vì anh từng nói, nếu cha mẹ anh gặp cô, tuyệt đối không thể không nói với nhau được tiếng nào. Cho nên chiều nào sau khi tan học, cô cũng chạy đi học thêm.

Tiếng Anh của cô thật ra cũng không kém, hồi còn đi học kết quả cũng không đến nỗi nào, nhưng cô chỉ sợ mở miệng nói. Về sau sang Nhật, ngữ điệu bị ảnh hưởng âm tiếng Nhật, lại càng không dám mở miệng, may mà thầy giáo người nước ngoài ở trung tâm cũng từ từ sửa được cách phát âm của cô.

Mọi người trong văn phòng cũng thấy cô đã thay đổi, Tú Kỳ và Huệ Phương làm việc chung lại khá thân thiết với cô đương nhiên càng cảm thấy lạ rồi.

Sau khi cùng làm việc với nhau, cuối cùng các cô cũng tìm được thời gian gặp gỡ Di Hi.

“Di Hi, gần đây có vẻ vui vẻ thật đấy!” Tú Kỳ tỏ vẻ hóng hớt.

“Đúng đấy! Có phải có chuyện tốt gì không?” Huệ Phương cũng mỉm cười nhìn cô.

“Không có, không có gì đâu!” Di Hi bị nhim chăm chăm đến mức đỏ bừng cả mặt.

“Có thật không? Nhưng tôi thấy dạo này tâm trạng của cô rất tốt, tan ca và nghỉ phép rủ cô đi chơi toàn kêu không rảnh! Không phải cô nói ngày nghỉ cũng không có việc gì làm sao?”

“Tôi, tôi... bởi vì... bởi vì tôi đang học tiếng Anh.” Di Hi chợt dạ tìm một lý do lấy lệ đỡ t . Nhưng ít nhất còn có một nửa là sự thật.

“Hử? Sao bỗng dưng lại đi học? Không phải cô ghét tiếng Anh sao?”

“Đúng thế... Nhưng không thể trốn tránh cả đời được. Hơn nữa, tôi cũng không có việc gì làm...” C ng nói giọng c ng lí nhí.

Tú Kỳ thất vọng rũ vai xuống. “Thì ra chỉ là như vậy...Tôi còn tưởng cô có đối tượng chứ.”

Di Hi cảm thấy rất  y náy với sự quan tâm của đồng nghiệp. Không phải không muốn nói cho các cô ấy biết,   rằng các cô ấy biết được cô vẫn qua lại với đối tượng tình một đêm thì họ sẽ phản đối, cho nên không có dũng khí để nói... Có lẽ một thời gian nữa, có lẽ đến khi hai người thật sự ổn định hơn.

“Như vậy cũng tốt, có mục tiêu cũng không tồi! Có vẻ cậu rất có nghị lực!” Huệ Phương cười nói.

“Nhưng mà cô cũng không thể dành hết thời gian để học bổ túc được, nếu không làm sao có thời gian quen bạn trai chứ!” Cuối cùng Tú Kỳ vẫn không tán thành.

“Có bạn trai cũng chưa chắc gặp được đối tượng khá kh m. Cô nhìn Nhã Văn xem, bạn trai chia tay với cô ấy, xem cô ấy tùy tiện đến mức nào kia!” Huệ Phương phản bác.

“Chuyện của Nhã Văn có bình thường đâu. Mọi người đều biết đàn ông đi ăn đêm chỉ đi vui đùa thôi, chẳng hề thật lòng. Thế mà cô ấy vẫn chưa ngộ ra mà còn tiếp tục lao đầu xuống hố. Khuyên bao nhiêu lần cũng chẳng th m nghe, ai cứu cô ấy được chứ!”

Lời của Tú Kỳ chọc đúng vào niềm đau của Di Hi.

Anh và cô cùng giường chung gối, tại sao anh có thể khắc chế dục vọng của mình? Vì anh quá lý trí? Hay là anh đã có người khác?

Cô bỗng cảm thấy lạnh lẽo.

Nếu có thể, Di Hi thật sự không muốn như vậy.

Dắt theo một người phụ nữ ưu nhã mà mỹ lệ, thật sự xứng đôi với anh. Đây chính là nguyên nhân mà anh gọi điện tới nói hôm nay sẽ tới tìm cô muộn sao?

Cô không tự chủ được mà bước theo họ, nhìn hai người bước vào nhà hàng cao cấp như đôi uyên ương, bạn gái anh thì thoảng còn có cử chỉ thân mật. Đột nhiên lời của Tú Kỳ và Huệ Phương bỗng vang bên tai cô...

Cô vẫn cho rằng, cho dù không thể nào có anh cả đời, nhưng ít ra trong khoảng thời gian qua lại với cô anh cũng không có người khác... Cô sai lầm rồi sao? Hay là cô quá ngây thơ?

Cô không khóc, chỉ xách những đồ vừa mua từ siêu thị hòa vào trong biển người.

Sau khi về đến nhà, gắng gượng ăn đồ đông lạnh rồi lên giường ngủ sớm.

Nhắm mắt lại, càng không muốn suy nghĩ thì lại suy nghĩ càng thêm rõ ràng. Điều đáng giận nhất chính là cô còn mong đợi anh tới gõ cửa. Cô đang hi vọng anh giải thích gì đó với cô, mà cô biết rõ anh chưa bao giờ giải thích gì cả... Cô cũng không dám hỏi. Cô không phải là người biết nhân nhượng vì lợi ích, cô chỉ không muốn trong thời gian qua lại ngắn ngủi này hai người để lại cho nhau những kỷ niệm không vui.

Nhưng... Chỉ làm khổ bản thân. Bởi vì cô thật ngốc nghếch, đáng bị giày vò.

Gương mặt lạnh lạnh, chiếc gối ướt đầm, nước mắt cũng tuôn rơi. Cô chậm rãi không chịu mở mắt ra. Dù sao cô đã quen rơi nước mắt đến khi ngủ, chờ nước mắt chảy khô thì cô cũng thiếp đi.

Nhưng cô không ngủ được bởi vì chuông điện vang lên, cô lập tức ngồi dậy. Do dự trong chốc lát vẫn ra mở cửa.

Vừa tiến vào cửa anh đã dang tay ôm cô, nhưng cô không hề cảm thấy hạnh phúc. Cô ngửi thấy trên người anh có mùi nước hoa không thuộc về anh, khẽ cười rồi lùi bước vào trong nhà.

"Xin lỗi, em ngủ rồi à?" Elliott thấy trong nhà không bật đèn liền hỏi theo trực giác.

"Không có... Vừa mới ngủ thôi." Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, hai giờ sáng. Anh còn muộn hơn "muộn một chút" mà cô vẫn quan niệm rất nhiều. Trong khoảng thời gian này họ đã làm gì? Cô đè nén phỏng đoán ghen tuông của mình, "Em còn tưởng anh không tới..."

"Anh đã nói tới rồi mà, không thể không tới được."

"Em chỉ nghĩ hôm nay anh bận lắm thôi." Cô đứng trong bóng tối nhìn anh, rõ ràng anh đứng ngay trước mặt nhưng không hiểu sao lại thấy thật xa vời.

"Hơi bận thôi." Anh mệt nhọc day day huyệt thái dương, muốn nhanh chóng rửa sạch mùi nước hoa trên người. Anh không biết Di Hi có nhận ra không, nhưng cô có vẻ rất bình tĩnh, "Anh đi tắm trước."

"Thật ra anh không cần vội vã tới đây như vậy."

"Hả?" Anh lấy làm kinh hãi, nhưng lập tức phản ứng lại. E rằng cô cũng ngửi thấy mùi trên người anh rồi, anh quên mất phụ nữ rất nhạy cảm. Nhưng biểu hiện của cô lại khiến anh không thể hiểu nổi, anh không hiểu cô muốn gì.

"Như vậy chúng ta đều mệt mỏi, anh không thấy sao?"

"Anh có thể giải thích mùi hương trên người anh..."

"Không phải mùi nước hoa." Nếu không phải cô nhìn thấy tận mắt, như vậy cô sẽ tự động giải thích hộ anh, rằng mùi nước hoa này không cần thận đính từ đồng nghiệp hoặc khách hàng lúc làm việc. Cô thậm chí không để tâm tới, bởi vì cô không muốn nghi ngờ anh.

"Vậy là chuyện gì?" Anh không thích cảm giác này, không nhìn thấy mặt cô, thậm chí không cảm nhận được tâm trạng của cô. Anh bước một bước dài tới bật đèn, thấy cô đã khóc đỏ hết cả mắt.

“Anh đừng giấu em, cũng đừng gạt em, đừng bao giờ làm vậy!” Cô không muốn trối chết anh, thậm chí anh không cần phải nói gì mà đi luôn cô cũng không oán giận.

Lời của anh có rất nhiều mâu thuẫn, mặc dù chưa đủ để xóa nhòa tổn thương trong cô, nhưng cô không thể kiềm chế mà ôm anh thật chặt, không thể nào không chế mà tin tưởng anh.

Đúng vậy, cô ngu cô ngốc, cô đáng bị giày vò, bởi cô đã yêu anh đến mức không thể kiềm chế.

Người đàn ông này quá khó nắm giữ, cô hiểu. Mỗi quan hệ này có thể chấm dứt bất cứ lúc nào, cô hiểu. Có lẽ cô cũng chỉ là một người trong số các tình nhân của anh, cô hiểu. Cô hiểu hết thấy... Nhưng đã trót yêu rồi, cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa cũng không tiếc.

Mặc dù không thể lừa gạt bản thân không để ý tới nữa, mặc dù không thể nào làm cho bản thân không ghen tuông, nhưng cô không hề muốn nghĩ đến tương lai, chỉ nghĩ tới hiện tại. Bây giờ anh vẫn còn ở bên cô, như vậy là đủ. Cho dù anh chỉ muốn thân thể của cô cũng không sao. Bởi vì cô biết điểm bất đắc dĩ của cuộc sống, biết không ai có thể bảo đảm được thứ, như thể cái chết bất ngờ của cha mẹ.

Cô học được chỉ có thể nhìn những thứ ngay trước mắt, những thứ về lâu về dài cô không thể thấy được...

Trên đường lái xe về nhà gặp phải đèn đỏ, cô lại bắt đầu ngẩn người. Bỗng nhiên có ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm vào cô, rồi một chiếc xe máy dừng sát bên cô, cô mới nghi ngờ quay đầu lại. Người đàn ông có ánh mắt hèn mọn, quần áo cũ rách, bỗng để lộ hàm răng vàng cười thèm thuồng với cô, “Cô bé, em thật xinh đẹp.”

Cô hoảng sợ những cố gắng bình tĩnh quay đầu nhìn thẳng về phía trước, đột nhiên cảm thấy thời gian chờ đèn đỏ khiến cho người như đứng trên đồng lửa. Đèn giao thông hai bên mới chuyển vàng, cô đã vội vã tăng ga rời đi.

Cô căng thẳng đến mức bàn tay cũng ướt, vừa gia tăng tốc độ vừa nhìn kính chiếu hậu, chỉ sợ tên đàn ông kỳ quái đi theo. Khi cô dừng lại chờ đèn đỏ, không thấy bóng dáng hắn ta nữa thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Đang định thở hắt ra thì đã thấy hắn ta đột nhiên xuất hiện sau cô, dừng xe cạnh cô như lúc trước.

“Cô bé à, em thật là xinh đẹp đấy... Có muốn lên giường với anh không? Anh sẽ làm cho em rất thoải mái...” Người đàn ông nọ sỗ sàng nói với cô.

Lúc này Di Hi chỉ cảm thấy cầu trời trời chẳng thấu, van đất đất không nghe, hết lần này tới lần khác dừng xe chờ đèn đỏ chỉ có hai chiếc xe máy của hai người, những người khác ở tít phía sau. Miệng hắn ta không ngừng thốt ra những lời khùng khiếp, tai cô ù lên, hô hấp dồn dập, sợ đến mức muốn ngất đi. Đợi mãi mới tới đèn xanh, cô không dám nhìn mà cố gắng nhìn thẳng, chỉ mong mình có thể bay luôn.

Phi như bay về nhà trọ, dựng vội xe, run rẩy mở cửa ra, cho đến khi cánh cửa đóng lại cô mới há miệng thở dốc.

A! Run dữ thế này... Đừng run, đừng run, mấy năm nay cũng chỉ có mình cô, sao mà không ứng phó được chứ? Chẳng qua chỉ là một tên biến thái mà thôi, không có gì, không có gì...

Cô không ngừng thôi miên chính mình, nhưng không thể nào trấn an được cảm xúc. Chuông cửa bỗng vang lên, cô sợ đến mức nhảy căng lên.

“Ai... Ai đó?”

“Bảo bối!” Tiếng nói ôn tồn truyền đến.

Cô vội vã mở khóa ra, nhào vào lồng ngực của anh rồi ôm chặt, ổn định lại cảm xúc hỗn loạn của mình.

Đúng vậy, cô cần một lồng ngực ấm áp có thể dựa vào, cho dù anh không có ở bên cô cũng không sao, chỉ cần có thể thỉnh thoảng trông thấy anh, thỉnh thoảng làm cho cô có cảm giác mình được bảo vệ... Vậy đã đủ rồi.

“Em sao thế?” Elliott cảm thấy cô hơi lạ.

Cô lắc đầu, ra sức lắc đầu trong lồng ngực anh. “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, em chỉ... quá nhớ anh thôi.”

Không muốn làm anh lo lắng, cũng không muốn để anh thấy cô là người có tính ỷ lại quá đáng. Cô có thể tự làm được, không thành vấn đề.

Cô thật sự cho rằng cô có thể, cho đến thứ hai tuần sau cô mới biết mình sai lầm biết chừng nào.

Cô vẫn lái xe về theo đường đó, rồi lại gặp tên biến thái kia!

“Cô bé, anh biết em ở đâu mà! Có thể đến nhà tìm em chơi không?” Hắn ta cười trộm nói bên tai cô.

Lúc ấy cô nghĩ trái tim mình đã ngừng đập, nhưng không, cô vẫn có thể chạy trốn. Liều lĩnh xông về phía trước!

Lần này cô không quay đầu xem hắn ta có đuổi theo không, bởi vì hắn ta chạy xe bên cạnh cô với tốc độ tương đương. Dù chạy nhanh hơn nữa xe của cô cũng chỉ có đến tám mươi chín mươi. Tên biến thái chạy xe một hai trăm bên cạnh cô, chạy nhanh chạy chậm cùng với cô. Cô không biết sao mình có thể xui xẻo đến mức đó, thậm chí chạy xe cũng gặp tên biến thái dây dưa không dứt. Trong nháy mắt, cô tức giận đến nỗi muốn dừng lại nói lý với hắn, nhưng lý trí nhắc nhở cô hậu quả khi hành động lỗ mãng, nên cô lại trốn.

Di Hi cảm thấy mình đã phi đến một trăm kilomet. Đến nhà trọ, cô quăng xe đẩy rồi ra sức chạy lên lầu, nhưng lại bị một bàn tay bắt giữ tóm lấy. Trong nháy mắt đó, trái tim cô suýt chút nữa thì ngừng đập. Không thể ngừng, cô dùng hết sức bình sinh hất tên đàn ông đứng sau ra rồi nhảy như điên.

Đóng sầm cửa lại, cô không chịu đựng được mà khóc thất thanh.

Cô không ngờ rằng tên biến thái đó lại theo dõi cô đến tận nhà.

“Cô bé à, em mở cửa đi, anh đưa em đi chơi. Em yêu à, em lên giường với anh đi! Anh sẽ làm cho em vô cùng...” Những từ ngữ bỉ ổi hạ lưu không ngừng cất lên ngoài cửa nhà cô.

“Anh cút đi!” Cô hét lên.

“Cô bé à, anh thấy hết rồi! Em là cô bé không ngoan, hay đi chơi với đàn ông nước ngoài phải không? Là đàn ông nước ngoài đó đó! Em thích đàn ông nước ngoài à? Có phải đàn ông nước ngoài ngon nghề hơn nên mới thích hắn ta phải không? Nhưng anh nói cho em biết, anh còn giỏi hơn hắn ta nhiều, anh sẽ làm cho em thoải mái hơn!”

Cô sắp nôn mất rồi.

Rốt cuộc hắn đã theo dõi cô bao lâu? Tại sao chuyện của cô với Elliott hắn ta cũng biết?

Nỗi hoảng sợ đã choán hết ý chí, cô nhấn số trên bàn phím điện thoại, kêu gào; “Elliott! Cứu em!”

Elliott vừa tới chỗ của cô đã thấy một kẻ lang thang mặc quần áo rách rưới đứng tựa ngoài cửa lớn nhà cô. Đến khi anh nghe rõ lời nói của tên đó, phản ứng đầu tiên của anh chính là thưởng cho tên biến thái này mấy quả đấm. Sau khi đánh cho tên biến thái đó hấp hối, anh chợt nghĩ đến phản ứng sợ hãi của Di Hi khi gọi điện cho anh, anh lấy chìa khóa dự phòng cô đưa cho anh, mở cửa.

Cửa mở ra, hiển nhiên nghe thấy tiếng hét thất thanh của cô.

“A!!! Anh cút đi! Cút đi! Elliott!!!” Không thấy cô, nhưng lại nghe thấy tiếng hét sợ hãi của cô.

Trái tim anh siết chặt lại, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, mau chóng phát hiện ra cô gái đang co ro bên giường.

“Bảo bối!” Anh gọi cô, để cô biết anh đang ở đây, để cô biết rằng đã an toàn.

Giọng nói của anh khiến cô bình tĩnh lại, ngược đôi mắt đầm nước bối rối lên nhìn anh. Một giây sau, cô đã muốn được nhào vào lòng anh.

“Elliott, Elliott, Elliott...” Cô gọi tên anh không ngừng, như thể chỉ có vậy mới làm cô bình tĩnh trở lại.

“Anh ở đây, anh ở đây, bảo bối, đừng sợ, không có chuyện gì rồi, em không sao rồi.” Bảo bối đáng thương của anh.

“Hu hu... Biến thái, hần theo dõi em...” Cô ngượng ngùng nói.

“Ngoan, không có chuyện gì rồi, không có chuyện gì rồi...”

Mặc dù đã đánh cho tên biến thái kia một trận nhưng Elliott vừa thấy dáng vẻ sợ hãi của cô thì vẫn cảm thấy tức giận không thể nuốt nổi. Nhưng khi anh định báo cảnh sát thì tên kia đã chạy mất tăm hơi.

Dưới sự kiên trì của anh, hai người vẫn đến sở cảnh sát báo án.

Ngồi trong sở cảnh sát, Di Hi vẫn không thể kiềm chế được mà run rẩy. Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên cô thấy mình cô đơn bất lực như vậy. Mất đi cha mẹ, bác trai ác nghiệt bắt cô rời khỏi căn nhà thuở nhỏ của mình. Một thân một mình sống nhiều năm như vậy, cô cho rằng mình đã trở thành một người có thể xử lý bất cứ chuyện gì. Hôm nay mới bị một tên biến thái theo dõi mà thôi, trước kia cô vẫn tự cho rằng mình kiên cường độc lập, trong giây lát ngắn ngủi điều này đã lật ngược toàn.

Cô cảm thấy mình đã trắng tay, niềm tin khó khăn lắm mới gây dựng được lại bị một tên biến thái hèn mọn phá hỏng không còn gì! Như vậy là sao chứ? Rốt cuộc là sao chứ? Cô sống một mình khổ cực như vậy là vì cái gì? Cô đã không còn gì nữa, tại sao còn có người muốn cướp chút kiên cường còn sót lại của cô?

Cô hoàn toàn không thể biểu đạt rõ rệt, nên Elliott đành phải tường trình thay cô. Cô vốn đã có vẻ bình tĩnh trở lại, giờ phút này lại bắt đầu run rẩy điên cuồng, khiến anh hoảng hốt, cũng làm cho cảnh sát đang viết tường trình hỗn loạn.

“Nào! Báo bối.” Elliott đau lòng ôm cô. Không để ý mình đã trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt, anh ôm cô ngồi trên đùi mình mà đung đưa dỗ dành.

Lúc này, hình như có người nhận ra thân phận của anh, vừa tò mò vừa kinh ngạc “nhìn lên”. Bởi vì xã hội ngày nay có đám chó chạy rong giữa đường, người có chút tiếng tăm đều lo lắng bị nhận ra giữa chốn đông người, chứ đừng nói là có cử chỉ thân mật với người khác phái. Nhưng thấy người trong cuộc dường như cũng không để ý, mọi người đều không khách khí mà nhìn chằm chằm. Trai xinh gái đẹp, nhìn thế nào cũng thấy thích mắt!

Cô khóc, hơn nữa càng khóc càng hăng, bởi vì cô thấy mình quá vô dụng. Dáng vẻ tiêu tụy của Nhã Văn cùng lời khuyên cáo thảm thía của Tú Kỳ đồng loạt hiện đầy trong đầu cô. Tệ nhất chính là cô phát hiện mình quá lệ thuộc vào Elliott.

Nếu anh không cần cô nữa thì sao đây? Nếu anh nói anh muốn về nước thì sao đây? Anh chưa bao giờ hứa hẹn gì với cô, tại sao cô có thể lệ thuộc vào anh được? Lệ thuộc vào một người có thể rời đi bất cứ lúc nào?

“Chuyển đến ở cùng anh đi!” Anh nói. Những người đứng hóng chuyện xung quanh đều còn thấy lạ hơn cả cô gái trong cuộc, rồi rít tỏ vẻ kinh ngạc mà nhìn vào anh.

Thật sự cô cũng sửng sốt, đề nghị của anh quả thật làm cô bất ngờ, cũng rất hấp dẫn, nhưng cô không thể!

“Tại sao?” Cô cự tuyệt khiến anh hơi tổn thương. Nếu là cô gái khác đã vui mừng tới phát điên. Kể cũng lạ, anh cũng từng gặp gỡ vô số phụ nữ nhưng anh chưa từng mời ai đến nhà ở chung. Bởi vì một khi anh xác định mình có thể ở chung với một người phụ nữ, có nghĩa là đối phương sẽ là đối tượng kết hôn của anh. Thế mà cô lại cự tuyệt? Rốt cuộc là tại sao?

Cô nói không nên lời, bởi vì cô sợ rằng anh cảm thấy cô đang ép anh hứa hẹn. Thật ra cô tuyệt đối không có hi vọng xa với gì, cô chỉ muốn bảo đảm rằng nhờ anh rời đi, cô còn có chỗ để đặt chân tới.

Có lẽ cô nên dùng số tiền bảo hiểm khổng lồ của cha mẹ để mua một căn nhà ỉn. Mặc dù cô biết cô đã chẳng còn nhà, nhưng ít ra còn có một nơi hoàn toàn thuộc về mình, không cần lo lắng sẽ bị đuổi đi hoặc bị vứt bỏ.

Cô vẫn không chịu dùng số tiền đó. Bởi vì đó là vật cuối cùng mà họ để lại cho cô, cô không nỡ. Nhưng cô mệt mỏi rồi, mấy năm nay cô vẫn phải sống những ngày lênh đênh. Hết hợp đồng thuê, chủ nhà lại muốn thu hồi phòng trọ. Hết lần này đến lần khác, từ đông đến tây, từ nam tới bắc, dường như cô phải lặp đi lặp lại một động tác: Đóng gói, rời đi, bài biện, thích ứng, sau đó lại đóng gói...Mệt mỏi lắm, cô thật sự mệt mỏi quá rồi.

Không phải cô không muốn sống ổn định, nhưng cô không tìm được nơi nào để cô có thể ổn định, một nơi giống như nhà...

“Anh sẽ cảm thấy em rất phiền, rất khó chịu, em cũng không biết làm anh vui vẻ. Nếu ở bên nhau, anh sẽ mau chóng cảm thấy em không tốt như vậy...” Mặc dù không hoàn toàn đúng sự thật, nhưng nói ra cũng thấy có phần tự ti, thiết nghĩ, nếu cô là người vui vẻ thì tốt, như vậy người ở bên cô cũng vui vẻ! Nhưng... Cô chưa bao giờ là người như vậy!

Nghe xong anh phì cười.

“Vậy có phải anh cũng nên bắt đầu lo lắng rồi không?” Anh nháy mắt với cô. Thấy cô có vẻ không hiểu ra sao, anh thở dài giải thích: “Bởi vì nếu chúng ta ở với nhau, em cũng sẽ mau chóng phát hiện ra anh không hài hước như em tưởng, anh còn có rất nhiều tật xấu. Anh thức giấc với thái độ rất tồi tệ, không thích uống cà phê quá nóng, thích không mặc gì mà chạy khắp nhà... Em còn muốn nghe nữa không?”

Cô bắt đầu cảm thấy sống mũi cay cay. “Em không muốn anh cảm thấy em không có anh thì không được. Elliott, nếu không có anh, một mình em cũng có thể sống tốt. Nhưng đây là lần đầu em gặp phải chuyện như vậy nên hơi sợ. Có kinh nghiệm lần này, lần sau em sẽ biết phải giải quyết thế nào.” Cô rất sợ anh chỉ thương hại hoặc nhất thời cao hứng, nếu anh nhanh chóng hối hận, như vậy cần gì phải để cho nhau có cơ hội lúng túng như vậy chứ?

“Sẽ không có lần thứ hai.” Anh nói đầy kiên định, có phần hiểu rõ tại sao cô lại kiên trì như vậy. Đường như cô muốn chứng minh mình độc lập. Cô nói chỉ hơi luống cuống, anh thấy không chỉ như vậy. Cô thật sự sợ hãi, ôm cô như vậy anh có thể cảm thấy cô chưa hoàn toàn hết sợ, như vậy sao cô còn dám nói có thể ứng phó được chứ?

Cô khẽ gật đầu, như thể đồng ý với lời anh nói.

“Cho nên, anh đừng lo lắng, em chỉ cần đổi chỗ ở là không sao rồi.” Cô vẫn thuyết phục anh.

“Bảo bối, em không hiểu lời anh nói sao?” Anh dịu dàng cúi đầu cười với cô, “Em phải đến ở cùng anh, hơn nữa phải chuyển ngay hôm nay.”

5. Chương 5

Anh vốn chỉ muốn cô mang theo chút đồ cần thiết, những thứ khác để lại cho khách trọ về sau nhưng cô lại không nỡ. Đối với cô, từng đồ vật trong phòng đều vô cùng quan trọng. Cô nói những vật này đã làm bạn với cô nhiều năm, cô không thể bỏ lại như vậy được.

Cô là người trọng tình cảm, rất trân trọng kỷ niệm, anh hiểu. Cho nên anh gọi vài người đến cho cô, cẩn thận chuyển đồ đến nhà anh. Cô hết sức cảm kích với sự cẩn thận của anh, cũng may đồ đạc của cô không nhiều, nên chuyển nhà nhanh chóng.

Elliott có thể nhận ra từ lời nói hành động cũng như quần áo của Di Hi. Từ trước đến giờ cô có vẻ cũng sống sung túc, quần áo trên người cũng làm từ chất liệu tốt, phần lớn đều được người có tiếng thiết kế. Mặc dù có thể nhận ra những thứ đó không phải sản xuất từ một hai năm trước, nhưng cũng rất phù hợp với phong thái của cô, khiến cô thoát nhìn có vẻ vừa phong cách lại vừa quý phái. Nhưng bây giờ cô lại thuê nhà một mình, sống những ngày gần như bần cùng. Dĩ nhiên anh cũng tò mò, nhưng lại không dám hỏi, bởi vì anh vẫn luôn tin tưởng nếu cô muốn thì cô sẽ tự nói.

Anh để cô ở phòng đối diện với phòng anh, cũng bày trí đồ dùng trong nhà của cô vào vị trí thích hợp. Đến khi xong xuôi, ánh sáng ban mai đã hiện rõ bên cửa sổ.

Đêm nay anh ngủ cùng cô, hai người nhìn ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ, nói chuyện câu có câu không.

Trải qua một đêm giầy vò, cô không hề có vẻ mệt mỏi, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đồ dùng mà cô mang đến và những đồ dùng trang nhã hoa lệ trong căn phòng này, bỗng mỉm cười, “Chẳng hợp gì cả...”

Elliott cũng đánh giá trong chốc lát, nói lời không trái lương tâm. “Đúng là chẳng hợp gì cả.”

Cô mỉm cười với anh, “Nhưng dù đi đâu em cũng nhất định phải mang chúng theo. Bàn trang điểm này là đồ cưới lúc mẹ em lấy ba, em rất thích. Nên mẹ em bảo đến khi em lớn sẽ tặng cho em. Em vẫn bảo quản rất cẩn thận, không thể nhận ra đã là đồ hơn hai mươi năm! Tủ quần áo kia cũng là đồ cổ, nghe nói không biết quý phi triều đại nào đã dùng, nghe đồn quý phi đó rất đẹp, rất được sủng ái. Ba em nói mong rằng có ngày em sẽ lấy một người chồng có thể cưng chiều em như hoàng đế sủng ái quý phi. Cho nên đó là của hồi môn của em.” Cô chỉ vào những thứ cổ xưa kia, nói như đã thuộc lòng, hơn nữa mỗi vật dường như đều có liên quan đến nhà cô.

Nhưng cô lại chưa từng nhắc tới người nhà của mình, anh bèn hỏi cô.

Khi bình minh hoàn toàn sáng tỏ, những giọt nước mắt to tròn rơi xuống. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cô ngẩn ngơ nhìn đằng xa. Khi anh cho rằng cô không muốn nhắc tới thì cô lại lên tiếng, như thể bị đè nén hồi lâu, như thể linh hồn bị tổn thương quá lâu cuối cùng cũng được thả lỏng.

“Họ đều qua đời rồi.”

Anh không còn dừng khí để hỏi chuyện như thế nào nữa. Cho dù là ai cũng thấy được, cô vẫn chưa giải thoát khỏi nỗi đau khi người nhà qua đời.

“Những thứ đó... vốn nên được đặt trong nhà em. Nhưng sau khi ba mẹ qua đời, hai bác khẳng khẳng nhà là của bà nội, yêu cầu em trả lại nhà cho bà.”

Anh nghe vậy mà cau mày, “Cho nên em trả liền hả?”

“Không trả cũng không biết làm thế nào. Hơn ba mươi năm trước, đúng là bà nội đã mua mảnh đất kia, sau đó anh em của ba đều tự thành gia lập nghiệp, muốn ở riêng. Lúc ấy đã ba đã trả tiền nhà và đất theo giá thị trường cho hai bác. Về sau ba làm ăn được, đã xây nhà mới, nhưng không làm lại giấy tờ. Cho nên dù em không chịu vẫn phải rời đi. Lúc em rời đi đã mang theo những đồ này, chúng gần như đã theo em cả đời.”

“Sao bà em không ngăn cản bọn họ?” Cô cũng là cháu gái của bà mà!

“Bởi vì ba em không được bà thương yêu. Bà nội thương bác cả, bác hai lại nhờ cậy ông nội, nên dù ba đã phụng dưỡng bà nội hơn hai mươi năm, nhưng bởi vì mẹ không phải con dâu bà muốn, cho nên em không được thương yêu. Nếu ba mẹ thương em đã mất, em ở lại đó còn có ý nghĩa gì nữa.”

“Bây giờ nhà đó đâu rồi?” Anh càng nghe càng bực mình, tại sao lại có loại người nhà như vậy chứ? Anh hoàn toàn không dám nghĩ tới cuộc sống mấy năm nay của cô.

Cô lắc đầu tỏ vẻ không biết. “Nghe nói bác cả muốn bán, nhưng bác hai lại không chịu. Mặc dù bây giờ chỉ còn họ nhưng cũng không biết họ đã tranh đấu để phân chia tài sản đó như thế nào.”

Mặc dù cô vẫn cười nhưng anh lại thấy vẻ đau khổ trong giọng của cô. Từ một cô gái được cha mẹ yêu thương, không cần lo đến cơm áo đã trở thành một cô bé cô đơn phải bôn ba khắp chốn, phải thuê phòng làm nhà. Chỉ tưởng tượng đến cảnh hằng đêm cô ở nhà một mình nhớ đến cha mẹ mà rơi lệ, anh đau lòng đến mức không biết phải làm sao.

“Không sao, anh sẽ thương em... Bảo bố, từ nay về sau đến lượt anh thương em... Anh sẽ thương em...” Anh dịu dàng khẽ nói từng câu, như thể đang thôi miên.

Cô vui đầu trong lòng anh, không để mình bật lên tiếng ghen ngào. Cô rất vui, rất rất vui. Cho dù chỉ là lời nói nhất thời, hoặc anh chỉ lừa gạt cô, dù sao cô cũng không sao, cô rất vui về những lời nói dỗ dành này. Bởi vì cô đã quên mất cảm giác được thương yêu, nhưng khi anh nói vậy, cô lại cho rằng anh thật lòng thương cô.

Lần đầu tiên cô nói những chuyện này cho người khác, bất ngờ nhận thấy lời ra khỏi miệng lại khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

“Cảm ơn anh, Elliott...”

Anh hôn má tóc cô, không muốn cô phải lo lắng.

“Em sẽ cố gắng tìm nhà, đến khi em tìm được nhà, anh có thể giúp em lần nữa không?” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn anh với vẻ năn nỉ, vẻ mặt rất lệ thuộc, rất nũng nịu.

Hai tay anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn không hề đượm vẻ u sầu, có xúc động muốn cô nhập vào lòng mình. A! Anh quan tâm cô bé này đến mức nào!

“Anh có thể ở đây luôn.” Anh không hề muốn cô chuyển đi. Cho dù cô mới đến đây được một ngày, nhưng anh lại cảm thấy cô vốn nên ở đây. Cũng như lần đầu nhìn thấy cô anh đã biết, cô vốn nên nằm trong lòng anh.

Trong lòng anh tràn đầy nỗi lòng thương yêu và cảm xúc không tên nào đó, căng trướng đến mức khiến trái tim anh hơi đau. Anh muốn thương cô, muốn cưng chiều cô, muốn bảo vệ cô, muốn nhìn thấy nụ cười của cô... Khi anh nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cô, tâm trạng cũng tốt lên theo. Mặc dù cảm giác này rất xa lạ, nhưng cũng không khiến anh chán ghét. Trong lòng trĩu nặng, có cảm giác an lòng kiên định.

Cô không mừng như điên vì lời nói của anh, mà lại hơi cô đơn rũ mắt xuống, khẽ nói: “Em vẫn muốn có một căn nhà thuộc về mình!”

“Em có thể coi đây là nhà của em.”

Cô khẽ gật đầu, không đành lòng cự tuyệt ý tốt của anh, ngầm hiểu không thể nào như vậy. Nếu cô coi là thật, đến ngày phải rời đi thì cô sẽ đau khổ đến mức không chịu nổi. Dù sao đã quen với cuộc sống nay đây mai đó, giờ tìm một chỗ đặt chân thật sự, trước hết cứ như vậy đã.

“Ngủ đi! Trời sáng rồi, anh gọi điện xin cho em nghỉ một ngày. Hôm nay em cứ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

“Vậy còn anh?” Cô lộ vẻ buồn ngủ.

“Anh muốn trốn việc một ngày, ngủ cùng em.”

Cô có hại anh bị đuổi việc không? Muốn hỏi anh, nhưng tay của anh lại như thể làm phép với cô, thật thoải mái... Mơ mơ màng màng, còn chưa kịp hỏi cô đã mang theo nghi vấn mà bị thần ngủ chinh phục.

Đêm đó, cô mơ tới hoàng tử giết rồng cứu công chúa.

Mặc dù cô không phải công chúa, nhưng cũng có tư cách mong đợi hoàng tử chứ?

“Bảo bối, dậy đi.”

Mỗi sáng anh đều hôn để đánh thức cô. Ở cùng nhau hơn nửa năm, anh phát hiện hình như cô càng ngày càng thích ngủ nướng, không biết như vậy là tốt hay xấu, anh hơi buồn cười mà nghĩ.

“Ưm...” Công chúa ngủ trong rừng khẽ sở chớp chớp hàng mi để thích ứng với ánh mặt trời, mơ màng hỏi người bên gối, “Trời đã sáng rồi sao?”

“Không, vẫn chưa. Bây giờ mới ba giờ sáng thôi, nhưng đêm nay trăng sáng khủng bố quá, cho nên vội vàng gọi em dậy xem kỳ quan thế giới.” Anh tỏ vẻ có chuyện lạ mà chỉ ra ngoài cửa sổ. “Em nhìn đi! Có phải đêm nay trăng sáng bất ngờ không?”

Cô mau chóng phát hiện ra mình bị chọc ghẹo.

“Đáng ghét!” Cô khẽ oán trách một tiếng rồi chui vào trong chăn.

“Gần đây em có vẻ rất thích ngủ, không khỏe sao?” Anh hơi lo lắng.

“Đâu có... Chỉ hơi thấy mệt thôi.”

“Hả?” Anh nhìn với vẻ xấu xa, “Có phải buổi tối làm em mệt chết không?”

“Anh nói nhảm!” Cô đỏ mặt khẽ trách. Mặc dù từng quan hệ thân mật, nói đến chuyện này cô vẫn xấu hổ.

“Như vậy nghĩa là anh chưa đủ cố gắng sao?” Anh sờ cằm suy tính sau này có thêm cố gắng thêm nữa không.

“Em mặc kệ anh đấy!” Cô nhân lúc anh còn chưa nói lời trắng trợn hơn mà nhảy xuống giường, nhưng đôi tay dài của anh đã duỗi ra kéo cô về giường.

Anh khẽ cọ lên cần cổ mềm mại của cô bằng râu mép mới nhú, làn da trắng nõn nhanh chóng đỏ ửng.

“Nhột quá! Đừng mà...” Cô giãy dụa muốn trốn nhưng không thể thoát khỏi đợt tấn công bằng râu của anh. Anh biết rõ cô rất sợ nhột nhưng lại thích chọc cô. Thật xấu xa!

Cô nghĩ, anh thật lòng thương yêu cô biết bao nhiêu. Cô chuyển tới đây đã nửa năm, anh chẳng những không tỏ vẻ khó chịu mà càng càng ngày càng yêu thương cô. Mà cô lại yêu thương anh ngày hôm nay hơn ngày hôm qua, hơn ngày hôm trước. Tình yêu dành cho anh chỉ tăng chứ không giảm.

Giấc ngủ trong vòng nửa năm nay của cô còn nhiều hơn một năm trong quá khứ. Ở bên anh, dường như cô rất dễ dàng đi vào giấc ngủ. Mà bản thân cũng lười biếng hơn, lại càng ham ngủ nướng hơn trước kia!

“Bảo bối, em có muốn nghỉ việc không?” Vì công việc mà ngày nào cũng phải ép mình rời giường, thấy vậy anh cũng thật sự không đành lòng. Thật ra thì cho dù cô không đi làm cũng không sao, anh thích cảm giác cô chờ anh ở nhà. Nhưng mà anh không muốn bắt ép cô, chỉ cần cô cảm thấy vui vẻ thì anh cũng không phản đối.

“Tại sao?” Cô cũng không quá kinh ngạc, bởi vì anh đã đề cập đến vấn đề nhà mấy lần rồi. Hình như anh cảm thấy cô quá cực khổ, thật ra cô không thấy khổ chút nào. Mặc dù ông chủ hơi khó tính nhưng các đồng nghiệp cũng rất tốt. Có khó có thể sống vui vẻ trong một tập thể như vậy, cô không muốn rời bỏ những người bạn này. Huống chi hiện giờ còn có anh, cảm thấy ngày nào cũng rất vui vẻ. Mặc dù đối với cô mà nói, bây giờ rời giường đúng là hơi khó khăn, nhưng cô cảm thấy không liên quan gì tới áp lực công việc. Anh sắp xếp hết thảy những thứ cần thiết cho cuộc sống của cô, dưới đôi cánh của anh, cô còn hạnh phúc hơn cả công chúa.

“Bởi vì dạo gần đây em có vẻ hơi miễn cưỡng.” Anh cẩn thận phát hiện cô dễ dàng cảm thấy mệt mỏi. Hằng ngày trên đường về nhà cô liền ngủ thiếp đi. Tình hình như vậy khiến anh thật sự không vui, anh lo lắng cơ thể cô có vấn đề.

“Không đâu, nếu không chịu được em sẽ từ chức.” Cô bảo đảm. Thực tế là do anh nghĩ nhiều, cô không phải là người vì công việc mà lao tâm khổ tứ. Bây giờ cô cảm thấy rất thỏa mãn, cuộc sống rất vui vẻ, cho nên chút chuyện con con này cô vẫn chịu được.

“Nếu để anh phát hiện ra em quá miễn cưỡng, anh sẽ đích thân xin nghỉ việc cho em!”

Anh nói lời này có vẻ hơi gia trưởng, cô nói giỡn: “Vậy sau khi thất nghiệp, anh phải nuôi em đấy.”

“Chuyện này có vấn đề gì?” Anh không hề do dự.

“Nếu có một ngày anh không muốn nuôi em nữa, anh cũng không cần nói cho em biết! Anh chỉ cần tỏ vẻ chút xiu thì em cũng phát hiện ra rồi.” Cô cười rồi nói, trong giọng nói man mác thật tình. Cô không biết anh có nhận ra không, hai tháng này cô vẫn luôn tìm nhà. Nhưng anh không cho cô đề cập tới, cô đành phải lén lút đi tìm. Bởi vì không có thời gian đến xem nhà mà muốn mua hình như cũng không hề dễ dàng.

“Anh phải làm thế nào để tỏ vẻ chút xiu?” Anh hỏi không nghiêm túc.

Cô nghĩ ngợi một lát, “Anh chỉ cần không dịu dàng như bây giờ nữa là được rồi.”

“Vậy nếu anh không cẩn thận vì tâm trạng không tốt mà không dịu dàng với em thì sao?”

“Vậy... Anh mua một bông hoa hồng trắng đặt ở đầu giường thì em sẽ biết.”

“Dù là chuyện gì em cũng tha thứ sao?”

Cô gật đầu, nhếch khóe miệng kiêu ngạo lên khoe khoang, “Có phải em rất khoan hồng độ lượng không?”

“Vâng vâng vâng, công chúa, em sắp muộn rồi đấy.” Anh không cần phải cà thẻ đi làm, mấy giờ đến công ty cũng được. Nhưng thấy cô vội vội vàng vàng thì lại buồn cười.

“Trời ạ!” Cô khẽ hô lên, nhảy vội xuống giường vọt vào phòng tắm.

Sau đó anh cũng vào theo.

Nửa giờ sau, anh đã lái xe như bay đến dưới lầu công ty. Ngoan ngoan thưởng cho anh nụ hôn tạm biệt như đã quy định, cô vội vã xuống xe rồi chạy vào đại sảnh.

“Di Hi!” Khi cô chuẩn bị vào thang máy, giọng của Huệ Phương vang lên phía sau.

“Chào buổi sáng.” Diệp Di Hi mỉm cười chào cô.

“Chào buổi sáng...” Huệ Phương cười với vẻ mập mờ. “Di Hi, thành thật khai báo đi! Có phải cô quen bạn trai rồi không?”

Di Hi nhất thời sửng sốt, không biết nên giải thích thế nào.

“Nhiều người trong công ty nói thấy lúc đi làm cô đều được người đưa đón, có phải cô gạt bọn tôi điều gì không?” Huệ Phương lộ vẻ vui mừng, thật sự còn vui vẻ hơn khi mình trúng thưởng.

Di Hi nhất thời quên mất phản ứng. Vì sợ bị người ở công ty bắt gặp, rõ ràng cô đã xuống xe ở một góc vắng vẻ cách công ty một đoạn rồi, sao có thể bị nhìn thấy được chứ?

Huệ Phương cho rằng cô đã chấp nhận, kéo cô vào phòng thư ký, vui mừng tuyên bố, “Di Hi quen bạn trai rồi!”

Tú Kỳ lập tức liên hợp với Huệ Phương bức cung cô.

“Đúng là không coi nhau là bạn bè rồi. Miệng kín như bưng vậy.” Tú Kỳ trợn mắt trực tiếp chất vấn. “Nói đi! Các người quen nhau lúc nào?”

Thấy không thể giấu diếm được nữa, Di Hi đành phải ăn ngay nói thật.

“Các cô còn nhớ chuyện tình một đêm tôi đã nói không...?”

Tú Kỳ và Huệ Phương đề trợn mắt há mồm. Rõ ràng đã nói luôn miệng rằng đàn ông kiêu đó không tin được, sao cô lại có thể ngu ngơ mà sa xuống hố!

“Vậy, cô sống chung với người đó sao?” Tú Kỳ đành mặt lại hỏi.

Di Hi gật đầu.

Huệ Phương nhìn Tú Kỳ, thở dài rồi nói: “Như vậy có được không? Cô có chắc anh ta thật lòng với cô không?”

“Tôi không biết...” Ngay cả chính cô cũng không dám chắc, nhưng vẫn nói đỡ cho anh. “Nhưng, anh ấy thật sự đối với tôi rất tốt...”

“Anh ta có hứa hẹn gì không?” Huệ Phương vội hỏi.

“Tôi không muốn ép buộc anh ấy.” Cô lắc đầu khẽ nói.

“Như vậy là cô đang ép buộc chính mình, ngay cả cảm xúc thật sự của anh ta cô cũng không biết, tại sao có thể tùy tiện sống cùng anh ta được?” Tú Kỳ không thể không đổ mồ hôi lạnh thay cô bé ngây thơ này. Nhã Văn to gan cũng không đến mức đấy, cô bé biết điều như cô lại hồ đồ như vậy.

“Tôi không hối hận.” Cô mỉm cười đầy kiên định. “Tôi không dám nghĩ sẽ ở bên anh ấy cả đời, nhưng ít ra anh ấy khiến tôi rất vui vẻ.”

“Chỉ mong tương lai cũng vậy.” Huệ Phương lo lắng nghĩ đến, nếu ai ai cũng có thể kiên định thực hiện lời mình nói mà không hối hận, như vậy đã không có chuyện “biết thế”.

“Cho chúng tôi gặp anh ta!” Tú Kỳ nói.

Vừa ra khỏi tòa nhà, Di Hi đã phát hiện ra chiếc xe cao cấp màu Champagne của anh dừng ở ven đường, trong lòng hơi căng thẳng. Cô hi vọng sau khi Tú Kỳ và Huệ Phương thấy anh ấy có thể thay đổi quan điểm. Sau mấy tháng chơi với nhau, hai người nghiêm nhiên trở thành bạn tốt của cô, tối thiểu cô cũng muốn bạn của mình có quen biết với anh.

Cô đi tới bên cạnh xe gõ lên cửa sổ, Elliott thấy cô thì lập tức xuống xe.

Chiều nay khi anh nhận được điện thoại của cô, nói bạn cô muốn gặp thì anh đồng ý không hề do dự. Anh chưa từng muốn giấu diếm gì cả, nếu không phải cô cô khẳng khẳng thì anh cũng không nở mỗi ngày đều phải để cô đi một đoạn đường dài dưới ánh mặt trời.

Không ngờ, khi Tú Kỳ và Huệ Phương thấy rõ mặt anh thì chỉ có thể diễn tả bằng từ sợ ngây người.

Anh... Anh không phải là...

“Tú Kỳ! Thật tốt quá, các cô còn chưa đi, đêm nay tôi muốn đến ‘Rừng Na Uy’, các cô có muốn đi cùng...” Nhã Văn phấn khởi chạy tới định mời các cô, khi thấy người đàn ông cao lớn bên cạnh chiếc xe thì dừng lại.

Elliott cũng hơi kinh ngạc, anh không ngờ lại trùng hợp như vậy! Mặc dù anh biết Nhã Văn cũng làm việc ở tòa nhà này, nhưng không ngờ rằng Di Hi là đồng nghiệp của cô! Anh mỉm cười với cô, chủ động chào hỏi, “Hi! Avon, đã lâu không gặp.”

Tú Kỳ và Huệ Phương liếc mắt nhìn nhau, âm thầm kêu hồng hét! Tình huống tệ nhất cũng không đến mức này. Bạn trai cũ của Nhã Văn rõ ràng vì Di Hi nên mới chia tay, mà Di Hi xem ra không biết gì hết.

“Elliott... Sao anh lại ở đây?” Nhã Văn ngăn người nhìn anh. Sau đó ánh mắt dời về phía bàn tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của Di Hi, bỗng hiểu ra.

Thì ra là cô! Người phụ nữ mà Elliott nhắc tới lại là Diệp Di Hi!

“Elliott?” Di Hi không hiểu chuyện gì lo sợ ngẩng đầu nhìn anh, có phần kinh hoàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh và Nhã Văn quen nhau ư? Sao Nhã Văn lại nhìn cô bằng ánh mắt phần hận như vậy?

Thấy dáng vẻ lệ thuộc vào Elliott của cô, cùng với thái độ dịu dàng mà Elliott dành cho cô, có thể nhận ra anh yêu cô đến mức nào. Nhã Văn càng nghĩ càng thấy không cam lòng. Cho dù trước kia có gặp gỡ đều là cô chủ động kéo tay anh. Anh chưa từng chủ động dắt tay cô, ôm hông cô, mà bây giờ anh lại biểu hiện với Di Hi thân mật như vậy!

Cô không thể nào nhịn được nữa, hất Tú Kỳ và Huệ Phương đang kéo tay cô ra, đi tới trước mặt họ, vung tay lên...

“Đồ đàn bà không biết xấu hổ!” Tay cô vung về phía Di Hi, lời nói ác độc ra khỏi miệng, tay lại bị một bàn tay mạnh mẽ bắt lấy.

Nhã Văn ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt tối tăm của Elliott, trái tim bị tổn thương khó khăn lắm mới bình ổn lại sụp đổ, không để ý mình đang ở trước tòa nhà người tới kẻ lui mà kê gào, “ Cô ta dựa vào gì chứ? Cô ta dựa vào gì chứ? Tại sao anh phải che chở cô ta như vậy? Cô ta là kẻ không biết xấu hổ, cướp anh khỏi tay em như vậy!”

Di Hi hoảng hốt được Elliott kéo lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay tái mét, đôi môi anh đào nhợt nhạt khẽ run muốn giải thích nhưng không biết nói gì.

“Cô ấy không biết chúng ta từng gặp gỡ, chúng tôi đều không biết.” Elliott giải thích giúp cô.

“Anh còn đáp lời hộ cô ta! Rõ ràng cô ta đã tham gia tiệc sinh nhật của anh! Cô ta dám nói với anh như vậy! Hai người họ cũng có thể làm chứng!” Nhã Văn chỉ Tú Kỳ và Huệ Phương đang ngăn ngớt không biết làm gì cho phải, nói bằng giọng căm hận. Cô cực kỳ hối hận, không biết mình đã dẫn sói vào nhà, tốt bụng mời Di Hi dự tiệc, không ngờ ngay cả bạn trai mình cô cũng cướp mất.

Tú Kỳ và Huệ Phương không biết phải nói gì, bởi vì họ hiểu Di Hi thật sự không biết gì. Bữa tiệc hôm đó cô ấy không gặp nhân vật chính, hơn nữa nếu cô biết, làm sao có thể chấp nhận để hai người gặp anh! Nhưng các cô không thể nói vậy trước mặt Nhã Văn, sau này mọi người đều phải nhìn mặt nhau, thật sự không biết giúp ai cho phải. Giúp bên nào các cô cũng rơi phải hoàn cảnh khó xử.

“Các cô nói đi! Hôm đó rõ ràng cô ấy cũng tham dự tiệc sinh nhật Elliott với các cô!” Nhã Văn vặn hỏi.

“Đúng vậy... Nhưng...”

“Anh có nghe không? Các cô ấy nói rồi đấy! Sao anh có thể vứt bỏ em vì thể loại đàn bà cướp đàn ông này? Em còn coi cô ta là bạn, anh không thấy cô ta quỷ kế thế nào sao?”

“Cô ấy không phải loại người như cô nói.” Elliott không còn hứng nhiều lời với cô ta, anh lo lắng cho cô bé trong lòng hơn, có vẻ cô sắp té xỉu rồi. Anh cũng không muốn làm tổn thương người khác, nhưng Nhã Văn vẫn chưa nhận ra sao? Anh chia tay với cô không phải vì có kẻ chen ngang, mà từ lúc bắt đầu anh đã không yêu cô. Khi cô yêu cầu gặp gỡ, anh cũng đã nói với cô hai người không thể kéo dài, sao cô còn muốn gây sự?

“Diệp Di Hi, cô là đồ không biết xấu hổ! Cô cho rằng giả bộ yếu ớt núp trong lòng anh ấy sẽ không sao ư? Cô không dám thừa nhận mình là tiểu nhân hèn hạ sao? Cô nói thật đi! Có phải từ bữa tiệc đó cô đã bắt đầu lên kế hoạch tiếp cận anh ấy không? Đồ tiện nhân! Tiện nhân!” Nếu không có Elliott che chở, Nhã Văn đã nhào tới xé nát cô rồi.

“Đủ rồi!”

“Nhã Văn!”

Tiếng quát nghiêm nghị của Elliott và tiếng kêu ngăn của cửa hội Tú Kỳ vang lên cùng lúc, không khí ngưng đọng trong khoảnh khắc.

Điều khiến Nhã Văn đau lòng không phải sự phản đối của Tú Kỳ và Huệ Phương, mà là Elliott quát cô. Elliott dịu dàng luôn mang vẻ lịch thiệp lại quát cô vì Di Hi! Điều này khiến cô không chịu được!

“Diệp Di Hi, cô tốt đẹp, cô thông minh, giả bộ thuần khiết, giả bộ biết điều khiến người ta tưởng cô vô hại, thì ra cô mới là kẻ lợi hại nhất! Thấy tôi bị Elliott quát cô rất đặc ý phải không? Tôi cho cô biết, thời thế rồi cũng thay đổi, cô nhờ tôi mà đoạt anh ấy đi, tương lai cũng có ngày sẽ có kẻ đoạt anh ấy khỏi cô, cô sẽ phải chịu báo ứng!” Nhã Văn bỏ lại lời chua ngoa, không thể chịu được dáng vẻ thân ái của hai người mà xoay người chạy đi.

“Di Hi...” Huệ Phương cũng không biết phải an ủi cô thế nào, nhưng chơi với nhau đã lâu, cũng biết tính cách lẫn nhau. Nhã Văn không phải là người dễ chịu, cô ấy yêu ghét rõ ràng, bị chọc giận sẽ trả thù, từ trước đến giờ nếu có người lấn cô một thước, cô sẽ trả lại có để một trượng. Ngày mai nhìn mặt nhau thế nào đây?

“Xin lỗi... Xin lỗi... Tú Kỳ, Huệ Phương, xin lỗi... Tôi thật sự xin lỗi, tôi không cố ý... Nhã Văn, xin lỗi... Xin lỗi...” Di Hi núp trong lòng Elliott khóc nức nở. Cô tận mắt thấy sự đau khổ sau khi Nhã Văn thất tình, cô biết Nhã Văn yêu anh đến mức nào. Nếu cô biết anh là bạn trai của Nhã Văn, cô tuyệt đối không cho phép mình có tâm tư buông thả với anh.

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, chúng ta về nhà.” Elliott ôm lấy cô, hôn cô liên tiếp. Anh đau lòng đến tận đỉnh, nếu thật sự muốn vạch lỗi, thì anh mới là người có lỗi. Tại sao cô phải chịu tội thay anh, nhận sự chỉ trích thay anh?

Anh ôm cô ngồi vào trong xe, gạt đầu với Tú Kỳ và Huệ Phương rồi lái xe rời đi.

Cô vẫn khóc lóc, vẫn nói xin lỗi, gánh toàn bộ tội lỗi, đến nhà cô vẫn không nín nổi. Cô chịu cú sốc quá lớn.

Thảo nào cô thấy bóng lưng anh quen thuộc đến vậy, cô tưởng rằng bởi vì mình luôn đi theo sau anh. Điều do cô không phát hiện ra sớm hơn, đều do cô cả!

“Cho dù lúc đầu em biết là anh, em sẽ từ bỏ anh sao?” Anh hỏi mấu chốt trong lòng cô, cũng không thích cô nghi ngờ trong lòng như vậy. Sỡ dĩ anh chia tay với Nhã Văn không hề liên quan đến cô. Bởi vì anh thật sự không thích Nhã Văn, nhưng cô lại khóc như mình đã làm sai chuyện gì.

Cô co quắp người lại, khóc càng hăng hơn. Bởi vì cô biết cô không thể từ bỏ, cô yêu anh, suốt đời chỉ yêu anh. Cô có thể không từ bỏ anh, cho đến khi anh chủ động vứt bỏ cô không?

Cô lại ôm lấy cô bước vào nhà, hạ quyết tâm.

“Bảo bối, ngày mai anh sẽ xin nghỉ việc cho em.” Dù cô có chịu hay không anh cũng phải làm như vậy. Thấy dáng vẻ oán hận của Nhã Văn, anh cũng biết nếu hai người gặp nhau, Nhã Văn nhất định không để cô sống yên ổn.

Cô chỉ khóc, không đáp lời. Nhưng cô biết mình không đi làm được nữa, cô đã mất những người bạn kia. Khó khăn lắm mới tìm được môi trường tốt như vậy, khó khăn lắm mới gặp những đồng nghiệp tốt như vậy.

Từ nay về sau cô không thể làm bạn với họ nữa.

Họ nghĩ thế nào về cô? Theo lời Nhã Văn, dùng vẻ biết điều để lừa người mà đoạt lấy bạn trai của người khác? Nhưng cô thật sự không có dũng khí để đối mặt.

“Gần đây em không được khỏe, muốn từ chức ở nhà nghỉ ngơi hay muốn đến công ty làm việc cùng anh?”

“Có phải em rất xấu không?” Cô tựa đầu lên bả vai rộng của anh, khóc thút thít hỏi.

“Bảo bối, mỗi người đều có quyền chọn lựa tình yêu, không hề liên quan gì tới em. Anh yêu em, chẳng lẽ là lỗi của em sao? Mà Nhã Văn yêu anh, anh lại không yêu cô ấy, cũng là lỗi của anh sao? Không ai quy định anh nhất định phải yêu cô ấy, cũng không ai quy định anh không thể yêu em, phải không?”

Cô vùi đầu vào cổ anh, gật đầu, nhưng nghĩ tới Nhã Văn lại rơi nước mắt.

“Cô ấy nói sẽ có người cướp đi anh...”

“Không có ai đoạt được anh, trừ phi chính anh muốn.” Cô cho rằng anh không có chính kiến như vậy ư? Chỉ cần có phụ nữ tới tranh giành anh sẽ nhất định đi theo sao?

Nhưng vào tai cô lại có hàm nghĩa khác. Như vậy nghĩa là nếu anh muốn đi, cho dù cô giữ lại cũng không có ích gì...

“Đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ một giấc, ngày mai anh sẽ xử lý chuyện nghỉ việc giúp em.”

Cô chỉ có thể nhắm mắt lại, không để mình suy nghĩ nữa. Bởi vì dù anh hứa hẹn không rời đi, cô cũng không thể nắm chắc điều gì cả.

6. Chương 6

Sau khi nghỉ việc, Di Hi trở nên cực kỳ ham ngủ, tỉnh dậy một lúc đã thấy mệt mỏi. Cho nên cô chưa chính thức đến công ty của Elliott mà suốt ngày trốn ở nhà ngủ.

Cuộc sống của cô cũng càng lúc càng thu hẹp lại, ngoại trừ hằng ngày quét dọn nhà cửa, giúp đỡ nấu ba bữa cơm thì cô gặp ít gặp người khác.

Bình thường Elliott tan sở rất đúng giờ về nhà với cô, nhưng trình độ ham ngủ của cô quả thực khiến cho người ta lo lắng. Trước kia cô có việc làm, luôn thích rúc trong lòng anh kể chuyện ở công ty. Nhưng sau khi rời khỏi công ty, ngay cả chủ đề nói chuyện cô cũng không có, lặng thinh như người câm, cũng chỉ mong anh tan sở cô mới có thể tươi cười rạng rỡ.

Anh thích nhìn cô cười, cũng muốn ngày nào cô cũng vui vẻ như vậy. Nhưng anh lại cảm thấy cô không hề vui vẻ, cộng thêm gần đây anh bận đến mức không thể nào phân thân. Hồi trước muốn đưa lên núi xuống biển thăm thú khắp nơi, bây giờ mặc dù nói là muốn ở bên cô mà về nhà thật sớm, nhưng phần lớn thời gian đều bị công việc quấn vào người, gần như làm tổ trong phòng làm việc. Dù cô không bao giờ oán trách, nhưng anh thì không thể không đau lòng.

Di Hi nghĩ đủ chuyện để làm, những khi ở trạng thái tỉnh táo, cô bắt đầu lên mạng tìm nhà. Ban đầu dù vẫn nói muốn tìm nhà nhưng vì không có thời gian nên thôi. Bây giờ thời gian của cô thừa thãi đến mức không biết phải dùng làm gì, đúng lúc có thể dùng để tìm nhà. Cô vô cùng cẩn thận, dù sao mua nhà không thể như việc thuê phòng. Đây là nơi chốn trong mấy thập niên tương lai của cô, cô đã ghét cuộc sống nay đây mai đó tới cùng cực rồi.

Một mặt cô cũng không thể lừa gạt chính mình, lời chửi rủa ác ý của Nhã Văn ngày hôm đó đã găm sâu vào lòng cô, giống như cơn ác mộng không dứt, khiến cô nhìn vào thực tế có ngày cô sẽ phải rời xa Elliott. Lời nhắc nhở của Nhã Văn như cái gai đâm thủng quả bóng cô ôm chặt trong lòng không buông, trái tim bị đâm cũng đau theo, khiến lòng cô dần dần thấp thỏm, gấp rút hẳn lên.

Cô thật sự không muốn sẽ có ngày anh chán ghét cô, cô bởi vì không có chỗ để đi mà xảy ra bi kịch không thể nào rời khỏi anh ngay lập tức. Cô biết như vậy sẽ khiến cả hai thêm khó xử, những kỷ niệm ngọt ngào cô có cũng có thể trở nên nát bầy.

Gần đây cô đã thấy mấy căn nhà cũng được, nhưng bởi vì không có kinh nghiệm, thật sự không dám mua bừa, cuối cùng vẫn là phải cầu cứu Elliott.

Nhưng cô không nghĩ tới, khi cô đề cập tới anh lại nổi cáu như vậy.

“Tại sao đang yên đang lành lại muốn mua nhà?” Elliott vừa mới tan sở đã vội vàng về nhà với cô, không ngờ cô lại nói lời muốn rời khỏi anh, khiến giọng điệu của anh không thể dịu ngọt được.

Anh tức giận làm cho Di Hi hơi nao núng, cho rằng anh ngại phiền toái, vội vàng lác đầu.

“Không, không phải... Em chỉ... chỉ...”

“Chỉ cái gì?” Giọng điệu của anh mặc dù đã kiềm chế nhưng vẫn còn có chút mất kiên nhẫn. Gần đây cô không vui khiến anh lo lắng không ngớt, bây giờ cô còn nói vậy cứ như muốn rời khỏi đây, muốn sống một mình bên ngoài, làm cho anh không thể không nghĩ cô không vui bởi vì anh.

Gần đây anh đã chịu áp lực nặng nề rồi, vì muốn ép anh kết hôn, cha mẹ thậm chí còn chưa được sự đồng ý của anh mà tuyên bố tin anh đính hôn với Jacklyn ở Anh, cộng thêm gần đây tổng công ty ở Anh truyền cậu em họ anh tin tưởng nhất lại móc nối với cửa hàng tư nhân để biển thủ công quỹ. Anh thật sự đã quá bức mình! Chẳng lẽ cô không thể để anh bớt lo lắng cho cô sao?

“Ở đây có gì không hài lòng? Em có thể nói, tại sao phải uy hiếp anh bằng những lời như vậy? Hơn nữa, anh bảo em đến bệnh viện khám, em đã đi chưa?” Anh cá rằng cô vẫn chưa đi.

Thái độ khó chịu của anh khiến cô tổn thương, anh nói những lời như thế cô có mưu tính khi ở với anh. Cô không thể không nghĩ đến, có phải lời của Nhã Văn đã để lại cái bóng trong lòng anh? Cho nên anh bắt đầu cũng cảm thấy cô cũng mang lòng dạ như lời Nhã Văn nói?

“Em không hề không hài lòng, nếu anh không thích, em không hỏi nữa là được. Bệnh viện em sẽ đi, em đã hẹn bác sĩ vào thứ hai rồi, cho nên anh đừng tức giận nữa, em không có coi lời anh nói như gió thoảng qua tai, em sẽ chăm sóc anh thật tốt.” Cô cố nén nước mắt, cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh.

Lần đầu tiên, giữa hai người xuất hiện tình hình căng thẳng như vậy.

Cô bối rối vội vã ngẩng đầu lên cười với anh, “Chắc anh mệt lắm rồi, em đi pha nước cho anh.” Sau đó cúi đầu, tiến về phía cầu thang.

“Bảo bối...” Anh buồn bã lên tiếng. Không phải anh cố ý nổi cáu với cô, hơn bất kỳ ai hết anh càng muốn cô sống vui vẻ. Nhưng cô càng lúc càng buồn bã... Anh đang tức giận với bản thân, không phải với cô.

“Hửm?” Cô không xoay người lại, bởi vì nước mắt đã chảy trên gò má, chỉ có thể cố gắng trả lời bằng giọng bình thường.

“Xin lỗi, anh không có ác ý, anh chỉ...” Anh buồn bực bới tóc, không biết nên giải thích thế nào về sự khác thường của mình.

“Không có gì, em biết anh mệt rồi.” Giọng điệu của cô tràn đầy thiện ý, không muốn làm cho anh cảm thấy cô nói cho có lệ, ngay cả lời nói không có ác ý của cô cũng có thể khiến anh hiểu lầm, trong tình trạng căng thẳng như vậy thì càng phải cẩn thận, cô cũng không muốn cãi nhau với anh tiếp.

Anh thở dài một hơi, vào phòng sách xử lý xong vài chuyện rồi mới tắm. Khi bước ra từ phòng tắm, Di Hi đã ôm chăn rúc trong góc giường ngủ rồi. Nhưng anh biết cô chưa ngủ, bàn tay nhỏ bé của cô vẫn đang túm chặt lấy chăn không buông.

Anh lên giường nghiêng người về phía cô, khẽ hỏi: “Bảo bối, em vẫn còn giận anh à?”

Cô mở to đôi mắt như con chim sợ náy, liều chết phủ nhận, “Không có, em có giận đâu...” Cô lo lắng giữ chặt lấy chăn, còn cố gắng cười với anh: “Là em không tốt, sao em lại giận anh được? Em nên chăm sóc mình tốt hơn, không để anh lo lắng; hơn nữa cũng không nên làm phiền anh bằng chút chuyện nhỏ...”

Cô càng ra sức nhận lỗi, anh càng hận bản thân mình. Thoạt nhìn cô có vẻ vô cùng hoảng sợ, mà người khởi xướng là anh! Người yêu thương cô nhất!

Mắt và mũi cô đều hồng hồng, vừa nhìn cũng biết cô đã khóc. Anh thực sự muốn làm thối mình, rõ ràng điều anh không muốn nhất là làm cô tổn thương, thế nhưng anh lại là người khiến cô tổn thương sâu đậm nhất. Không chịu được mà ôm cô vào lòng thật chặt.

“Xin lỗi, bảo bối. Anh không cố ý hung dữ với em, thật sự xin lỗi... Em tha thứ cho anh nhé?”

Anh vẫn dịu dàng như trước khiến vành mắt cô đỏ lên. Cô cũng không biết mình sao mình lại như vậy, tại sao lại khiến không khí bế tắc như vậy? Rõ ràng nhận ra dạo này anh bận rộn thế nào, mệt mỏi thế nào, tại sao lại còn vì chuyện con con mà làm phiền anh?

“Em thật sự không trách anh, em chỉ sợ anh cảm thấy em phiền phức... Em... Cũng không có ý uy hiếp anh, nếu, nếu lời em nói khiến anh có cảm giác đó thì mới phải xin lỗi, anh đừng để trong lòng, có được không?” Cô nhìn anh đầy tha thiết mong chờ.

Bây giờ anh mới phát hiện lời vô tâm thốt ra lúc nãy thật nhẫn tâm biết bao nhiêu.

“Trời ạ! Anh không có ý đó, anh chỉ vô tình mà thôi.”

Cô gật đầu. Dù không phải là vô tâm, cô vẫn nhắc nhở mình sau này tuyệt đối không nên tái phạm lỗi như vậy, cô không hề muốn thấy dáng vẻ chán nản của anh.

Di Hi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tránh thai.

Cô không hề có chút kinh nghiệm nào với chuyện này. Cô vẫn cho rằng Elliott sẽ làm biện pháp tránh thai, mà lúc nào cô cũng chỉ muốn có thể ở bên cạnh anh lâu thêm chút, mà chưa hề nghĩ tới vấn đề quan trọng nhất.

Khi bác sĩ nói cho cô biết, đứa bé trong bụng cô sắp được bốn tháng thì cô hoàn toàn choáng váng.

Bởi vì bụng của cô không rõ lắm nên ngay chính cô cũng không phát hiện ra. Bác sĩ nói cô thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, về sau sinh con sẽ rất cực khổ.

Nghe được tin tức này, cô không biết nên phản ứng thế nào. Elliott chưa từng tỏ vẻ muốn có con, thậm chí anh chưa từng nói với cô về tương lai...

“Chồng cô có đi cùng không?”

Cô dờ dẫm lắc đầu, cô lấy đâu ra chồng chứ? Thậm chí ngay cả bạn trai chính thức cô cũng không có, chỉ sống chung với Elliott...

“Cô phải ăn nhiều thức ăn dinh dưỡng, hơn nữa phải bổ sung canxi, mang thai khiến phái nữ mất rất nhiều canxi. Bởi vì cô bị thiếu máu, cũng phải ăn nhiều thức ăn bổ sung chất sắt. Ngoài ra, để tránh việc đến khi sinh nở không có sức, tốt nhất mỗi ngày cô nên dành ra chút thời gian tản bộ, nhưng không nên quá sức...”

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Đầu óc của cô xoay vòng vòng, nghĩ từ sớm đến tối nhưng vẫn không vào đâu với đâu.

Elliott sẽ nói thế nào? Anh có tức giận hay không? Hay sẽ cười cô vì đứa con này? Nhưng cô không muốn như vậy! Mặc dù cô muốn làm vợ của hắn, nhưng tuyệt đối không muốn vì chuyện này mà ép anh phải cưới cô làm vợ.

Cô nghĩ quá mức chuyên tâm, thậm chí không phát hiện ra Elliott đã về đến nhà. Khi anh đưa tay đụng vào cô, cô mới bừng tỉnh.

“Làm sao vậy?”

“Ồ, anh, anh về rồi à!”

“Ừ.” Có vẻ tâm trạng của anh không tốt lắm, “Hôm nay đến bệnh viện kiểm tra thế nào rồi?”

“Vẫn, vẫn bình thường.”

“Bình thường?” Anh nhếch mày nghi ngờ hỏi, “Bình thường là sao?”

“Chỉ hơi thiếu máu thôi.” Cô quyết định bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Tâm trạng của anh không được tốt, nếu bây giờ nói không cẩn thận sẽ làm anh phiền lòng gấp bội.

“Thiếu máu?” Anh vỗ về gò má tái nhợt cô mặt, hơi nhú mào.”Không phải em nói sẽ chăm sóc mình thật tốt sao?”

“Ừ, không nghiêm trọng đâu. Sau này em sẽ ăn nhiều thêm chút.” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lo lắng hỏi: “Còn anh? Có phải anh có chuyện gì bức mình không?”

“Không có gì!” Cô không nên lo lắng vì những chuyện này, đây là trách nhiệm của anh, mặc dù anh thật sự rất mệt mỏi. Anh phải đích thân trở về giải quyết chuyện của tổng công ty bên nước Anh, nhưng trở về rồi anh ắt phải đối mặt với hôn ước gia đình đó. Vì chuyện này, anh đã từ chối điện thoại của cha mẹ cả tuần lễ. Mục đích của cha mẹ chính là muốn ép anh trở về, sau đó biến hôn ước này thành thật!

Thái độ trốn tránh của anh khiến cô đau lòng, như vậy chứng tỏ cô không phải đối tượng để anh có thể thổ lộ mọi chuyện phải không? Hay là cô không đủ tư cách để hỏi?

“Elliott...”

“Gì vậy?” Anh không yên lòng mà nghĩ tới chuyện phải về nước giải quyết công việc, cũng phải nghĩ cách giải quyết hôn ước đó. Dù sao đối phương cũng là người có uy tín danh dự, anh không muốn chuốc thù hận cho bản thân.

“Anh... Đã từng nghĩ đến chuyện kết hôn chưa?” Cô thử dò xét.

Lại là kết hôn! Elliott đột nhiên muốn nổi khùng lên, gần đây anh nghe cái chữ này đến phát ngán rồi.

“Chưa từng.” Anh trả lời không hề suy nghĩ.

“Vậy tương lai thì sao?” Cô cẩn thận từng tí một quan sát phản ứng của anh.

“Chuyện tương lai không ai biết được.”

“Vậy... Nếu em muốn kết hôn, anh, anh có lấy em không?” Cô nói với vẻ đáng thương.

Anh rung mình, từ trước đến giờ cô vẫn là một cô bé vui vẻ không ham không muốn, chưa bao giờ yêu cầu anh điều gì cả, cô chỉ muốn ở bên anh đã đủ rồi, tại sao cô bắt chợt yêu cầu như vậy?

“Hiện giờ anh chưa muốn kết hôn.”

Phản ứng của anh làm cô tổn thương, lòng cô càng hoảng hốt, càng nôn nóng. Cô cũng không mong anh cho cô câu trả lời khẳng định ngay lập tức, cô chỉ muốn chút xíu hứa hẹn nho nhỏ mà thôi. Cho dù anh lừa gạt cô nhất thời cũng được. Nhưng điều đau lòng nhất chính là anh thậm chí còn không muốn lừa gạt cô.

“Nhưng...” Cô suy nghĩ một chút, suýt nữa lỡ lời nói lý do thật sự. Nhưng cô không muốn! Cô không hề muốn ép buộc anh, nếu anh muốn cưới cô, nhất định là vì anh cam tâm tình nguyện. Cô không muốn anh miễn cưỡng tiếp nhận cô vì đứa con này.

“Bây giờ chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không?” Chuyện này khiến anh cảm thấy mệt mỏi, anh vẫn chưa muốn đụng chạm tới chuyện này. Nhưng từng giọt nước mắt của cô lại chạm tới trái tim anh. Hai người như bây giờ không phải vẫn tốt sao? Tại sao lại phải thay đổi chứ?

“Nhưng em thật sự... rất muốn có một ngôi nhà.”

“Em đã có nhà rồi.” Anh đã chuyển nhượng căn nhà này dưới tên cô rồi, như vậy vẫn còn chưa đủ sao?

Cô lắc đầu. Tại sao anh lại không hiểu chứ? Nếu muốn có nhà, không phải cô không có tiền để mua, điều cô muốn không phải ngôi nhà thật sự, mà là cảm giác thân mật, một gia đình, cô đã khát vọng có người nhà từ rất lâu rồi.

“Chẳng lẽ anh... Không thể suy nghĩ một chút sao?” Coi như là vì cô cũng được.

Anh không dễ chịu hơn cô là bao, cũng không hiểu vì sao cô lại muốn ép buộc anh như vậy.

“Anh về phòng trước.” Anh rời đi không hề lưu tình, cũng không quay đầu lại.

Không điều gì đau lòng hơn chuyện ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ. Cô đã thua ván bạc này rồi.

“Nếu! Em nói nếu anh không cưới em, em sẽ lấy người khác thì sao?” Cô đau lòng thốt lên, đành phải đánh cuộc vì tương lai của mình và con.

Anh vừa nghe thấy thì tâm trạng lại càng buồn bực. Cô đang uy hiếp anh ư? Anh ghét nhất là việc mình bị uy hiếp, hơn nữa lời nhần tâm này còn phát ra từ miệng cô.

“Gần đây em sao vậy? Sao lại đột nhiên lại đòi hỏi nhiều như vậy? Chẳng lẽ chuyện muốn mua nhà hôm trước em nói là ám hiệu muốn anh cưới em ư?”

Cô bị lời của anh làm tổn thương đến mức không nói nên lời, giọt nước mắt to như hạt đậu thê lương rơi xuống.

“Nếu em muốn dùng cách này để ép anh kết hôn với em, vậy anh cũng chỉ biết chúc phúc cho em.” Anh quăng lại một lời thật độc ác, vội vã nhấc chân bước đi, không muốn thừa nhận rằng lời vừa thốt ra anh đã vô cùng hối hận.

Cô kinh ngạc nhìn bóng lưng của anh, từ từ mới hiểu rõ ý tứ trong lời anh nói. Như vậy nghĩa là anh bằng lòng cho cô đi lấy người khác cũng không muốn cưới cô, tình yêu anh dành cho cô chưa đủ để anh cam tâm tình nguyện bước vào hôn nhân, hoặc là, thật ra anh chưa từng yêu cô?

Cô thua, cô đã thất bại hoàn toàn trước ván bạc duy nhất trong cuộc đời.

Vì anh, cô đánh mất bạn bè, đánh mất bản thân mà cũng đánh mất trái tim, thế nhưng khi cô chỉ còn anh thì anh lại cho cô biết, thật ra anh vốn không thuộc về cô, mà anh cũng chưa bao giờ cần cô...

Không biết mất bao lâu, đến khi cảm thấy chân đau nhói cô mới nhớ tới việc tìm ghế ngồi xuống. Sau một hồi ngẩn ngơ, mới bắt được tỉnh táo lại, tự nói với mình hiện tại nên làm thế nào.

Mở quyển sổ dày cộm ra, tìm kiếm số điện thoại.

“Alô... Xin chào, ngày mai tôi muốn nhờ anh dọn nhà giúp... Không có, cũng không nhiều đồ lắm... Từ 9 giờ sáng đến xế chiều là được... Địa chỉ là... Vâng, vâng, cảm ơn anh.” Cô gấp điện thoại lại, hiếm khi không thấy buồn ngủ chút nào.

Cô cứ ngồi trên ghế sofa như vậy cho đến hừng sáng.

Di Hi không về phòng, Elliott cũng cả đêm không ngủ được.

Anh thừa nhận hôm qua anh có phần giận chó đánh mèo, nhưng cô cũng không thể vì vậy mà không về phòng ngủ! Thật ra anh rất muốn cưới cô, người khiến anh vui vẻ có ý định kết hôn chỉ có mình cô mà thôi, chẳng lẽ biểu hiện của anh còn chưa rõ ràng sao? Tại sao ngay cả cô cũng gia nhập hàng ngũ bức hôn?

Nghĩ đến đáng về bị tổn thương của cô, anh không khỏi thở dài.

Khi xuống đầu, anh không hề thấy đôi mắt sưng đỏ của cô như đã nghĩ mà chỉ thấy cô ngồi trên ghế sofa như pho tượng, cho đến khi anh lên tiếng quấy rầy cô.

Cô hơi run lên, lấy lại tinh thần, khi thấy ánh nhìn chăm chú của anh, cô mỉm cười yếu ớt khác hẳn với suy nghĩ của anh.

Cô bình tĩnh đến mức khiến anh lo lắng.

“Chuyện hôm qua em xin lỗi, em không nên nói những lời lẽ khiến anh khó chịu.” Cô mỉm cười rồi nói.

Anh không thích cô như vậy, rõ ràng rất đau lòng nhưng lại làm bộ như kiên cường như không có chuyện gì.

Haizz! Anh lại chau mày, rốt cuộc phải làm thế nào anh mới không còn khó chịu nữa? Chẳng lẽ cô thật sự khiến anh phiền lòng như vậy sao? “Anh muốn ăn gì? Em đi làm cho anh.” Di Hi vội vàng đứng lên, cười nói.

Anh lắc đầu, đi ra cửa.

Di Hi đi theo anh tới cửa, vĩnh viễn mỉm cười nói với anh: “Tạm biệt, Elliott!”

Elliott nheo đôi mắt xanh lị, kinh ngạc liếc nhìn cô.

“Tạm biệt.” Cô cười tươi hơn.

Lần cuối cùng đưa mắt nhìn anh rời đi, nước mắt cuối cùng cũng vỡ òa, nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt, chảy vào khóe miệng, rồi cuộc cô lại được ném mùi vị biệt ly, thật đắng, thật chát.

Nhìn theo hướng anh đi rất lâu cô mới nhấc bước, đầu tiên phải gọi điện cho giúp việc.

“Alô, bà Tiêu, cháu là Di Hi, hôm nay bà không cần tới đâu ạ... Dạ, hôm nay chúng cháu không ăn cơm ở nhà... Vâng... Vâng... Cảm ơn bà, bà Tiêu... Tạm biệt...”

Nhìn quanh ngôi nhà cô đã sống hơn nửa năm, quyến luyến vuốt ve lan can cầu thang.

Anh từng nói muốn cô coi nơi này là nhà mình. Ở đây hơn nửa năm, cô cũng bắt đầu có cảm giác gia đình, có sự ấm áp của người nhà, nhưng anh không biết rằng vì có anh nên cô mới cảm thấy vậy. Cảm giác gia đình này rất rất tốt đẹp, tốt đẹp đến mức khiến cô quên mất, thật ra thì cuối cùng nơi đây cũng không phải nhà của cô; quên mất cô đã không có nhà từ nhiều năm trước rồi.

Cô còn nhớ rõ, đáng vẻ khi anh nói cho cô biết anh sẽ thương cô dịu dàng biết bao nhiêu, anh đưa đến cho cô rất nhiều rất nhiều mộng đẹp, cũng hứa hẹn sẽ thương nàng, cưng chiều cô. Mà khi cô tin tưởng những lời anh nói, anh cũng thật lòng hứa hẹn cho cô những thứ này. Chẳng qua anh quên tính toán inh một kỳ hạn, nên cô cần phải đi.

Cô nghĩ, là cô đã phá hỏng hết mọi chuyện, từ khi quan hệ với anh, cô vẫn bảo toàn tình cảm không thể kéo dài này vô cùng cẩn thận, cô vẫn hi vọng cho dù có ngày chia ra, khi nhớ lại những ngày ở bên vẫn cảm thấy ngọt ngào. Cô cũng nói với mình, cho dù ngày này có tới, cô cũng không oán, không hận. Chỉ không ngờ rằng ngày chia lìa lại do cô đích thân phá hủy những điều tuyệt diệu trong thời gian gần một năm này.

Cô không hề muốn khiến anh khó chịu, nhưng bằng vẻ mặt lúc anh rời đi, cô cảm thấy rõ ràng mình đã mang đến cho anh biết bao khổ sở. Điều đau khổ nhất chính là anh hiểu lầm ý cô, cho rằng đây là thủ đoạn cô dùng để ép anh. Thật ra cô hơi hốt hoảng nên quên mất Elliott là người mà cô không thể nắm giữ; cô sợ rằng không thể đoán trước tương lai, nên mới bối rối mà muốn giữ chặt anh lại, nhưng quên rằng càng giữ chặt người đàn ông này, anh càng mau rời xa.

Cô vẫn nhớ lời nói cuối cùng mà Nhã Văn nói với mình, cô biết kết quả của kẻ tranh giành người yêu chẳng hề tốt đẹp, cô chỉ lừa gạt chính mình, cho rằng báo ứng không thể đến nhanh như vậy...

Có lẽ chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới báo ứng, hết thấy đơn giản là Elliott chưa yêu cô sâu đậm, hoặc bởi vì cô vốn không có tư cách nhận được tình yêu nhiều hơn nữa, chỉ có thể như vậy mà thôi.

Hơn 10 giờ, công ty chuyển nhà mang đi vật phẩm tùy thân cuối cùng của cô, hành lý cuối cùng của cô.

May là căn nhà cô thuê trước đó vẫn chưa hết hạn, bây giờ cô vẫn có thể chuyển đồ về đó, rồi từ từ nghĩ tương lai sẽ đi đâu.

Di Hi gọi taxi, khi đợi xe, cô nhìn căn nhà lần cuối, cẩn thận khóa chặt cửa sổ, dọn sạch sợi tóc dài cuối cùng có thể tìm thấy trong phòng anh, sau đó khóa cửa lại, đẩy chìa khóa anh đưa cô vào khe cửa.

Khi bước ra khỏi nhà, taxi đã chờ ở ngoài.

Khép lại cánh cổng sắt khắc hoa, cô không nhìn đầu lại nhìn nữa.

Căn nhà cực kỳ yên tĩnh.

Mặc dù vẫn luôn yên tĩnh, nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy yên tĩnh đến quái lạ như vậy.

“Bảo bối...” Anh lên tiếng khẽ gọi, nhưng chỉ nghe thấy giọng mình vang vọng trong nhà, là ảo giác của anh ư?

Elliott cầm trong tay một đóa hoa hồng trắng để nhận lỗi. Cô từng nói, nếu muốn cô tha thứ hãy mua một đóa hoa hồng trắng đặt ở đầu giường, cô sẽ hiểu và tha thứ cho anh. Anh về nhà sớm, tự tay chọn một đóa hoa hồng trắng đẹp nhất trong tiệm. Tối nay anh phải về nước, trước khi đi, anh muốn giải thích với cô hết

thấy, hơn nữa nói cho cô biết, cô là người phụ nữ duy nhất trên thế giới mà anh muốn kết hôn. Khi anh về hai người sẽ bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ.

Hôm nay ở công ty anh đã suy nghĩ cả ngày, anh phát hiện không chuyện gì khiến anh đau khổ hơn việc đánh mất cô. Đã như vậy, sao anh không thể cho cô một lời hứa hẹn?

Niềm vui ấy đã tan biến khi anh mở cửa phòng ra.

Tiếng vang vọng trong nhà không phải là ảo giác, là bởi vì cả cô lẫn đồ dùng của cô đều biến mất, hơn nữa không bao gồm trang sức quần áo mà anh tặng cô...

Anh không tin, anh không tin!

Anh bắt đầu điên cuồng tìm kiếm từng căn phòng một, anh không muốn tin cô không để lại chữ nào đã rời đi. Thảo nào... Thảo nào sáng nay cô nói “tạm biệt” hai lần liên tiếp, lúc đấy anh đã thấy kỳ lạ. Trước kia khi tiễn anh ra cửa cô luôn nói “Đi đường cẩn thận” hoặc là “Về sớm nhé”, thế nhưng anh không hề phát hiện cô đã thay đổi cách chào anh.

Đúng rồi! Bà Tiêu, chắc bà Tiêu biết cô chuyển đi chứ? Tại sao không báo cho anh?

“Bà Tiêu! Bà Tiêu!” Anh chạy vào chạy ra, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng bà Tiêu, cuối cùng vẫn không có ai đáp lại anh.

Điện thoại của Di Hi cũng không gọi được, anh không nghĩ ra cô có thể đi đâu, đành phải ngồi trong phòng khách trống trải chờ đợi bà Tiêu về.

Điện thoại đổ chuông, anh vội vàng bắt máy, lo lắng hỏi: “Alô, Di Hi...”

“Cậu chủ, tôi, bà Tiêu đây, sao hôm này cậu về sớm vậy? Xin hỏi cô Di Hi có ở đó không?” Là bà Tiêu.

“Bà Tiêu, Di Hi đâu hả? Di Hi đi đâu rồi?”

“Cô Di Hi không ở chỗ cậu sao? Sáng nay cô ấy gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi nghỉ một ngày, nói rằng hôm nay cậu và cô ấy không ở nhà ăn cơm. Tôi đang định gọi điện tới hỏi cô ấy ngày mai muốn ăn gì, tôi đi mua trước...”

“Bà nói, cô ấy gọi điện thoại cho bà, bảo bà hôm nay không cần tới?” Cô đã có kế hoạch, cho nên hôm qua cô đã nghĩ kỹ rồi phải không? Sau khi anh nói những lời vô vị đó...

“Đúng vậy!”

Sao cô có thể như vậy chứ? Sao cô có thể nổi giận với anh như vậy? Không phải cô nói chỉ cần anh đặt hoa hồng trắng lên đầu giường, dù có chuyện gì cũng tha thứ cho anh sao? Thậm chí cô còn không cho anh cơ hội để giải thích.

“Cậu chủ, có phải hai người cãi nhau không? Haiz! Người trẻ tuổi khó tránh khỏi xào xáo! Nhẫn nhịn nhau một chút thì không sao rồi, cô Di Hi hiền lành như vậy, cậu nhường nhịn cô ấy một chút là được. Phụ nữ nào cũng mềm lòng, cậu hãy để cô ấy bình tĩnh vài ngày rồi tìm cô ấy nói chuyện, có gì cô ấy cũng sẽ tha thứ hết!” Là người từng trải, bà Tiêu nói vậy. Bà nhìn hai người bên nhau cả ngày, cho dù mù cũng cảm thấy họ yêu đối phương biết bao nhiêu, bà còn chưa bao giờ thấy họ tranh cãi! Thật hiếm có.

Elliott đáp lại rồi cúp điện thoại.

Cô đang giận anh sao? Nếu như vậy thì cũng quá đáng lắm, còn chuyển hết đồ đạc đi nữa. Chẳng lẽ cô định ép anh thật sao? Dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt này khiến anh phải nghe theo cô?

Anh mệt mỏi, cũng chán lắm rồi. Nếu cô muốn chơi trò này với anh, vậy thì tùy cô! Bây giờ anh không thừa thời gian và tinh lực để dễ dàng cô.

Đêm hôm đó, anh vẫn đáp chuyến bay đêm về nước theo hành trình.

Ngày đó, Di Hi vẫn không dẫn lòng được mà gọi điện cho anh, bà Tiêu nghe điện, nói Elliott đã bay về nước rồi.

Bà Tiêu muốn cô để lại cách thức liên lạc nhưng cô chưa trả lời đã cúp máy. Anh chưa từng đề cập với cô chuyện phải về nước. Cô vừa rời đi, anh cũng đi luôn, cảm giác tựa như... Rốt cục cũng trút bỏ được cô. Thậm chí anh chưa từng thử tìm cô.

Cô lại trở về là Diệp Di Hi bình thường, chẳng qua từng ngày trôi qua, bụng của cô hiện rõ hơn. Để sinh ra đứa bé vui vẻ, cô cố gắng sống thật hạnh phúc, mặc dù khi nghĩ tới ba của em bé lại khóc, nhưng cô vẫn cố gắng sống thật vui vẻ.

Sau khi mang thai, cô còn siêng ra ngoài hơn trước. Vì con mình, cô bắt đầu làm quen với việc đi tản bộ một mình. Đôi khi tản bộ trên phố, mua ít sách, hoặc đi khám thai. Mặc dù khi thấy dáng vẻ hạnh phúc của những bà vợ đi cùng chồng lại thấy tủi thân, nhưng cô tự nói với mình, không sao, bởi vì cô đã quen với cô đơn rồi.

Huống chi, trong thành phố cô độc này, không chỉ có mình cô là người cô đơn... Đi trên đường, cô lại thấy thoải mái tự tại.

Thành phố này không còn gì để lưu luyến, cô nên rời khỏi đây từ lâu, nhưng cô vẫn còn ôm một tia kỳ vọng, mong đợi có ngày anh sẽ tìm đến cô. Cô sợ mình rời khỏi thành phố này rồi anh sẽ không tìm được cô nữa. Sự thật chứng minh, cô đã nghĩ quá nhiều, thậm chí anh chẳng có hứng để nghe ngóng tin tức của cô.

Mùa Đông ở Đài Bắc thật không thích hợp với con người, vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo... Rốt cuộc cô còn lưu luyến gì chứ? Cô ngẩng đầu bầu trời bao la mà tự hỏi mình.

Thở dài, cô muốn mình phấn chấn tinh thần, hôm nay là sinh nhật của cô!

Sáu năm rồi... Sinh nhật cô đơn lần thứ sáu, cuối cùng năm nay cũng hơn trước, có người đàn ông đầu tiên trong đời, còn mang thai bé cưng nữa.

Đứa bé đáng thương, vừa ra đời đã không có ba, nhưng cô sẽ yêu con gấp bội. Nuốt nước mắt, cô vuốt ve cái bụng đã lộ rõ mà lẩm bẩm.

“Di Hi...”

Cô nghe thấy tên mình, quay đầu lại theo bản năng.

“Đúng là cô rồi...” Huệ Phương nhìn bụng cô khẽ kêu lên.

Di Hi sững sờ nhìn ánh mắt bén nhọn của Tú Kỳ.

“Cô kết hôn rồi à?” Tú Kỳ lạnh lùng hỏi.

Di Hi hơi nao núng, xấu hổ cúi gầm mặt lắc đầu. Chắc hẳn các cô ấy sẽ cười nhạo cô! Ban đầu cô không nghe lời khuyên của họ mới có thể rơi vào kết cục như vậy.

“Anh ta có định cưới cô không?”

Di Hi vẫn lắc đầu, không muốn khiến bản thân có vẻ quá chật vật mà mỉm cười với các cô, cố gắng nói với vẻ thoải mái: “Chúng tôi chia tay rồi.”

Vừa nhớ lại đã ghen ngào. Di Hi chưa kịp phản ứng đã bị ôm chặt lấy.

Tú Kỳ khàn giọng khóc rống, như thể người bị vứt bỏ là cô.

“Tôi đã nói với cô từ đầu rồi, tôi đã nói rồi mà, đồ ngốc này, đồ ngốc! Tại sao không tìm chúng tôi chứ? Tại sao không để chúng tôi giúp cô!” Tú Kỳ vẫn luôn vui tươi lại ôm cô mà khóc.

Tú Kỳ nói đúng! Cô rất ngốc, đáng lẽ phải có người mắng cô từ lâu, mà cô vẫn khăng khăng khăng chờ đợi. Thật ra cô biết anh không bao giờ tìm cô...

Di Hi như thể tìm được một cánh cửa có thể phát tiết tất cả, quẳng hế tất cả tổn thương và đau khổ của mình vào đó.

Như vậy cô mới biết, thì ra mình không bị Tú Kỳ và Huệ Phương vứt bỏ.

Quả nhiên ông trời công bằng, cô mất tình yêu nhưng tìm lại được tình bạn.

Cuối cùng cô cũng hiểu, giấc mơ vẫn mãi chỉ là giấc mơ; tỉnh mộng rồi, hy vọng quá nhiều chỉ đổi lấy thất vọng mà thôi.

Cô hiểu. Cô nghĩ cuối cùng cô đã hiểu.

Rời xa thành phố Đài Bắc, về nơi nông thôn tĩnh lặng thanh khiết để chờ ngày sinh. Nháy mắt hơn ba tháng trôi qua, đối với khung xương của cô mà nói, mang thai hơn bảy tháng bụng đã to lắm rồi. Kể từ khi tới đây, cô không đi khám thai nữa, thứ nhất đường xá xa xôi, thứ hai cũng cảm thấy không có cần thiết.

Ở nông thôn mặc dù không thể thuận tiện như thành phố, nhưng lòng cô lại kiên định hơn nhiều. Mỗi ngày tỉnh giấc nhìn thấy núi sông nên thơ, gặp được những người hòa ái thân thiết, cô bất giác cười nhiều thêm. Còn có thêm một điểm tốt nữa, đâu đâu cũng có thể tản bộ, không khí lại trong lành.

Di Hi bắt đầu có ý nghĩ định cư ở đây, không khỏi cảm thấy may mắn vì mình không nổi hứng mua nhà, hơn nữa ở đây không ai biết cô, cô có thể dễ dàng khai báo chỗ của bố em bé.

“Một mình cô ở đó có ổn không?” Huệ Phương lo lắng hỏi qua điện thoại.

“Yên tâm đi! Tôi rất khỏe, bà chủ nhà rất tốt, nếu sinh con bà ấy sẽ giúp tôi.” Người làm mẹ như cô còn bình tĩnh hơn Tú Kỳ và Huệ Phương.

“Đã mua đồ cho con chưa vậy?” Tú Kỳ giành lấy điện thoại chất vấn. Cô gái này chẳng có dáng vẻ làm mẹ chút nào, mang thai sắp tám tháng rồi, mà vẫn chưa mua đồ cần thiết gì cho em bé cả.

“Không biết em bé là nam hay nữ nên không biết phải mua gì cho phải, còn một, hai tháng. Hai người đừng lo, tôi đi mua sớm thôi.”

“Đã bảo cô đi khám thai rồi mà, bây giờ đúng là phiền!”

Di Hi cười khẽ, “Bây giờ tôi đang ở bên ngoài, lát nữa mua vài món đồ trước, hai người đừng lo.”

“Đừng xách nặng quá! Tôi không nói nữa, phụ nữ mang thai nói chuyện điện thoại nhiều không tốt cho em bé, cô phải cẩn thận đó!” Tú Kỳ dặn đi dặn lại mới yên lòng cúp điện thoại.

Cô ưỡn bụng bầu đi vào nhà sách, tìm mấy quyển sách về phụ nữ có thai về em bé, bỗng thấy một khuôn mặt quen thuộc ở quầy tính tiền.

Trên bìa tạp chí là hình Elliott và một mỹ nữ tóc vàng mặc lễ phục, tiêu đề vô cùng chấn động: Hai xí nghiệp lớn ở nước Anh kết làm thông gia...

Không phải cô gái này là bạn gái cũ Jacklyn mà anh nói sao? Hóa ra...

Thì ra là không phải anh không muốn kết hôn, mà là đối tượng kết hôn của anh không phải là cô.

Không muốn biết, trên tạp chí thương mại có hình Elliott làm ảnh bìa mà cô cảm lòng không đậu mua về, cảnh tượng hai xí nghiệp lớn nước Anh kết làm thông gia phô trương đến mức nào...

Thật không công bằng, chỉ một tấm ảnh đã làm đảo lộn tinh thần mà mấy tháng nay cô vẫn cố dần lại. Có phải ông trời đang trừng phạt cô, Nhã Văn cuối cùng cũng đoán trúng, anh không phải là của cô.

Nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, cô yếu ớt đi trên con đường vắng vẻ, không hiểu cái bụng nặng nề, hay tâm trạng nặng nề khiến cô ngã trái ngã phải. Bỗng có tiếng kèn ré lên, tiếng phanh xe chói tai truyền đến, cô quay đầu lại, chỉ kịp đón nhận một tiếng vang cực lớn...

“AAAAA!!!!”

Đây không phải là tiếng thét của cô, thậm chí cô còn chưa kịp mở miệng.

7. Chương 7

“Di Hi...”

Cô đứng trước mặt mỉm cười với anh, sau khi nhìn anh bằng ánh mắt rất đổi dịu dàng, cô nói tạm biệt. Tựa như cái ngày cô rời xa anh vĩnh viễn kia, mỉm cười rồi nói với hắn tạm biệt.

Anh vẫn luôn tỉnh vào lúc này.

Năm năm lặp lại một giấc mơ. Đối với anh, từ ngày cô rời đi cuộc đời này như cơn ác mộng.

Từ đó cô không trở về nữa.

Thời gian của anh cũng như đã dừng lại ở năm năm trước, dừng ở ngày biết được cô bỏ anh mà đi.

Anh không tin. Sao anh có thể tin được? Chỉ mới rời khỏi có mấy tháng thôi, sao anh có thể tin được cô và anh đã chia lìa giữa sống và chết?

Nhưng cô gái tên Tú Kỳ lại khóc lóc thảm thương, luôn miệng nói anh đã hại chết cô, nhưng lại không chịu hé răng nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Về sau có lẽ Huệ Phương không đành lòng nên mới nói cho anh biết.

Cô nói, hai người cũng không biết cận kề tình hình.

Có chết Elliott cũng không tin. Cho đến khi đích thân chạy đến đó một chuyến, cho đến khi chủ nhà dẫn anh tới ngôi nhà cô thuê, anh mới chịu tin. Cô từng nói, dù cô đi đến đâu cũng phải mang theo những đồ dùng mà cha mẹ để lại, cô trân trọng chúng, nhưng cuối cùng cô không thể về nữa.

Chủ nhà không làm khó mà để anh đưa đi những thứ thuộc về cô. Anh vô cùng trân trọng những vật đã theo cô lưu lạc rất nhiều năm đó, đặt lại giống như lúc cô vẫn sống ở đây, để chúng mãi mãi có nơi có chốn, không trôi dạt nữa. Anh hi vọng, cô cũng có thể giống như chúng mà không cần lưu lạc nữa.

Không ai biết cô chết như thế nào, chỉ là có một ngày cô không còn xuất hiện trong trần nữa, không bao lâu truyền đến tin cô đã qua đời. Nghe nói cô chảy rất rất nhiều máu, không thể cứu chữa trên đường đưa tới bệnh viện.

Cũng không có ai biết di thể của cô được đặt ở đâu, được chôn cất ở đâu. Anh chạy khắp các nhà mai táng, nhận vô số thi thể, không ngừng bồi hồi giữa hi vọng và tuyệt vọng.

Anh tự trách, căm thù bản thân vô cùng vì đã đối xử với cô như vậy. Anh luôn biết cô không phải là loại phụ nữ có thủ đoạn, thậm chí cô còn không biết phải giận đối anh thế nào. Sao anh lại bị ma quỷ ám ảnh mà cho rằng cô đang giở trò với mình?

Có một độ, anh hối hận tới mức không thể thừa nhận mà muốn chết đi, nhưng ý nghĩ tìm cô lại giúp anh tiếp tục chống đỡ. Như lời người Trung Quốc, sống thì thấy người, chết phải thấy xác. Cô đã cô độc nửa đời, làm sao anh có thể nhẫn tâm để cho cô chết đi rồi vẫn còn cô đơn.

Anh vẫn đi làm, về nhà, vẫn tìm kiếm theo lời đồn; dù có thất vọng nhưng anh không hề muốn từ bỏ.

Anh bắt đầu quen với việc hằng ngày tới cửa hàng hoa, đích thân chọn một đóa hoa hồng trắng đẹp nhất đặt ở đầu giường, hi vọng ngày nào đó khi trở về cô sẽ thấy được anh đã hối hận, cho dù là linh hồn cũng được. Anh không dám hy vọng được cô tha thứ, chỉ muốn cho cô biết, anh vẫn luôn đợi cô ngày qua ngày.

Anh tìm bóng dáng của cô khắp nơi, mặc dù chỉ là lời đồn, anh vẫn không quản vất vả cực nhọc mà chạy tới tìm đến cùng.

Anh đã quen với thất vọng, thất vọng còn khá hơn tuyệt vọng. Cho dù kết quả cuối cùng không tốt đẹp, anh cũng phải mang di thể của cô về. Sợ nhất rằng không ai biết tên cô, bố trí qua loa cho cô, khiến anh muốn tìm cũng không ra.

Theo truyền thuyết, linh hồn vô danh không tìm được đường về nhà, luẩn quẩn ở nhân gian vĩnh viễn. Anh chưa bao giờ tin vào ma quỷ, nhưng không chấp nhận chú khả năng rằng cô không có chỗ nương tựa.

Mặc dù kết quả luôn làm người thất vọng... Anh đã từng muốn bỏ cuộc. Mỗi lần hi vọng, thất vọng khiến tâm tư và sức lực anh quá mệt mỏi. Nhưng anh đã hứa sẽ ở bên cô cả đời, dù cô có chết thì anh cũng không muốn thất hứa, nên mới kiên trì tới nay.

Anh từng nghe nói một truyền thuyết lâu đời của Nhật Bản. Trên thế giới này, mỗi người đều có ba bản sao gần giống, thậm chí là giống nhau như đúc.

Cho nên khi anh nghe nói, có một cô gái có dáng vẻ rất giống Di Hi, anh đã tìm tới.

Tới thôn nhỏ đó được hơn một tuần, đến nay anh vẫn không nhìn thấy bất kỳ cô gái nào có dáng vẻ tương tự Di Hi, anh biết có lẽ lời đồn này đã nhầm lẫn. Thôn nhỏ như vậy, những nơi có thể đi anh đã đi khắp, người có thể gặp anh cũng gặp hết, không còn lý do để ở lại.

Cảm ơn sự tiếp đón nhiệt tình của chủ nhà nơi đây, anh thu xếp hành lý đơn giản của mình, sau khi rời đi lại nghe thấy tiếng gọi bất ngờ, “Anh à, có muốn uống cà phê không?”

Thân thể cao ngất của Elliott bỗng sững sờ, có phần không thể tin được giọng nói quen thuộc bên tai, chậm rãi xoay người, bị khuôn mặt của cô gái làm cho đóng băng. Cô gái tươi cười trước mắt này không phải Di Hi mà anh vẫn tìm nhiều năm đó sao?

Cô bỗng mở to mắt, con ngươi đen bóng xoay một vòng, ngó quanh khắp nơi, phát hiện xung quanh không có cứu tinh nào ra tay giúp đỡ, đành phải hít sâu một hơi, tự cứu bản thân...

“Coffee or tea?” Nói tiếng Anh mà trăm năm mới dùng một lần, cô cười lúng túng.

Anh đã quên vành mắt mình đã đổ ửng lên trước, hay xông lên ôm lấy cô trước, tóm lại khi anh xác định cô thật sự ở trong lồng ngực của mình, anh đã nghẹn ngào không nói nên lời.

Sự kiên trì của anh quả nhiên không sai! Anh Di Hi vẫn còn sống, cô còn sống... còn sống...

Dòng suy nghĩ bao phủ bằng niềm vui khôn nguôi, không hề chú ý tới vẻ không được tự nhiên và động tác cứng nhắc của cô gái trong lồng. Cho đến cô nhút nhát kêu lên, “Anh này...”

Cô không ngại để trai đẹp ôm! Dù sao cô cũng làm mẹ rồi, chẳng qua nơi này nhỏ bé, tin đồn lan truyền nhanh chóng, cô không muốn ngày mai sẽ bị đồn là phụ nữ có chồng mà còn lẳng lơ, phải lên tiếng kháng nghị.

Elliott vô cùng kích động, kéo vai cô ra rồi nhìn cô chăm chú. Chỉ thấy cô dùng “khuôn mặt Di Hi” nói tiếng ngoài hành tinh, “Tôi không biết nói tiếng Anh đâu!” Cô thận trọng nói rõ, hơn nữa cười khúc khích hai tiếng tỏ vẻ vô tội.

“Bảo bối...” Anh ôm lấy mặt cô dịu dàng khẽ gọi, như thể là sợ rằng sẽ làm cô sợ. Cô luôn nhu mì lại dễ dàng hoảng sợ, anh phải cẩn thận. Có lẽ anh đã làm cô tổn thương sâu đậm, nên cô mới cố sức quét đi hết thấy, mới lộ ra vẻ mặt xa lạ như vậy. Có lẽ bởi vì... Năm năm này anh đã già thật rồi, mới khiến cô nhất thời không nhận ra. Nhưng anh chắc chắn, dù cô có biến thành tro, anh cũng sẽ không thể nhận lầm, cô chính là Di Hi của anh.

Cô lộ vẻ nghi ngờ nhưng lại dịu dàng mỉm cười, nói: “Anh à, anh nhận nhầm người rồi.”

Anh trừng to mắt, không hiểu giọng điệu xa lạ mà cô thốt lên. Sao cô có thể... Không nhận ra anh chứ?

“Bảo bối, anh là Elliott đây!”

Cô nói, cô không phải là người mà anh cần tìm, nói bằng giọng chắc chắn như vậy.

Từ trong ánh mắt của cô, anh nhìn không thấy nổi oán và hận, chỉ có vẻ khoan dung dành ột người hoàn xa lạ, khiến anh cho rằng mình thật sự nhận lầm người, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

“Bảo bối, sao em phải làm vậy?” Anh không nhịn được lắc mạnh vai cô, sau đó ôm lấy cổ cô. “Em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, nhưng đừng giả bộ không nhận ra anh, em đừng như vậy!”

Cô thở dài, quay đầu vẫy cô bé đang đứng bên không biết làm thế nào cho phải, cô bé nhút nhát đi tới.

“Chị Thư Nhân...”

“Anh à, tôi không lừa anh. Anh có thể hỏi cô ấy, cô ấy lớn lên cùng tôi từ nhỏ, anh cũng có thể hỏi bất kỳ trưởng bối nào trong thôn. Họ đều trông thấy tôi lớn lên, không thể có chuyện cả thôn lừa với tôi gạt anh được. Tôi cũng vậy, không cần thiết phải lừa anh!” Cô cười thần nhiên.

“Là... Thật đấy!” Cô bé vội vã làm sáng tỏ, “Em, em ở ngay cạnh nhà chị Thư Nhân.”

Anh buông cô ra, muốn nhìn rõ vẻ nguy trang nhưng cô lại biểu hiện không chút sơ hở.

“Em thật sự... hận anh lắm, phải không?” Anh cười khổ, có thể quên lãng hoàn toàn như vậy.

Cô lắc đầu, cười vô cùng rạng rỡ, “Tôi không hận anh! Anh à, tôi hoàn toàn không biết anh.” Cho nên cô vẫn nói anh nhận lầm người.

Anh im lặng.

“Thật ra thì khuôn mặt của tôi khá đại chúng, hơn nữa trong mắt của người nước ngoài các anh, chúng tôi đều không khác nhau là mấy phải không?” Cô nói giỡn.

Anh quyến luyến nhìn này khuôn mặt xuất hiện trong giấc mơ của anh ngàn vạn lần đến mức không biết thật hay giả nữa.

“Xin lỗi, tôi đi làm việc đây.” Xem ra sau bữa cơm mọi người trong thôn lại có chủ đề tán gẫu rồi.

Quả nhiên, khi cô vừa về quán cà phê nằm ở ngoài trời, các bác các cô hàng xóm đã vây tới hỏi tới lui, thậm chí cả mẹ của cô cũng lo lắng mà tới hỏi thăm.

“Con gái, con biết người nước ngoài đó sao?” Bà Lâm dò xét.

“Mẹ! Đây là lần đầu con gặp anh ta.” Cô hơi buồn cười.

“Vậy sao anh ta lại ôm con? Như vậy còn ra thể thống gì chứ?” Bà Lâm trừng mắt với người ngoại quốc ở bên ngoài đó. Đồ xấu xa! Như vậy không phải cố ý sàm sỡ con gái bà sao?

“Hihi...Anh ta chỉ nhận lầm người thôi.” Cô nói qua loa, không muốn nhiều lời. Người mà anh ta tìm có lẽ rất quan trọng với anh ta...

“Chị Thư Nhân...” Tiểu Hoa ghé sát tới Thư Nhân, len lén giật tay áo của cô, chỉ chỉ phía sau rồi khẽ nói: “Anh ta lại tới nữa kìa!” Cũng không phải là hiển bình, tại sao hôm nào cũng tới gác?

Thư Nhân quay đầu lại liếc nhìn, ngửa mặt lên trời thở dài. Hôm nào anh ta cũng tới, một tuần liên tiếp. Đối với một người đàn ông trưởng thành ột mét tám mươi mà nói, đáng vẻ rất muốn đến gần nhưng không dám nhích tới như vậy thực sự vừa đáng yêu vừa buồn cười.

“Chị Thư Nhân, có phải anh ta bị thần kinh không?” Tiểu Hoa sợ người lạ lại hơi có vấn đề về thần kinh lo sợ nói.

“Không thể nào đâu à! Anh ta đẹp trai lắm mà!” Tiểu Như là người làm ở đây, nói với ánh mắt sùng bái.

“Đẹp trai cũng không phải là sẽ không bị điên.” Tiểu Hoa cúi đầu ngập ngừng nói, “Làm gì có ai vừa gặp đã ôm, không phải bị điên thì là gì nữa hả?”

“Em biết cái gì? Đây là lễ tiết của người nước ngoài. Em có hiểu biết về nước ngoài không vậy?” Tiểu Như trách mắng.

“Chị hiểu biết như vậy sao không đi ôm anh ta đi?”

“Hai người đừng cãi nhau nữa, người ta có làm gì mình đâu, cần gì phải nói xấu người ta như vậy?” Thư Nhân cời tạp dề, quyết định tới nói chuyện với anh.

“Chị, chị Thư Nhân, chị, chị định ra đó à?” Tiểu Hoa lo lắng kêu lên.

Thư Nhân gạt đầu.

“Đừng mà...”

“Có sao đâu, em đừng ngạc nhiên như vậy có được không?” Tiểu Như khó chịu nói.

“Như vậy ít nhất cũng phải mang thứ gì theo để phòng thân chứ. Mang... mang cái này đi!” Dưới tình thế cấp bách, Tiểu Hoa quơ lấy dao gọt trái cây trên bàn đưa cho Thư Nhân.

“Em nghĩ chị Thư Nhân giết người hay bị giết?” Tiểu Như hung hăng trừng cô bé.

“Ha ha, đừng lo, không sao đâu.” Thư Nhân vỗ mặt Tiểu Hoa nói.

Elliott ngồi trên ghế đá dưới tán cây đa, thấy Thư Nhân đi tới, cũng không có ý trốn tránh. Thực ra anh cao lớn như vậy, muốn trốn cũng không được. Anh cứ dang hoàng đón cô đi tới, không hề che giấu ánh nhìn chăm chú của mình.

Cô thấy đôi mắt xanh của anh bỗng sâu thẳm, đáng vẻ sầu bi làm cho người ta không đành lòng. Ánh mắt anh nhìn cô luôn mang theo vẻ quen thuộc và quyến luyến vô hạn, khiến cô muốn bỏ qua cũng không được, khiến lòng cô cũng dao động theo. Haizz, rốt cuộc anh ta muốn cô phải thế nào? Cũng đã làm sáng tỏ rằng mình không phải người anh muốn tìm, tại sao anh vẫn không buông tha cho cô?

“Hi...” Giọng anh khàn khàn.

Nghe nói, cô tên là Lâm Thư Nhân, không phải Di Hi của anh.

Nghe nói, cô đã kết hôn, còn có hai đứa con.

Lại nghe nói, người đàn ông không trách nhiệm kia bỏ mặc ba mẹ con mà rời đi, khiến cô tổn thương vô cùng.

Còn nghe nói, cô lớn lên ở đây từ nhỏ, cha mẹ cũng còn khỏe mạnh.

Cô không lừa anh, cô thật sự không nhận ra anh, cô không phải là Di Hi của anh. Nhưng vì sao anh lại cảm thấy cô quen thuộc đến vậy? Không chỉ có bề ngoài mà cả giọng nói, động tác...

Cô ngồi xuống cạnh hắn, vô cùng hứng thú hỏi: “Anh... rất tò mò về tôi sao?” Cô nghe nói, anh hỏi han chuyện của cô khắp nơi.

Không biết tại sao, cô không cách thể nổi giận với anh. Mặc dù mấy ngày qua vẫn luôn trong trạng thái bị giám sát. Theo lý thuyết cô nên vô cùng khó chịu, nhưng vừa nhìn thấy vẻ buồn bực không vui của anh, cô chỉ cảm thấy không biết làm thế nào, cũng cảm thấy trái tim mình dường như cũng bịt kín bởi cảm giác đau thương mơ hồ.

“Xin lỗi.” Anh hơi xấu hổ, tuy nói đào bới đời tư của người khác là chuyện rất không có đạo đức, nhưng anh muốn biết thêm những chuyện có liên quan tới cô. Cô thật sự không phải là Di Hi sao? Anh vẫn không thể tin được.

“Không sao.” Thư Nhân cười xòa, tò mò hỏi: “Tôi... Thật sự giống cô ấy như vậy sao?”

Anh cười khổ, đâu chỉ là giống.

“Tôi có thể hỏi không?” Cô quay đầu nhìn anh.

“Gì vậy?” Anh nhìn cô chăm chú, cố dần lại cảm giác muốn vươn tay chạm vào cô.

“Cô ấy rất quan trọng ư?”

“Vô cùng... Vô cùng, tôi đã tìm cô ấy rất rất nhiều năm...”

Thư Nhân không được tự nhiên muốn né tránh ánh mắt thăm dò thâm trầm kia, cảm thấy cứ như anh đang giải bày nỗi tương tư với cô.

“Cô ấy là gì của anh?”

“Vợ chưa cưới!”

“Ồ!” Cô ồ lên với vẻ thì ra là vậy, trong lòng không khỏi dâng lên nỗi chật vật.

“Em thật sự không phải cô ấy ư...” Ánh mắt anh khóa chặt lấy cô, muốn từ tìm ra chút dấu vết trên mặt cô, nhưng cô lại cười.

“Thuyết phục anh khó quá đấy, không phải đã hỏi rất nhiều người sao? Tôi lớn lên ở đây, thậm chí ít khi rời khỏi!” Cô nhún vai. “Nếu tôi thật sự biết anh, không thể nào không hề có chút ấn tượng nào với anh cả!”

“Có lẽ em chỉ tạm thời quên mất thôi...”

“Ha ha! Anh hài hước quá! Cho dù tôi quên thật, ba mẹ tôi không thể không biết chuyện tôi có một vị hôn phu là anh, huống chi tôi cũng kết hôn rồi.”

“Anh ta, là người thế nào?” Elliott hỏi vậy mà đau lòng. Dù cô có phải Di Hi hay không, nhưng cô có bề ngoài giống hệt Di Hi là sự thật việc thật. Chỉ nghĩ đến hình ảnh có một người đàn ông khác ôm lấy cô, anh không thể nào chịu nổi.

Cô nghiêng đầu cười với anh, có phần bất đắc dĩ, có phần tự giễu, “Kể tẻ bạc, không có gì hay để nói.”

“Anh ta đối xử với em không tốt ư?” Lòng anh siết lại, chân mày nhíu chặt.

Cô đứng lên, làn gió thổi rối mái tóc dài của cô, anh không hiểu được tâm tạng của cô, cũng không dám tự tiện quấy rầy suy nghĩ của cô. Giờ khắc này yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng gió lướt qua vành tai.

Khi anh cho rằng cô cứ thế bỏ đi, cô bỗng xoay đầu lại, trong vẻ tươi cười có chút khổ sở.

“Tôi đã quên anh ta rồi...”

“Em có yêu anh ta không?” Anh buột miệng hỏi.

“Tôi không biết... Anh này, nếu anh tò mò về tôi như vậy, có thể vào tiệm uống ly cà phê, đừng trốn ở đây nhìn lên tôi nữa, tôi không làm việc nổi đâu!” Cô chun mũi cười với anh.

“Em có thể gọi tôi là Elliott, chúng ta... có thể làm bạn không?”

Cô cười tươi với anh, “Dĩ nhiên.”

Anh bắt đầu tự nói với mình, có lẽ anh nhận lầm người thật, mặc dù anh vô cùng hi vọng đúng là cô ấy...

“Elliott!!!” Thư Nhân vừa bực mình vừa buồn cười kéo dài giọng, “Chẳng lẽ... Anh không thể ngồi yên một chỗ sao?”

Elliott lúng túng ngược cặp kia mắt xanh xinh đẹp nhìn cô, nói với vẻ vô tội: “Tôi chỉ muốn giúp thôi.”

Thư Nhân buồn cười liếc nhìn anh, “Tôi biết, nhưng anh không cảm thấy lúc anh giúp đỡ chúng tôi còn bận hơn sao?” Anh vốn có khiếu làm những chuyện thế này, hôm nay anh đã đánh vỡ năm cái tách và ba cái đĩa, đánh đổ hai ly cà phê, một ly trong đó còn suýt nữa trút lên đầu khách. Điều duy nhất đáng giá ngồi khen chính là động tác nhanh nhẹn của anh. Nhờ vậy mà ngăn chặn thành công cái ly cà phê suýt nữa đổ lên đầu khách.

“À... Nếu không...” Anh bất đắc dĩ cời bỏ tạp dề, vẫn cố gắng nghĩ cách giúp đỡ.

So với người anh, cái tạp dề này nhỏ đến buồn cười, hại cô mỗi lần thấy anh đều phải cố nhịn cười, nhưng nhịn lâu sẽ nội thương mất.

“Tôi thật sự cần anh ngồi yên một chỗ giúp tôi.” Cô nói bằng giọng thành khẩn, nhưng đáy mắt tràn ngập ánh cười.

Anh thất bại rũ vai xuống, “Tôi thật sự rất muốn giúp đỡ mà.”

“Tôi hiểu, nhưng anh hoàn toàn không thích hợp! Anh thích hợp với chuyện cầm lấy sách ngồi ở chỗ đó nhàn nhã uống chén đại cát linh hơn đấy.” Cô đẩy anh tới chỗ mà gần đi anh chiếm đoạt.

“Nhưng tôi không thể ăn uống chùa...”

“Chúng ta là bạn mà! Sao có thể nói anh ăn uống chùa được! Sao tôi có thể lấy tiền của bạn được?” Người đàn ông này không chịu hôm nào cũng tới uống chùa một bình trà, cho nên định dùng sức lao động để bồi thường.

“Thư Nhân...” Anh kéo cô gái đang định rời đi, nhìn cô với khuôn mặt cầu khẩn. Bên nhau hơn một tháng, anh đã quen với “cái tên mới” này của cô.

Thư Nhân bật cười. Đôi khi người đàn ông này y hệt trẻ con, chẳng hợp với vẻ bề ngoài chút nào! Lại còn học cách chơi xấu của con trai cô.

“Làm sao vậy?” Cô kiên nhẫn nhìn anh như người mẹ.

“Xin lỗi.”

“Elliott.” Cô bĩu môi, liếc nhìn anh, “Đôi khi tôi thật sự cảm thấy tôi có tận ba đứa con!”

Hiển nhiên tâm trạng của cô rất tốt.

“Em đừng làm nữa, nói chuyện phiếm với tôi đi.” Anh kéo váy của cô không buông.

Lúc này anh hoàn toàn không giống quý ông, mà giống kẻ vô lại hơn.

“Tôi không tốt số như anh, không cần làm việc cũng có cơm ăn.” Cô cố ý chọc anh.

Elliott ngẩng đầu nhìn cô, đáy mắt có vẻ mong đợi không thể lý giải.

“Tôi nuôi em.”

Cô giật mình, ánh mắt nhìn anh có phần bất đắc dĩ.

“Elliott, tôi không phải là Di Hi của anh.” Cô chỉ là thể thân, ánh mắt anh nhìn cô giống như đang nhìn cô, nhưng không phải là cô, mà xuyên qua cô nhìn tới cô gái tên Di Hi đó. Ánh mắt không hề che giấu kia khiến cô hơi buồn. Dù sao cô là một cá thể, không thể phụ thuộc vào người khác, cũng không muốn trở thành thể thân của người khác. Cô chỉ trùng hợp có dáng vẻ giống với người anh yêu mà thôi!

“Tôi biết.” Anh cười xin lỗi, ánh mắt sụp xuống không che giấu được nỗi cô đơn vô cùng.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, cười với anh như không có chuyện gì.

“Anh muốn nói chuyện gì?” Thực sự cô không muốn thấy anh khổ sở.

“Em nói em có hai đứa con, sao không thấy chúng vậy?”

“Ba tôi dẫn chúng nó đi du lịch rồi, chắc hai ngày nay nữa sẽ về. Anh muốn gặp chúng nó như vậy à?”

“Tôi rất tò mò không biết con em sinh ra có dáng vẻ thế nào?” Nếu như là con của anh và Di Hi, liệu có giống con của Thư Nhân không?

“Mọi người đều nói không giống tôi!”

“Giống ba ư?” Anh rất thất vọng nói.

“Tôi cũng không biết.” Cô nhún nhún vai.

Elliott nhìn cô với vẻ khó tin, như thể đang chỉ trích cô sao có thể nói lời vô trách nhiệm như vậy.

Cô bật cười, “Tôi thật sự không biết! Không đã nói với anh tôi đã quên người đó rồi sao.”

Elliott lẳng lẳng nhìn cô, nhưng không biết được lời cô nói là thật hay giả. Thứ gọi là “Quên” mà cô nói là ngăn mình không được nhớ tới, hay là đã thật sự loại bỏ người đó khỏi lòng mình? Dù thế nào đi nữa, anh thậm chí không dám nghĩ tới chuyện cô đã phải tổn thương nặng nề.

Thư Nhân còn có cha mẹ, không giống Di Hi của anh, luôn cô đơn như vậy... Anh cảm thấy may mắn cho Thư Nhân, ít nhất bên cô còn có người làm bạn, không giống Di Hi...

“Mẹ! Mẹ!” Không biết con cái nhà ai, cách xa một dặm đã bắt đầu gọi mẹ dọc theo phố. May mà mọi người trong thôn này đều biết rõ nhau, sẽ không nhận lầm con.

Với trực giác của người mẹ, mặc dù giọng nói mơ hồ mà xa xôi, nhưng Thư Nhân vẫn có thể nhận ra giọng con ngay lập tức. Cô mừng rỡ cười nói với Elliott: “Chúng nó về rồi!” Hơn một tháng không gặp, thảo nào hai đứa nhóc kia là hấp tấp như vậy.

Cô bước nhanh tới đón lấy thân thể đang thở hổn hển của hai đứa bé.

“Mẹ, mẹ, mẹ...”

“Mẹ rất nhớ các con!” Thư Nhân dang cánh tay ôm chặt lấy hai con.

“Con cũng rất nhớ mẹ.” Cô bé nói tranh, cọ cọ trong lòng mẹ.

“Lâm Nhạc Phù, xấu mặt chưa kia, chỉ thích làm nũng.” Hiển nhiên thằng bé rất bất mãn với chỉ buồn nôn của em gái mình

“Em thích đấy, thì sao chứ?” Cô bé không phục mà cãi lại, mỉm cười đắc ý: “Anh ghen tỵ với em hả?” Cô bé biết nếu bị bạn cùng lớp thấy cậu làm nũng, cậu sẽ bị cười nhạo.

“Còn lâu đi.” Cậu nhóc bướng bỉnh bĩu môi.

“Đừng âm ỉ nữa, hai đứa thích nghịch ngợm như thế, chắc chắn ông ngoại bị hai đứa quậy không yên rồi!” Cô trù mền nheo gương mặt mịn màng của hai đứa trẻ.

“Cũng tại Nhạc Nhạc đó ạ, con không có.”

“Lâm An Tự, anh ngậm ‘giày’ phun người!” Nhạc Phù một tay chống nạnh, một tay chỉ vào một gương mặt nhỏ nhắn tương tự, không chịu khuất nhục mà nói câu thành ngữ học trên ti vi.

“Là ngậm máu phun người. Con đó, đừng học linh tinh chứ.” Thư Nhân điểm lên cái mũi nhỏ nhắn của con gái.

“Đúng đấy, không được nói linh tinh.” An Tự cũng hòa vào mà quở trách.

Hai anh em hừ một tiếng quay ngoắt đầu đi, kéo tay mẹ đi theo hướng ngược lại.

“Hai đứa muốn phân đôi mẹ sao?” Elliott nín cười. Mặc dù chưa không rõ mặt của hai nhóc bướng bỉnh này, anh đã tìm lòng không đau mà yêu thương chúng.

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn đều kinh ngạc quay lại, Elliott không ngờ rằng mình sẽ thấy hai gương mặt tương tự nhau mà sưng sốt.

Sinh đôi...

“Chào chú đi!” Thư Nhân vỗ vỗ cái mông nhỏ của chúng nhắc nhở.

Cặp sinh đôi ăn ý liếc nhìn nhau, đồng thanh: “Cháu chào chú ạ...”

Elliott ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn kỹ gương mặt của chúng. Đường nét của chúng mang vẻ phương Tây, da cũng trắng vô cùng, nhưng lại mang mái tóc đen nhánh và mắt màu nâu.

“Mẹ, mắt của chú màu xanh biếc! Giống...” An Tự vừa nhìn thấy mắt anh, liền hưng phấn kêu to.

“Anh hai!” Nhạc Phù bỗng la anh mình, dường như đang trách anh lắm mồm.

Tiểu An Tự nhất thời im lặng, tự biết đuối lý mà cúi đầu.

“Giống gì cơ?” Ánh mắt Elliott bừng sáng, mỉm cười dịu dàng, khích lệ cậu nói tiếp.

“Giống người nước ngoài trên ti vi đó!” Tiểu Nhạc nở nụ cười ngây thơ, nói thay anh trai. “Chú cũng là người nước ngoài sao?”

Xem ra cô bé này khôn khéo hơn anh trai rất nhiều. Nếu thật sự nói đứa nào giống mẹ, anh cảm thấy tính cách của Tiểu An Tự khá giống. Bề ngoài thì đúng như cô nói, không giống cô lắm.

“Đúng vậy!”

“Là nơi nào vậy?”

“Nước Anh.”

“Wow! Xa lắm thì phải.” Tiểu An Tự nói đầy ngưỡng mộ.

“Là nước ngoài, dĩ nhiên rất xa rồi!” Tiểu Nhạc nhìn anh trai với ánh mắt “Anh biết cái gì”, tiếp tục thỏa mãn trí tò mò của mình, hỏi: “Chú ơi, mọi người ở bên đó có dáng vẻ giống nhau ư?”

“Giống nhau ở đây tức là...”

“Chính là...” Tiểu Nhạc Phù nghiêng đầu cố gắng nặn ra tính từ học từ bé, nhưng cô bé còn quá nhỏ, thật sự không biết phải nói thế nào.

“Ý cháu nói là màu mắt và màu mắt không giống các cháu, mũi cũng cao phải không?”

Hai nhóc gật đầu lia lịa. Giỏi quá đi mất! Không cần phải nói anh đã hiểu ý chúng.

“Đúng vậy, hầu hết đều không giống các cháu.”

Tiểu An Tự lắc đầu, lắc đầu rất nghiêm túc.

“Không phải, chúng cháu không thế. Cô giáo hỏi có phải là con lai không, con lai là sao ạ? Có phải cầm bút viết chữ* khác nhau không?” Thật sâu xa, nhưng cậu không hiểu được! (*Con lai tiếng Trung là Hồn Tả Nhi, có chữ “viết” (Tả) trong từ đó)

Elliott không thể nhịn được, “Không phải. Có nghĩa là đứa trẻ được người giống chú và mẹ sinh ra.”

Hai đứa trẻ kia cũng không sợ người lạ, vây quanh Elliott, hỏi liên tiếp không ngừng.

Điều khiến Thư Nhân kinh ngạc không phải là sự thân mật mà bọn trẻ dành anh, mà là Elliott có vẻ không hề giống người có thể kiên nhẫn với trẻ nhỏ, nhưng anh lại biểu hiện rất tốt.

Elliott nhìn của bọn trẻ, bỗng thấy buồn rười rượi. Nếu như anh không để mất Di Hi, như vậy có lẽ hai người cũng có con lớn như vậy rồi.

8. Chương 8

Tối nào Elliott cũng ở bên cô, ngồi dưới trời sao không nhiễm bụi trần. Thư Nhân hoặc là tính toán, hoặc là kiểm kê hàng hóa, anh cũng chỉ ngồi đó nhìn cô. Sự dũng cảm, vui tươi, cách ăn nói của cô vẫn luôn nhắc nhở anh, cô không phải là Di Hi. Nhưng trong lúc lơ đãng, cô vẫn có một mặt nào đó của Di Hi.

Khi cô phát hiện ánh mắt mắt chăm chú của anh, cô xoay đầu lại, mỉm cười với anh. Nụ cười này không mang nét xấu hổ như của Di Hi, mà là nụ cười dịu dàng, bình yên. Cô hiểu, cô biết anh đang nhìn xuyên qua cô tới một người khác, cô biết anh vẫn gắn kết bóng dáng hai người, nhưng cô chưa bao giờ vạch trần. Chỉ khi anh thỉnh thoảng không phân rõ thật giả sẽ thản nhiên nói với anh: “Elliott, em không phải cô ấy.”

Anh biết anh cần phải đi. Nếu cô không phải là Di Hi, sau khi xác định anh nên rời đi rồi, nhưng đến nay anh vẫn chưa đi được.

Anh thật sự sợ hãi, rời đi rồi lại phải tái diễn cuộc tìm kiếm và chờ đợi mãi mãi không thôi. Ở đây anh có thể nhìn thấy cô, mặc dù không phải thật sự là cô, nhưng ít ra anh không cần phải nhìn ảnh mà nhớ thương nữa... Cảm xúc đó đã khiến anh sắp không thở nổi rồi.

Cho nên dù đã ở đây hơn ba tháng, mặc dù điện thoại từ nước Anh, Đài Bắc gọi tới một ngày mấy chục cuộc nhắc nhở anh nên trở về cuộc sống của mình, những anh vẫn không đi được, cũng không thể buông tay.

“Elliott.” Tính toán sổ sách xong, Thư Nhân ngẩng đầu lên, bảo anh về phòng nghỉ ngơi.

Mọi người trong thôn cũng đã đồn thổi rất nhiều về chuyện hai người, dù cô chỉ có thể cười trừ, nhưng trong lòng có cảm giác càng lúc càng mơ hồ.

Ánh mắt anh không dành cho cô; người anh muốn nắm tay cũng không phải là cô; trong lòng anh vẫn ôm ấp linh hồn của một cô gái khác. Không biết vì sao, những sự thật càng lúc càng sắc bén, đâm vào lòng cô khiến cô phải đối mặt với sự thật, cũng hiểu rõ sự thật. Mặc dù cô cố gắng nhắc nhở mình, nhưng vẫn không cự tuyệt được sự yêu chiều dịu dàng của anh, khiến mình càng chìm sâu.

Anh thật sự rất rất yêu cô gái tên Di Hi kia, yêu đến mức... Khiến cô ghen tỵ đến mức đau lòng.

Nhưng cô thật sự không muốn làm vật thể thân.

Cho dù cô đã yêu anh từ lúc nào không hay.

“Mệt không?” Anh lững thững đi tới bên cô, vuốt ve khuôn mặt của cô theo thói quen.

Cô lắc đầu, trong nụ cười có nét khổ sở. Nếu anh biết trong lòng cô đang nghĩ gì, e rằng cô có giống Di Hi hơn nữa cũng vô dụng.

“Em không vui sao?” Anh nhạy cảm phát hiện ra. Hình như càng ngày cô càng ít cười, nụ cười cũng có thêm cảm xúc mà anh không đoán được. “Bởi vì anh sao? Bởi vì những lời mà người khác nói à?”

“Không phải.” Cô đột nhiên rất muốn khóc. Sự dịu dàng mà cô cảm nhận được là dành cho Thư Nhân? Hay là Di Hi có khuôn mặt giống hệt cô?

“Nói dối...” Anh điểm lên mũi của cô, giọng nói mang sự yêu chiều không thể giấu diếm, “Ngay cả khóc hai người cũng giống nhau như đúc.”

Những lời này khiến nước mắt cô lập tức như trân châu đứt dây mà rơi không ngừng. Cô rất muốn lớn tiếng quát anh, nói cho anh biết, cho dù bề ngoài có giống nhau, cử chỉ cũng tương tự nhưng cô không bao giờ có thể là cô gái hoàn mỹ mà anh yêu. Cô chỉ có thể là cô, một cô gái tên Lâm Thư Nhân, có hai đứa con, bị đàn ông vứt bỏ. Cô cũng chỉ có thể như vậy, tại sao vẫn không cam lòng?

“Xin lỗi...” Giọng nói nồng đậm day dứt của anh cũng không thể khiến cô khác hơn, ngược lại càng khóc càng hăng.

“Tại sao phải xin lỗi?” Thư Nhân ngược đôi mắt đắm lệ lên hỏi.

“Bởi vì em khóc...” Anh không bao giờ muốn Di Hi rơi nước mắt, nhưng cô lại thích khóc như vậy.

Thư Nhân mỉm cười bất đắc dĩ, anh luôn dịu dàng đến mức khiến người ta đau lòng.

Người như cô không có tư cách có được anh, hướng chi lòng anh đã có cô gái khác, còn cô thậm chí không nhớ nổi mình đã từng trải qua những chuyện gì. Đúng vậy, cô đã quên mất quá khứ, cho nên cũng không thể nhìn thấy tương lai.

Cũng chỉ có khi cô nhớ ra quá khứ, nối liền đến hiện tại, cô mới có tư cách nghĩ đến tương lai. Trước đây, cô không có tư cách được yêu, cũng không còn tư cách yêu người khác. Thứ cô có chỉ là năm năm trí nhớ; đến nay cô vẫn mơ hồ. Cô không nhớ ra được phải chăng vì sợ hãi, nhưng trái tim này vẫn thường đau, cơn đau này... khiến cho cô càng không có dũng khí để đối mặt.

Hôm nay cô còn gì chưa thỏa mãn? Cô có ba mẹ thương yêu, có hai đứa con dễ thương biết điều, còn cầu mong gì nữa chứ?

Liệu có thể đã từng có một người đàn ông yêu mình nhưng cô đã quên mất? Rất nhiều lần ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu cô, rất nhiều lần cô phỏng đoán có lẽ mình thật sự là Di Hi trong miệng anh. Nhưng dù cô có tìm kiếm thế nào đi nữa vẫn cảm thấy cô chưa từng có cảm giác được ai yêu sâu đậm như vậy.

Cô muốn bỏ cuộc, cô không muốn tình cảm của mình vướng mắc ở đây mãi, nhưng lại không thể bỏ cuộc. Trời mới biết ngày nào cô có thể nhớ ra quá khứ bết bát của mình; trời mới biết Di Hi thực sự sẽ xuất hiện vào lúc nào. Anh và cô vẫn luôn bao phủ trong cảnh mập mờ tiến thoái lưỡng nan này, rốt cuộc có ý nghĩa gì đây?

“Elliott, anh nên quay về đi! Trở về thế giới của anh đi...” Cô tàn nhẫn hạ quyết tâm.

“...” Anh im lặng, mặc dù cô không nói, thế nhưng anh vẫn cảm nhận được sự giằng co của cô. Anh nên rời đi, đây cũng là mong muốn của mọi người.

Anh không tìm kiếm bóng dáng Di Hi thông qua cô, cũng không nên biết rõ cô không phải rồi mà Di Hi vẫn không đành lòng mà tiếng tới. Lại càng không nên dồn hết hi vọng vào cô, không nên... không nên... ngàn vạn điều không nên, đều là anh.

“Ở đây không có người anh muốn tìm, anh hãy tới nơi khác tìm đi!” Dồn lại nỗi ghen ngào, cô cố gắng bình tĩnh nói, nhưng giọng nói vẫn đậm nét gượng gạo.

Bàn tay muộn chạm vào cô của Elliott dừng giữa không trung, lặng lẽ thu hồi lại, cười khổ với vẻ mắt mát: “Anh biết...” Nhưng anh vẫn còn quyến luyến hạnh phúc từng thuộc về anh này, chẳng qua... không có cách nào buông tay được mà đẩy nó đi.

Con người thật sự phải đến khi mất đi rồi mới biết quý trọng, nhưng khi biết đã quá muộn... Đã quá muộn rồi...

“An An.” Nhân lúc Tiểu Nhạc Phù đi tắm, Elliott tìm được cơ hội ở một mình với Tiểu An Tự.

“Chú.” Tiểu An Tự xấu hổ cười với anh, cúi đầu tiếp tục vẽ tranh.

“Cháu đang vẽ gì vậy?” Anh biểu hiện như một người cha vô cùng kiên nhẫn.

“Mẹ.” An Tự cúi đầu ra sức tô vẽ.

“Cháu có yêu mẹ không?” Anh nghĩ câu trả lời đã quá rõ ràng. Thư Nhân có vẻ là người mẹ tốt, nhưng anh muốn hiểu cô hơn chút, nhưng không thể hỏi thẳng một đứa trẻ năm tuổi rằng: “Hehe! Mẹ cháu là người thế nào?”

Nói tới mẹ, quả nhiên hai mắt An Tự bừng sáng, gật đầu lia lịa, nở nụ cười tươi rói: “Cháu yêu mẹ nhất.”

“Thế... An An còn nhớ ba không?” Tuy nói mọi tin từ trẻ con là việc rất vô đạo đức, nhưng anh thật sự rất muốn biết, đến tận cùng người thế nào mới có thể khiến Thư Nhân muốn nương tựa?

Khóe miệng An Tự lập tức cong xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp hơn, khề lên tiếng: “Chúng cháu không có ba.”

“Cháu đã hỏi mẹ chưa?”

“Bà ngoại nói ba đi đến nơi rất xa rồi.”

“Cháu muốn ba trở về tìm các cháu không?”

Ngoài dự tính, An Tự lại lắc đầu, đôi mắt trẻ con to tròn thoáng hiện vẻ trưởng thành sớm khác thường.

“Tại sao?”

“Bà ngoại A Thủy ở nhà bên cạnh nói ba là người xấu, cháu không muốn ba xấu trở về để ức hiếp mẹ.” Mặc dù rất ghen tỵ với những người bạn có ba trong nhà trẻ, nhưng rất nhiều người nói mẹ bị ba ức hiếp, cậu không muốn mẹ nữa phải chịu ức hiếp sỉ nhục nữa.

Elliott đột nhiên nhớ tới cái ngày anh hỏi về chồng cô, cô nói câu “Người đàn ông xấu xa” đó.

“Mẹ cũng nói vậy với các cháu à?”

An Tự lắc đầu, “Mẹ chỉ nói ba đi rồi.”

“Anh trai!” Mới vừa rửa xong, Nhạc Phù định tới gọi anh trai đi tắm, nghe thấy anh lại huyền thiên với ông chú quái đản này thì tức giận kêu lên.

Thất sách! Thấy ánh mắt của Tiểu Nhạc Phù, e rằng sau này còn đề phòng anh hơn nữa. Anh cười với An Tự, vỗ vỗ cái mũi nhỏ bảo cậu đi tắm nhanh lên.

Cô bé rất có cá tính không thèm nhìn anh, coi anh là người tàng hình. Bởi vì cô bé ghét nhất việc anh hỏi chuyện trong nhà.

Elliott nhìn cô bé với vẻ trêu ghẹo một lúc, rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi: “Nhạc Nhạc, tại sao cháu lại ghét chú như vậy?”

Nào biết được cô bé lại phản ứng kịch liệt như vậy, gương đôi mắt to, khiếp sợ nhìn anh chằm chằm.

Anh bắt đầu nghi ngờ lời nói của mình đáng sợ như vậy sao?

“Chú... ai, ai nói vậy?” Cô bé vẫn liều chết mạnh miệng.

Elliott mỉm cười trả lời: “Chú cảm thấy vậy.”

“Tại, tại sao chú lại nói vậy?” Giọng điệu của cô bé cứ như lời anh nói bết bát lắm không bằng.

Mà Tiểu Nhạc Phù cũng thật sự cho rằng anh nói lời không nên nói. Tại sao có thể nói ra sự thật trước mặt người đáng ghét được! Đây là kiến thức thông thường đó!

“Tại sao không thể nói? Cháu biểu hiện rất rõ ràng mà.” Cũng bởi vì cô bé không hiểu cách giữ kín cảm xúc, biểu hiện thái độ chán ghét vô cùng rõ ràng. Nếu không anh cũng thật sự không muốn hỏi một cô bé năm tuổi một vấn đề sắc bén như vậy. Nhìn vẻ mặt tổn thương của cô bé... Hở? Người bị tổn thương nên là anh chứ!

“Cháu đâu có...” Cô bé trề cái môi nhỏ nhắn ra, nói rất tội nghiệp.

“Được rồi! Cháu không có, đừng để trong lòng.” Elliott vốn muốn vươn tay xoa tóc cô, nhưng nghĩ đến mình vẫn trong trạng thái cần sửa đổi, nên rút tay lại. “Đi ngủ sớm đi!”

“Chú ơi!” Khi anh sắp ra khỏi phòng, Nhạc Phù đột nhiên gọi anh.

“Hả?” Anh quay đầu cười với cô bé.

“Thật ra thì cháu không ghét chú như vậy nữa!” Nhạc Phù nói gơi giọng gao. Lần đầu tiên gặp phải người thành thật như vậy, cô rất thích!

“Hả?” Chuyện này rất bất ngờ. “Cảm ơn cháu đã bằng lòng nói cho chú biết, nếu không chú sẽ đau lòng rất lâu đó!” Anh nói với nét mặt đau khổ.

“Hi hi, có thật không?” Có vẻ đứa nhóc rất thích.

“Thật, bởi vì ngày mai chú phải đi rồi, chú thật sự không muốn lúc chú đi, Nhạc Nhạc vẫn ghét chú.” Elliott nở nụ cười chân thành. Anh rất thích hai đứa trẻ này, anh cũng rất vui vì Nhạc Phù đã giảm chút đề phòng với anh.

Trong từ điển của trẻ con, không có hai chữ “biệt ly”. Nhạc Phù cũng vậy, cho nên khi Elliott nói lời tạm biệt này, cô bé lập tức nhủ mày.

“Chú phải đi đâu?”

“Chú phải về nhà.”

“Tại sao chú phải về nhà, không phải chú muốn sống ở đây sao?”

“Chú phải trở về làm việc, chú chỉ tới tìm người, không muốn sống ở đây mãi.”

“Vậy chú tìm được rồi à?”

“Không, không tìm thấy, cô ấy không ở đây.” Anh cười cười.

“Chú về nhà nào? Nước Anh à? Sau này chú còn đến đây không?”

“Có lẽ...” Anh không thể cho đứa trẻ một đáp án khẳng định. Anh sợ nói rồi lại không làm được, cũng như lời hứa của anh với Di Hi.

“Chú ơi, chú đừng đi được không? Chú không thích mẹ cháu à?” Trải qua quãng thời gian ở bên nhau, khó có chuyện không có tình cảm, nhất là hôm nào anh cũng chơi với chúng.

Anh chỉ mỉm cười, vỗ nhẹ khuôn mặt cô bé, xoay người định đi.

“Nhạc Phù.” Thư Nhân thò đầu vào, nhìn thấy anh cũng ở trong phòng thì ngẩn người, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. “Mẹ sấy tóc cho con nào.”

“Mẹ, để chú sấy cho con nhé!” Nhạc Phù chủ động nói.

Thư Nhân ngạc nhiên nhìn con gái, không dám chắc hỏi lại: “Con chắc chứ?” Nhạc Phù rất ghét người khác đụng vào mái tóc dài của cô bé, tình cảm của hai người tốt như vậy từ khi nào vậy?

Nhạc Phù gật đầu lia lịa.

Elliott cười với cô, đưa tay nhận lấy.

“Được rồi... Vậy em ra dọn đồ giúp mẹ.” Thư Nhân vội tránh đi, cũng không đắn đo quá lâu, chỉ đưa máy sấy cho anh, rồi mượn cố bận việc.

Elliott nhận ra ánh nhìn tránh né của cô, nhưng không nói gì cả. Mấy ngày qua hai người trừ chào hỏi đã không còn động chạm gì hết. Có lẽ anh đi sớm một chút sẽ tốt cho cô hơn!

Bằng kinh nghiệm sấy tóc cho Di Hi từ trước, lần đầu tiên sấy tóc cho trẻ con vô cùng thuận lợi.

“Chú ơi, chú chải tóc cho cháu không đau tí nào!” Giống hệt mẹ cô.

“Vậy ư?” Anh cười nói, anh cũng học được điều này từ Di Hi.

“Đúng vậy! Bà chải đầu đau lắm!”

Elliott rẽ mái tóc cho cô bé, phát hiện tóc cô bé hình như có cái gì bám vào, ghé sát vào nhìn thấy màu nhạt hơn mình thường...

“Nhạc Nhạc, sao tóc của cháu... Màu sắc không giống nhau?”

“A? Lại dài ra rồi à?” Nhạc Phù kêu lên, kề sát vào gương nhìn. “Lại phải đi nhuộm!”

“Nhuộm gì cơ?”

“Nhuộm tóc thành màu đen đỏ! Tóc của cháu vốn có màu này! Màu tóc của An An còn rõ hơn, vàng khê, như con khỉ ỉ.” Nhạc Phù cười khanh khách.

“Tại sao các cháu phải nhuộm tóc?”

“Ông ngoại nói như vậy sẽ không bị người khác nhìn chằm chằm. Chú xem này! Mất của cháu cũng có màu xanh biếc đó!” Nhạc Phù nói xong, tự động ghé đôi mắt to đến cho Elliott xem.

Thật... Con người màu xanh lá, tại sao ban ngày anh lại không nhận ra?

“Chúng cháu đeo thứ gì mềm mềm vào trong mắt, màu mắt liền đổi luôn.”

Trái tim Elliott không tự chủ được mà đập rộn lên, thế giới này sao có chuyện trùng hợp như vậy? Hai người có tướng mạo giống nhau như đúc, liền còn với người nước ngoài có đặc thù giống nhau... Không thể nào!

Anh không tìm lòng được mà vỗ về gương mặt Nhạc Phù. Là cô bé ư? Cô bé là con của anh ư?

“Chú...” Nhạc Phù có chút lo lắng nhìn khuôn mặt như sắp khóc của anh.

Tại sao cô phải gạt anh? Cô thật sự gạt anh. Anh cho rằng cô thật sự không phải, bởi vì Di Hi của anh là người một khi nói dối sẽ đỏ mặt, nhưng cô lại nói tự nhiên như vậy mà nói anh nhầm rồi, nói cô chưa bao giờ biết anh.

“Nhạc Phù, chú... có lời muốn nói với mẹ cháu. Cháu tự chải đầu nhé, được không?” Elliott cười gượng.

Nhạc Phù gạt đầu.

Anh chậm rãi ra khỏi phòng, trong trạng thái vô cùng hỗn loạn nghĩ cách ép cô thừa nhận. Nhớ tới khoảng thời gian ở bên nhau, anh cứ như thăng giáng. Có thể thấy được cô không muốn thừa nhận quan hệ với anh đến mức nào, diễn xuất vô cùng hoàn mỹ.

“Sấy tóc cho Nhạc Phù xong chưa? Anh có...” Thư Nhàn vừa đi lên cầu thang, nói chưa nói xong, đã thấy anh kích động mà cất bước về phía cô.

Anh không nói lời nào, vươn hai tay về phía cô.

“A!!!!” Anh, anh lại có thể vén áo cô lên! “Elliott! Anh làm gì...”

Trên vòng bụng mịn màng trắng nõn run động lòng người có một vết sẹo nhạt, nhưng điều hấp dẫn ánh mắt của anh không phải là vết sẹo kia, mà nốt ruồi đỏ ở bên trái rốn. Đây là dấu hiệu đặc biệt chỉ thuộc về Di Hi.

“Là em, là em, là em... Thật sự là em...” Anh quỳ gối trước mặt cô, mặt dán chặt lấy vòng bụng bằng phẳng của cô, khẳng định.

Cô còn đang ra sức kéo áo xuống đột nhiên ngừng động tác lại, sững sờ nhìn người đàn ông ôm chặt thắt lưng cô không chịu buông. Anh khóc ư?

“Elliott...”

Ông bà Lâm nghe tiếng chạy từ dưới lầu lên, hỏi thăm con gái bằng ánh mắt.

Cô lắc đầu, hoàn toàn không hiểu tại sao anh lại như vậy.

“Anh tìm em lâu lắm rồi, sao em có thể nhẫn tâm... Tại sao có thể tàn nhẫn như vậy? Em cứ đứng trước mặt anh...”

“Elliott, anh đừng như vậy mà.” Dáng vẻ đau khổ kia khiến lòng cô đau nhói, nhưng tại sao anh vẫn chưa tin?

“Di Hi... Di Hi... Em là Di Hi của anh...” Anh không buông tay, chết cũng không buông tay nữa.

“Chẳng phải anh đã hỏi thăm rất nhiều lần rồi sao? Em lớn lên ở đây từ nhỏ! Em hoàn toàn chưa từng gặp anh...” Cô cố gắng nói rõ lí lẽ với anh, đáng tiếc hiệu quả không rõ rệt.

“Em gạt anh, em gạt anh từ đầu tới cuối! Em vẫn còn hận anh phải không? Em hận đến mức phải sạch quan hệ với anh, làm bộ không nhận ra anh, giả bộ chưa xảy ra chuyện gì. Em thật tàn nhẫn, em thật tàn nhẫn!”

“Không, không, em thật sự không làm vậy! Tại sao em phải lừa anh chứ? Nếu chúng ta thật sự biết nhau, không có lý nào ba mẹ em lại không nhận ra anh!”

“Bởi vì họ vốn không phải ba mẹ của em!”

“Cái gì? Chuyện này quá lắm rồi.” Cô mỉm cười.

“Là thật đấy.”

“Ba!”

Lời nói dối có hoàn mỹ hơn nữa, cuối cùng sẽ có ngày bị vạch trần.

Ở trong thôn, Lâm gia cũng được coi là giàu có, nhiều thế hệ định cư ở đây. Khi con gái Lâm Thư Nhân được mười tuổi, họ dời nhà tới New Zealand, cho đến năm năm trước bởi vì Lâm Thư Nhân thất tình mà tự sát, nên hai ông bà đã rời xa nơi đau buồn đó, trở lại Đài Loan sống tiếp.

Ngày đó, ông bà Lâm thất thần ngồi trong xe, hoàn toàn không có chú ý tới lúc lái xe tinh thần tài xế không ổn định lắm. Đến khi nghe thấy tiếng thét của người đi đường, một cô gái mang thai đã nằm trong vũng máu.

Không đành lòng để một sinh mệnh trẻ tuổi vượt mất, ông Lâm quyết định nhanh chóng cùng vợ ôm cô bé lên xe, tới bệnh viện gần đây nhất.

Sau khi đưa vào phòng cấp cứu, bác sĩ đã nói mẹ và con rất có thể chỉ có thể giữ lại một, tình hình của người mẹ không quá lạc quan, đầu bị chấn thương nghiêm trọng, phải vừa mổ não loại bỏ máu ứ, vừa mổ lấy thai nhi. Lúc ấy họ đã chọn con.

Có lẽ do ý chí của người mẹ giúp cô còn sống, nhưng cô lại quên hết mọi chuyện, chỉ còn nhớ mỗi con mình.

Họ cũng quên phải báo cảnh sát, sau khi lo chuyện cô và đứa trẻ, cũng không có chuyện gì xảy ra, tài xế lại cầu xin khiến ông bà không đành lòng. Cho nên cách chức anh ta, bỏ qua ý niệm báo cảnh sát trong đầu.

Họ nhờ người hỏi thăm làng xã xung quanh, rốt cục cũng hỏi được một người giống cô trên phố, nhưng không ai biết cô, chỉ nói cô ở đây một mình. Khi đó họ đã quyết định chăm sóc cô như con gái của mình, không đề cập tới những việc trước kia, cũng không ép cô nhớ lại. Mà trên phố, tin tức liên quan đến chuyện cô đã qua đời bỗng rầm rộ, họ cũng không giải thích. Đưa cô đi, với thân phận Lâm Thư Nhân cô trở lại làm cô gái đã từng sinh sống mười năm ở thôn nhỏ.

Ngay cả bác sĩ cũng không thể xác định bao giờ cô sẽ nhớ lại, nên họ đánh cược với ông trời cho họ có đứa con gái này mấy năm, họ cũng sẽ thuận theo ý trời cho đến khi cô nhớ lại, cho đến khi có người tới tìm cô.

Sau đó anh tới, mang theo lời bày tỏ và nỗi buồn kinh thiên động địa mà tìm tới.

“Không thể nào... Ba, mẹ, ba mẹ gạt con ư? Có phải anh ta nhờ ba mẹ chọc ghẹo con không?” Cô cười gượng, cô gắng tìm dấu vết đùa giỡn trên mặt họ, tuy nhiên không có... Không hề có.

“Ba nghĩ, con thật sự là người mà cậu ta nói, con không có phát hiện bề ngoài của An Tự và Nhạc Phù được di truyền từ cậu ta xem? Cùng màu tóc, cùng màu mắt...” Lần đầu tiên thấy anh ông Lâm đã ngỡ ngàng.

“Làm sao có thể? Không phải ba mẹ nói con đã kết hôn, con kết hôn ở New Zealand ư! Nhưng người đàn ông đó vứt bỏ con, con tìm anh ta mới xảy ra tai nạn, ba mẹ quên lời mình nói rồi sao?” Cô bật khóc,

chuyện này quá mức đột ngột, cũng quá phức tạp. Rốt cuộc năm năm là sao đây? Cô rất thỏa mãn, cũng rất vui vẻ, mặc dù hoàn toàn không nhớ những chuyện trước kia, nhưng cô hoàn toàn tin tưởng lời ba mẹ nói, tại sao anh ta lại phá hỏng hạnh phúc này?

“Em chỉ cần nhớ em là Diệp Di Hi, là người anh yêu nhất...”

Cô ngược đời mắt nhắm lệ lên nhìn anh, “Nếu tôi nói, tôi tuyệt đối không muốn làm Diệp Di Hi thì sao?”

Trước đây, cô từng hi vọng mình chính là người mà anh muốn tìm kia, nhưng bây giờ cô lại không dám chắc. Cô đột nhiên cảm thấy sợ, chẳng lẽ mình... thật sự đang kéo dài lỗi lầm đã quên lãng năm năm trước?

Nếu họ thật yêu nhau như vậy, cô không thể nào không nhận ra anh, trong vòng năm năm cô không thể không nhớ ra nổi chút chuyện nào về anh, thậm chí còn nghĩ anh là người xa lạ.

Nếu họ thật sự yêu nhau như vậy, vì sao cô lại sống một mình trên phố? Vì sao anh lại không biết cô có con? Vì sao lâu như vậy anh mới tìm ra cô? Vì sao cô lại quên anh hoàn toàn... Cũng quên mất mình là ai?

Cô biết rõ những chuyện cô đã quên cũng không hạnh phúc vui sướng gì, bởi vì chút trí nhớ trong tiềm thức kia luôn khiến lòng cô đau, rất đau.

Cũng như năm năm trước tới đây, trí nhớ bắt đầu lại từ đâu, cô cũng rất không vui, có những ý niệm khó hiểu cứ nặng trĩu trong lòng. Điều đáng ghét nhất là cô hoàn toàn không biết nguyên nhân. Những chuyện này khiến cô bắt đầu có phần bài xích trí nhớ của mình, lựa chọn hoàn toàn tin tưởng hai người tự xưng là ba mẹ mình.

Họ đối xử với cô rất tốt, không hề khiến ai nghi ngờ cô không phải là cốt nhục của họ. Cô gầy, rét lạnh, bị bệnh... Họ vốn là người đầu tiên nhận thấy, bồi bổ cho cô, mặc thêm quần áo cho cô, chăm sóc cô ngày đêm không nghỉ. Sao cô có thể nghi ngờ vòng ôm ấm áp của họ chứ?

Nhớ lại lúc mới đến, cô luôn buồn bực ngồi ở vách đá ngẫm ngợi, trời tối, gió lạnh, đều nhờ người mẹ này ngày ngày mang áo ấm tới cho cô mặc. Cũng vì không muốn cô rãnh rỗi sinh buồn bực, còn mở tiệm cà phê lộ thiên để dời sự chú ý của cô... Năm năm rồi, sao có thể dứt bỏ? Dứt bỏ những kỷ ức ấm áp này? Tại sao trao cho cô rồi lại tàn nhẫn thu lại?

Họ đều nói cô là Diệp Di Hi, nhưng Diệp Di Hi rốt cuộc là ai? Cô ta là người thế nào? Cô tuyệt đối không biết rõ, cô chỉ biết Diệp Di Hi là người mà Elliott yêu, người khiến cô không thể không ghen tỵ. Trừ chuyện này, Diệp Di Hi cũng chỉ là danh từ mà thôi. Tại sao trong lúc bất chợt cô lại biến thành cô ta?

“Mẹ...”

Chẳng biết hai nhóc kia tới vách đá từ lúc nào, ngăn nước mắt nhìn mẹ mình không ngừng rơi lệ.

Cô lau nước mắt, dang tay với chúng, muốn cười, nhưng khi chúng nhào vào trong lòng thì cô lại òa khóc.

Con của cô, hai đứa bé đáng thương của cô, vừa ra đời đã không có cha. Mặc dù ở thôn nhỏ này không có ai cười nhạo họ, chẳng lẽ cô không nhận ra chúng khát vọng tình thương của cha đến nhường nào?

“Mẹ... Đừng khóc...” An Tự thút tha thút thít lau nước mắt ẹ bằng bàn tay nhỏ bé. Cậu và Nhạc Phù cũng rất sợ mẹ khóc, bởi vì như vậy chứng tỏ mẹ không vui, nếu mẹ không vui, cậu và Nhạc Phù cũng sẽ không vui vẻ.

“Mẹ, mẹ, ông ngoại nói... Nói chú có mắt xanh là ba của chúng con, có, có thật không ạ?” Nhạc Phù khóc tèm nhem. Cô bé nghe thấy lời của người lớn nói, mặc dù cô không hiểu, nhưng mẹ cứ khóc mãi, nếu chú mắt xanh thật sự là ba của chúng, nếu chú thật sự là người xấu, vậy chúng cũng không muốn người ba này.

“Mẹ không biết...” Cô vỗ về hai khuôn mặt nhỏ nhắn tương tự nhau, đau lòng lại không biết làm sao mà khóc ròng nói: “Xin lỗi... Xin lỗi... Mẹ thật sự không biết...”

9. Chương 9

Buổi sáng hôm nói tạm biệt, bầu trời u ám mặt đất tối sầm, dường như đang muốn mưa, tựa như trước ly biệt. Người mẹ ở bên cô trong năm năm nay cố nén nước mắt, không hề rơi lệ. Cho đến khi xe rời khỏi

vùng núi, phía sau vang tiếng sấm chấn động, từ xa vẫn có thể nhận thấy mưa giàn giụa đất trời.

Bên trong xe, mưa cũng bắt đầu rơi lã chã.

Con đường tương lai đằng trước kia dường như cũng đầy mây đen âm u. Ai nói vậy nhỉ? Đến từ đâu, trở về đó, cô quên mình đến từ đâu, vậy cô phải đi về đâu đây?

Bốn giờ chạy xe hoàn toàn lặng thinh, bọn nhỏ vừa lên xe đã ngủ, còn mắt cô thì sưng đỏ, khiến anh không có dũng khí mở miệng cất lời trước.

Elliott rất chán nản phát hiện ra rằng, sau năm năm, anh thậm chí còn không biết cách làm cô vui hơn cả trước kia, anh thậm chí không dám xác định... cô còn yêu anh không.

“Chúng ta đã đến rồi.” Sau khe xe dừng lại, anh khẽ nhắc nhở cô.

Cô xuống xe tựa như con rối, ngẩng đầu đánh giá nhà ngôi nhà xinh đẹp nhưng xa lạ, không biết nên đi đâu.

“Di Hi, em vào trước đi.” Elliott nhắc lấy hành lý đặt trong cốp xe, nghiêng người nói với cô gái đang ngần người.

Đi vào... Cô hoang mang nhìn cảnh vật xung quanh, chán nản tìm kiếm cửa vào. Ngay cả cửa ở đâu cô cũng không rõ nữa.

Elliott đột nhiên nhớ tới đây là “Lần đầu tiên” của cô, lòng chùng xuống, nhưng anh nhanh chóng chỉnh đốn lại cảm xúc buồn bã, không phải bây giờ ít ra cô đã trở lại bên anh rồi sao?

Anh quan tâm đi tới bên người cô, khoác lấy bả vai của cô. Về mặt ngờ ngác không biết làm sao của cô khi ngược lên nhìn mình khiến anh đau lòng. Anh ôm cô vào lòng, ôm cô cánh tay mảnh khảnh của cô, vòng qua rừng cây, đi vào cửa hông theo đường nhỏ bên cạnh.

“Em sẽ quen mau thôi.” Anh mỉm cười nói.

Anh nói quen, mà không phải nhớ lại... Không biết có phải ảo giác không, nhưng cô cảm thấy, hình như Elliott không hề nhiệt tình với chuyện giúp cô khôi phục lại trí nhớ.

“Đám trẻ thì sao?”

“Em vào nghỉ ngơi trước đi, rồi anh ôm chúng vào sau, đừng đánh thức chúng.” Một tay nhắc hai valy to dùng, một tay ôm cô vào nhà.

Vừa mới vào phòng, cô đã bị tiếng gọi quá mức nhiệt tình làm cho sợ hãi.

“Tiểu thư!” Một phụ nữ trung niên tròn vo vui mừng chạy tới nắm lấy tay cô. “Thật tốt quá! Rốt cuộc cô cũng trở lại rồi!”

Di Hi không tự nhiên lấm trước sự nhiệt tình của đối phương, rúc vào người Elliott theo bản năng, nhìn anh với ánh mắt cầu cứu.

“Vị này là bà Tiêu, bà giúp việc trong nhà từ trước, từ từ em sẽ quen với bà thôi. Em có muốn đi nghỉ ngơi trước không?”

Cô lắc đầu.

“Anh ra bế bọn trẻ vào.”

Cô bắt giắc đi theo anh ra cửa, nhìn anh ôm con vào nhà rồi lại theo anh ra ngoài ôm bé. Đến khi hai đứa bé bình yên nằm trên giường, cô đột nhiên ý thức được hành động nhắm mắt theo đuôi vừa nãy ngu xuẩn đến mức nào.

Cô tựa đầu lên cạnh cửa, nhìn anh vô cùng cẩn thận đắp chăn cho con. Hành động thương yêu lũ trẻ của anh giúp cô nhận ra quyết định của mình là đúng, mặc dù trong lòng vẫn còn tràn ngập cảm xúc do dự và bối rối... Nhưng bọn trẻ rất thích anh, gần như chấp nhận chuyện anh là cha mình ngay lập tức.

Như vậy rất tốt, nhưng mà, cô có thỏa mãn không? Mang theo quá khứ mơ hồ, có một người chồng, một ngôi nhà... Cô rất ngờ vực.

“Elliott...”

Anh tắt đèn, đi tới trước mặt cô, dịu dàng đợi cô nói.

“Em có thói quen viết nhật ký không?” Nếu có, cô có thể biết được chút chuyện quá khứ của mình!

“Không có. Em nói, bình thường chỉ có lúc đau khổ mới có thể viết nhật ký, em không muốn tương lai khi mở nhật ký ra chỉ nhớ được những điều đau khổ.”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ, không phán đoán được mình có phải là dạng người sẽ nói những lời như vậy không.

“Tại sao đột nhiên hỏi thế?”

“Em muốn biết trước kia em là người thế nào.”

“Em không cần biết, em chỉ cần là em là đủ rồi.” Anh không dám suy nghĩ nhiều, không dám nghĩ xa, ông trời thương hại đã cho cô trở lại bên anh, sao anh dám còn dám cầu mong gì nữa.

“Nếu em không bao giờ nhớ lại được thì sao đây?” Đối với anh, cô thật sự không thể nào bình tĩnh như vậy, dù sao cũng là quá khứ của cô. Mặc dù trước kia phần lớn cô vẫn đối mặt với mọi chuyện bằng thái độ trốn tránh, nhưng từ khi Elliott xuất hiện, cô lại để ý tới chuyện quá khứ của mình.

“Không sao.” Anh ôm lấy cô.”Bây giờ em chỉ cần nhớ em là ai, nhớ anh là ai là được rồi.”

“Có phải anh hay không muốn em nhớ lại chuyện trước kia?”

Anh nở nụ cười còn khổ sở hơn khóc, “Anh hi vọng em có thể sống thật vui vẻ.”

“Cho nên trước kia em không hạnh phúc lắm, phải không?”

“Anh chỉ ích kỷ hi vọng em không nhớ những chuyện tồi tệ anh đã làm, thà rằng em không nhớ ra...”

Cô hoàn toàn không có chút ấn tượng về quá khứ, nhưng cô lại không nhận thấy người đàn ông này sẽ đối xử tồi tệ với cô, hoặc là, từ khi cô biết anh tới nay, anh biểu hiện quá tốt.

“Em chỉ lo lắng... thật ra người không tốt là em.”

Mỗi buổi sáng, đầu giường trong phòng ngủ luôn có một đóa hồng trắng kiêu diễm mới, mỗi khi cô mở mắt ra sẽ nó được đặt trên chiếc gối trống không bên cạnh.

Cô tò mò hỏi bà Tiêu, bà Tiêu nói Elliott đã có thói quen này suốt mấy năm. Lúc anh có ở đây sẽ đích thân đi mua hoa, khi anh không có thì sẽ nhờ bà. Mấy năm qua ngày nào cũng như ngày nào, không hề ngừng nghĩ, nhưng không biết nguyên nhân vì sao.

Làm trò thần bí!

Cô vươn tay ra từ chiếc chăn ấm áp, cầm lấy bông hoa đã tỉ mỉ cắt bỏ gai sắc, đặt trước mũi thưởng thức hương thơm.

“Chào buổi sáng, công chúa ngủ trong rừng.” Elliott bước vào phòng, tình cờ thấy cảnh tượng này.

Anh đi tới bên giường, cúi đầu hôn trán cô.

“Em còn muốn ngủ.” Cô rút tay vào trong chăn, không muốn rời giường. “Bọn trẻ đâu?”

Anh cũng lên giường, nằm nghiêng bên cạnh cô.

“Đang ăn sáng.”

“Anh ăn chưa?”

“Vẫn chưa, anh muốn đợi em cùng ăn.” Anh vén sợi tóc trên gò má cô.

“Anh không cần chờ em...” Như vậy cô sẽ áy náy, cô nghi ngờ không biết có phải anh cố ý không.

“Anh muốn cùng ăn với em, năm năm qua anh đều ăn một mình, ta hi vọng thời gian về sau có người ăn cùng anh.”

“Lời ngon tiếng ngọt.” Nhưng cực kỳ thích thú, cô không thể không cảm động.

“Anh chỉ nói cho em nghe thôi.” Anh nói vô cùng thận trọng, như đang nguyện thề.

“Chắc chắn anh nhầm rồi...” Lòng chua xót chua, mắt cũng ê ẩm, cô rất muốn khóc.

“Nhầm gì cơ?”

“Thật ra người không tốt là em có phải không? Vì anh không muốn làm em khổ sở nên mới gạt em, có phải không?” Là một người đàn ông tốt, điểm của anh chắc chắn trên một trăm, nhưng nếu anh như vậy thì không thể cho điểm, nhất nhất cô cũng chỉ có thể cho anh một trăm điểm, không thể nhiều hơn, anh cần gì phải biểu hiện hoàn hảo như thế? Lại càng khiến cô cảm thấy kém cỏi.

“Em nhầm rồi. Em không nhận ra chỉ đang cố gắng bù lại bốn phạm người cha trước kia ư?”

“Nhưng là bây giờ đã thay đổi hoàn toàn rồi, cũng đã ghi điểm thêm rồi, anh đã hơn em rất rất nhiều điểm, anh định tiếp tục thật sao?”

“Anh vẫn muốn hơn em nhiều điểm hơn nữa, sau này còn muốn hơn rất rất nhiều.”

“Tại sao anh lại muốn như vậy?” Cô có phần không cam lòng.

“Bởi vì anh là đàn ông, anh sĩ diện, ta không muốn cảm thấy thua thiệt.”

“Anh học trộm lời thoại phim truyền hình.”

Anh nghe vậy khẽ cười. “Có quy định như vậy là phạm quy sao?”

“Làm gì có...” Giọng nói của cô hơi tủi thân.

Trời ạ! Anh yêu cô biết bao nhiêu, so với ngày hôm qua, so với ngày hôm kia, so với năm năm trước, anh càng yêu cô không có sầu lo, có thể dễ dàng làm nũng với anh như bây giờ.

“Vẫn quyết định ngủ tiếp sao?”

“Em vẫn chưa nhớ ra...” Thật kỳ lạ, cô chưa bao giờ ngủ nướng, nhưng từ hồi tới đây chứng ngủ nướng đã vô cùng nghiêm trọng. “Anh có thể nói chuyện phiếm với em không?”

“Dĩ nhiên.”

Khó khi cô chủ động tựa vào lòng anh như vậy, “Tại sao mỗi buổi sáng, trên giường của em lại có một đóa hoa hồng trắng vậy? Có ý nghĩa gì đặc biệt ư?”

“Em nói thử xem?” Anh hôn lên mái tóc cô, thừa nước đục thả câu.

“Em không biết, em không nhớ ra gì cả.” Như vậy không phải anh cố ý chọc ghẹo bệnh nhân sao?

“Em từ từ suy nghĩ đi! Cho đến em nhớ ra thì em sẽ hiểu.”

“Nếu như không có ngày đó thì sao?”

Anh cười mà không nói. Nếu quả thật như vậy, anh sẽ dùng cả đời để chuộc lại lỗi lầm của mình.

Anh luôn cười thần bí, nhưng cô không hề cảm thấy xa lạ.

Khi trời còn chưa sáng, cô đã bị Elliott lôi ra từ tấm chăn ấm áp.

Anh nói có một niềm vui cho cô, nhưng thừa nước đục thả câu mà không nói rõ.

Vừa lên xe, cô đã mơ mang ngủ thiếp đi, cho đến tỉnh lại, cô đã ở một nơi xa lạ khác.

Góc độ ánh mặt trời chiếu vào gian phòng khiến cô không khỏi cảm thấy quen thuộc...

Cô nheo lại mắt, cố gắng nhớ lại không khí quen thuộc trong căn phòng tràn ngập ánh nắng, bước xuống giường, cô lướt đầu ngón tay qua bàn trang điểm gỗ ấm áp, có vài hình ảnh lóe lên như tia chớp rồi biến mất, trước khi cô kịp thấy rõ đã đắm nước mắt.

Đi ra khỏi cửa phòng, thông qua hành lang, bên trái là thư phòng... Cô vừa mở cửa, nước mắt đã rơi lã chã.

Bên trái là phòng ngủ chính...

Đằng kia của hành lang là bếp và phòng khách...

Tại sao cô lại nhớ rõ căn nhà này chưa vậy? Cô còn chưa từng đến đây...?

Rốt cuộc đây là...

Tại sao trái tim lại đau đớn?

Có thể bởi vì tay cô, tế bào và lỗ chân lông của cô, đầu óc cô đã dần dần nhớ lại quá khứ... Quá khứ cô đã từng kháng cự nhớ lại.

“Bảo bối.”

Vừa quay người, Elliott đã đứng ở cạnh cửa cười với cô, nhìn thấy mặt cô thấm đẫm nước mắt, lòng anh thấm hiểu.

“Sao thế? Sao lại khóc?” Anh bước thong thả đến bên người cô, ôm lấy khuôn mặt ngơ ngàng của cô, hỏi.

“Đây là đâu...”

“Nhà của em.” Anh dắt tay cô, đi ra khỏi thư phòng. “Ngôi nhà em đã sống mười bảy năm, trước khi ra nước ngoài du học, em và ba mẹ sống ở đây, em nhớ được gì rồi?”

Cô cúi đầu, càng chao đảo không ngừng.

Cảm giác như vậy lại khiến con người càng hoảng hốt, cô biết rõ nơi này, nhưng không nhớ ra gì cả.

“Họ... ở đâu? Cha mẹ của em.” Cho dù trong lòng đã có phần sáng tỏ, vẫn muốn tận tai nghe thấy câu trả lời.

Anh dừng bước, quay đầu lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lòng nhận được câu trả lời, bỗng hơi do dự.

“Đã qua đời, vào năm em mười bảy tuổi.”

Cuối cùng cô đã hiểu, rốt cuộc nguyên nhân khiến cô kháng cự nhớ lại có lẽ là thấy từng vật ở nơi đây, lại khiến cô cảm thấy đau lòng khó có thể bình phục.

“Tro cốt của hai bác đặt ở trong chùa Liên Ân, năm nào anh cũng thay em đi thăm hai bác, em đừng lo lắng.” Vốn tưởng rằng cô không nhớ được gì, trở lại căn nhà này, không biết mọi đau thương có ập tới hay không? Không ngờ rằng trí nhớ của cô vẫn còn quẩn luyến nơi này! Đây cũng là nguyên nhân anh không muốn cô nhớ lại, nửa đời cô độc, anh không hy vọng muốn cô trở lại những ngày phải khóc lóc kia nữa. Nếu đã quên rồi, hãy quên luôn những gì không vui của nửa đời trước! Hắn chỉ mong nửa đời sau của cô luôn vui vẻ, hạnh phúc.

“Trước kia em có hạnh phúc không?” Chuyện như vậy, vẫn phải nhờ anh để biết, tại sao cô có thể như vậy? Vì trốn tránh bi thương mà lại lựa chọn quên luôn cha mẹ ruột thịt của mình.

“Anh nghĩ là có.” Anh kéo ngắn tú đầu giường ra, lấy ra tập cảnh cực kỳ dày, bày từng tấm ra trước mặt cô. Từng tấm ảnh tràn đầy bóng dáng của cô. Lúc cô còn sơ sinh, lúc cô là đứa trẻ, lúc cô là thiếu nữ... Tất cả đều là cô, tất cả đều là khuôn mặt cười tươi rói của cô.

Bàn tay run rẩy của cô vỗ về đôi nam nữ đang mỉm cười cùng cô, vừa liếc mắt đã nhận ra lông mày của cô giống ba, đôi mắt giống mẹ, mũi giống ba, miệng giống mẹ... Thì ra cô có một khuôn mặt dung hợp giữa ba và mẹ, vậy mà cô lại quên lãng lâu như vậy.

Từng hình ảnh chợt lóe lên rồi biến mất trong đầu, nhanh đến mức khiến cô choáng váng, tiếng cười khê khàng vang vọng bên tai, cô nhớ ra... Không, cô không nhớ ra, tại sao lại không nhớ ra?

“Bảo bối...” Elliott lo lắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xúc động của cô.

“Anh đã mua lại à?” Cô chưa nghĩ gì đã thốt lên, lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều ngẩn người.

“Em, em nhớ lại rồi sao?”

Cô lắc đầu, hơi lo lắng, cô không nhớ ra, chỉ nói theo bản năng.

Trong lòng Elliott cũng rất mâu thuẫn, nội tâm có hai thế lực đang giao chiến, giữa mong muốn cô nhớ lại và không nhớ lại...

“Anh... không biết bài biện như vậy có đúng không. Anh bài biện theo tấm ảnh, em thích không?” Mua ngôi nhà này, những vật dụng có giá trị trong nhà đều đã bị bán lấy tiền mặt, anh chỉ có thể tìm những đồ tương tự, hy vọng có thể làm cho nàng cảm thấy đã được trở về “ngôi nhà” đích thực.

“Mấy ngày hôm trước anh bận rộn giải quyết những chuyện này sao?”

“Ừ.”

Cô quay đầu về phía anh, ôm lấy anh thật chặt. Cô đã biết, dù trước khi hay sau khi mất trí nhớ, cô đều thật sâu yêu người nam nhân này, có khi, cô không muốn thừa nhận lắm, nhưng cô biết, cô đã không thể nào ngó lơ tình cảm chứa chan cô dành cho anh.

“Cảm ơn anh.” Mặc dù cô không biết vì sao năm đó họ lại chia xa, dù cô không biết rốt cuộc ai có vấn đề, nhưng cô không muốn suy nghĩ gì nữa, giờ này khắc này, cô thật lòng tin tưởng người đàn ông này vẫn quan tâm tới cô.

Đêm đó, Di Hi không chịu rời đi, khóc trong phòng cha mẹ một đêm. Cô cố gắng nhớ lại chút dấu ấn về ba mẹ, nhưng không hề có hiệu quả, cuối cùng Elliott ôm cô về phòng của mình.

Sáng sớm hôm đó, ánh sáng len qua khe cửa đánh thức cô, cô quen thuộc mở mắt ra, vẫn không rõ những thứ lướt qua trong đầu, nhưng dù có ánh nắng đó, cô vẫn dính chặt trên giường không chịu tỉnh.

Căn phòng vẫn vắng lặng, chẳng qua những gợn sóng dừng lại từ năm cô hai mươi ba tuổi bỗng dạt dào.

Đến khi cô phát hiện mình không ngủ được nữa, đột sóng như thủy triều không ngừng lại bao phủ lấy cô, ký ức về sự sống và cái chết, nỗi cô đơn và bè bạn, nụ cười và nước mắt...

Cô đã nhớ lại hết thảy.

Cô nghe thấy tiếng chim hót vẫn đánh thức cô ngày ngày, cô vẫn không biết tên loài chim đó, chỉ biết loài chim này làm tổ ở vườn trúc gần đó, định cư ở đó hơn mười năm. Còn có mùi nhang bay vào phòng cô... Cô cho rằng để khôi phục lại trí nhớ không biết phải tốn bao nhiêu thời gian và hơi sức, không ngờ rằng chỉ cần ánh nắng, tiếng chim hót và những thứ quen thuộc khác cô đã nhớ lại.

Cô cũng nhớ lại Elliott, nhớ lại từng chữ từng câu của anh, nhớ lại sự dịu dàng và cái quay lưng của cô, và cả lý do cho những bông hồng trắng đó...

Anh đang nói xin lỗi, bằng cách mà anh đã hứa, nói lời xin lỗi suốt sáu năm ròng... Có nên tha thứ cho anh không? Cô nhắm hai mắt cân nhắc.

Elliott dùng ngón tay lau những giọt nước mắt của cô, đau lòng hôn cô liên tiếp.

Trong lúc bất chợt, cô nghĩ thông suốt, cô không truy cứu nguyên nhân anh bỏ lại cô năm đó nữa. Cũng không truy cứu tấm ảnh dính hôn trên tạp chí năm đó nữa, cô chỉ muốn biết một chuyện, một chuyện cô đã biết nhưng vẫn chưa từng nghe chính miệng anh nói.

“Anh có yêu em không?”

“Yêu em, yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em...” Có lẽ từ lần đầu nhìn thấy cô ở “Rừng Na Uy” hôm đó, anh đã hăm sâu không thể tự kiềm chế, chẳng qua anh vẫn ngó lơ.

Khóe miệng cô hiện lên nụ cười hạnh phúc, đôi mắt chậm rãi mở ra.

“Em yêu anh.”

Cô đã nhớ lại, nhưng không hề có chuyện tha thứ hay không. Trong lòng thật sự không thể nào oán hận anh, nếu có, cũng chỉ là ảo giác của nỗi nhớ dành cho anh, tình yêu dành cho anh.

Chỉ là ảo giác.

10. Chương 10

Không khí bế tắc.

Ông bà Winston cần rằng chịu đựng mà ngồi trong phòng khách, chờ cặp vợ chồng Winston trẻ tuổi đến. Họ muốn khiến nhai ranh không biết tự lượng sức mình đến từ phương đông đó mở to mắt ra, cửa nhà Winston không phải ai cũng có thể bước qua. Ở Anh, xí nghiệp của Winston đã tồn tại được trăm năm có thể sánh bằng gia đình thượng lưu quý tộc, không ngờ rằng một con bé đến từ một hòn đảo nhỏ không có danh tiếng lại khiến con trai họ mê mẩn.

Sáu năm trước lứa con trai trở về Anh đính hôn, đối tượng là quý cô Jacklyn xinh đẹp hào phóng, con gái nhà Beau đã từng qua lại với anh mấy năm. Không ngờ vừa mới đính hôn anh đã muốn bay về Đài Loan ngay lập tức.

“Cha mẹ muốn con đính hôn, con cũng làm rồi, vẫn không thể đi sao?” Khi đó anh tỏ thái độ lạnh băng, như thể chỉ hoàn thành một nghĩa vụ không thể không làm.

Anh nói, hôn lễ không nằm trong phạm vi hứa hẹn của anh, chỉ vì cha mẹ anh đã hứa rằng đính hôn là có thể trở về Đài Loan nên mới bằng lòng.

Cho nên ông Winston bằng lợi dụng mọi mối quan hệ để không cho anh rời khỏi Anh. Khoảng thời gian đó, quan hệ cha con vốn đã không hòa hợp đã trầm trọng đến mức đóng băng, cho đến họ ý thức được, với thủ đoạn này mà giam giữ anh ở trong nước, anh chỉ càng thêm không muốn khuất phục, rốt cuộc anh cũng được trở lại Đài Loan như ý anh muốn.

Nhưng sáu năm qua, anh chưa từng về nước, thậm chí cả điện thoại cũng không gọi, chuyện này khiến ông bà Winston lại càng đổ hết tội lên đầu cô gái phương đông kia. Mà đứa con bất hiếu như thể mất tích sáu năm kia đột nhiên gọi điện thoại, nói hai ba câu thông báo anh muốn đưa vợ tới thăm họ rồi cúp điện thoại luôn!

Ông sẽ không hòa nhã với cô ta, ông thề, một đứa con gái không rõ lai lịch khiến cha con ông trở thành người dưng nước lã không có tư cách bước vào cửa nhà Winston.

“Ông chủ, cô chủ và cậu chủ đã về rồi.” Quản gia tới thông báo.

“Không cần gọi đứa con gái kia là cô chủ, tôi không thừa nhận!” Ông Winston dựng râu trợn mắt.

“Anh yêu.” Bà Winston thanh tao liếc nhìn chồng mình, muốn ông bình tĩnh không nóng giận. Bà cũng muốn xem sắc đẹp thế nào mà có thể mê hoặc con trai bà xoay vòng vòng. Bà muốn cho cô ta biết, nếu không ngồi lên ghế cao được thì tốt nhất đừng ngồi lung tung, tránh ình ngã đau. Bà không thành thạo trong việc nữ công gia chánh, nhưng lại góp sức cho công việc của chồng. Một đứa nhai ranh muốn đoạt con trai của bà, nên cần lại xem mình nặng bao nhiêu.

Khi chờ cặp vợ chồng trẻ tuổi tới, lại nghe tiếng bước chân loạn xạ, rồi vang lên tiếng của hai đứa trẻ con.

“Wow! Ba, đây là nhà ba thật sao? To quá, lại còn đẹp nữa!” Nhạc Phù vui vẻ quay đầu lại nhìn ba mình.

“Thích không?” Elliott cười hỏi.

“Có ạ.” Nhạc Phù hưng phấn gật đầu.

Khác với vẻ từng bừng của Nhạc Phù, An Tự lại có vẻ trầm ngâm. Cậu an phận nắm tay cha bước đi chậm rãi, lo lắng ngẩng hỏi người cha cao lớn, “Ba, ông bà có ghét chúng ta không?”

“Dĩ nhiên ông bà sẽ yêu mến các con, ông bà sẽ yêu các con chết mất!” Elliott dịu dàng nắm bàn tay nhỏ bé của con trai mà động viên.

Khi họ vào phòng khách, thấy cặp vợ chồng trung niên ngồi nghiêm chỉnh và ăn mặc chỉnh tề, Di Hi cũng không nắm chắc như chồng mình.

Khi ông bà Winston thấy nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt người nào đó, đột nhiên nín thinh.

Elliott hài lòng tiếp nhận phản ứng trong dự liệu của cha mẹ, cha mẹ của anh có lẽ trọng quyền yếu thế, ham mê tiền tài, nhưng điều họ muốn bây giờ là cháu trai.

“Cha, mẹ, đây là vợ, con trai, con gái của con.” Anh giới thiệu với cha mẹ xong, cúi đầu nhìn hai đứa nhóc.
“Chào ông bà nội đi.”

“Ông bà nội...”

“Thế nào? Như vậy em có thể yên tâm được chưa?” Anh hôn cái gáy thơm ngát của vợ hỏi. Cho đến khi xuống máy bay, cô vẫn lo lắng không biết mình có được cha mẹ anh chấp nhận hay không. “Có thể yên tâm ở lại với anh không?” Đây là thỏa thuận khi họ ở Đài Loan, nếu cha mẹ anh bằng lòng nhận cô và bọn trẻ, cô sẽ cùng anh về Anh Quốc định cư.

“Nhưng...” Cô vẫn hơi do dự.

“Bà Winston, em không còn sự lựa chọn nào khác, em đã quên trừ chỗ này của anh, em đã không còn nơi khác để đi sao?” Anh đắc ý cọ vào gáy cô.

“Ai nói? Em còn có thể tới chỗ ba mẹ nuôi.” Cô không phục nói, trước khi tới Anh, cô đã nhận ông bà Lâm là cha nuôi mẹ nuôi rồi.

“Ồ! Vậy anh cũng phải có trách nhiệm với ba mẹ nuôi, em đừng mơ vớt anh ở ngoài cửa. Hơn nữa, không phải chúng ta đã nói rồi sao, nếu em nhớ ba mẹ, nhớ nhà, nhớ ba mẹ nuôi, anh sẽ đưa em về Đài Loan bất cứ lúc nào?”

“Nhưng, lợi dụng con như vậy không phải quá hèn hạ sao?” Cô vẫn lo lắng, người không mù đều biết, cha mẹ anh vì hai đứa bé mới thỏa hiệp.

“Bởi vì anh là gian thương! Dĩ nhiên anh chỉ có thể tính toán chắc ăn.” Anh cười nhẹ, ôm vợ vào lòng.

Cô gật đầu phụ họa. “Đúng, anh là gian thương.”

“Wow, anh chỉ khiêm nhường mà thôi, em không an ủi anh còn chưa nói, lại còn bỏ đá xuống giếng nữa!”

“Bởi vì anh rất gian trá!” Nghe những người xung quanh nói, biết được những chuyện anh làm vì cô mấy năm nay, cô vừa tức giận vừa đau lòng vừa uất ức. Anh thật sự rất gian trá, tại sao có thể nhân lúc cô không biết mà làm nhiều chuyện cho cô như vậy.

“Anh thật sự rất gian trá, nhưng anh muốn cho em biết một bí mật.”

“Bí mật gì?”

“Mặc dù em không nhớ rõ, nhưng anh vẫn muốn nói, anh vốn không muốn nói cho em...”

“Chuyện gì vậy?” Cặp mắt của cô bỗng sáng bừng, bắt đầu tò mò.

“Anh... Anh không phải là người đàn ông đầu tiên của em!”

Cô hơi cứng đờ, cô cũng biết, đàn ông nào cũng để ý, mặc dù miệng nói không thềm để ý.

“Em vẫn luôn cho là như vậy, nhưng thật ra là anh.”

Cô ngẩn ra, đôi mắt bị thương biến thành nghi ngờ.

“Lần đầu tiên gặp em ở ‘Rừng Na Uy’, anh đã anh em sạch sành sanh rồi. Lần thứ hai gặp em... cũng chính là lần anh trối em lên xe đó, thật ra là lần thứ hai của chúng ta, nhưng anh không ngờ rằng em không nhận ra anh. Anh quá tức giận nên cố ý gạt em...” Anh bộc bạch.

Sau khi nghe anh nói xong, cô đã tức giận lại còn không cam lòng, anh có biết cô lo lắng biết bao lâu không.

“Vậy tại sao bây giờ lại nói cho em biết?”

“Bởi vì bây giờ em đã mất trí nhớ, ta nghĩ bây giờ nói cho em biết, có lẽ em không tức giận như vậy nữa.” Anh dừng lại một chút, nhìn người vợ không rõ tâm trạng trong lòng mình. “Em có giận không?”

Cô mỉm cười, một nụ cười chân thành xinh đẹp, vô cùng hấp dẫn.

“Sao em có thể giận anh được chứ?” Cô không nổi.

“Vậy thì tốt.” Anh thở phào nhẹ nhõm.

Cô gái được anh ôm trong lòng nhẹ nhàng cong khóe miệng.

Cô không nổi, cũng không thể giận anh, buồn anh, cô chỉ có thể trả thù từng chút một.

Lúc nào mới chịu cho anh biết cô đã khôi phục tất cả trí nhớ đây? Lúc nào mới chịu cho anh biết anh không cần phải mua hoa hồng trắng đặt lên đầu giường nữa đây?

Có lẽ mười năm... Hai mươi năm... Xem biểu hiện đã!

Cô thật sự không phải đang giận anh.

Cô chỉ quá yêu anh mà thôi.

HẾT TRUYỆN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-muon-co-em>